

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Laura Florand

Seni Bana Getiren Her Şey

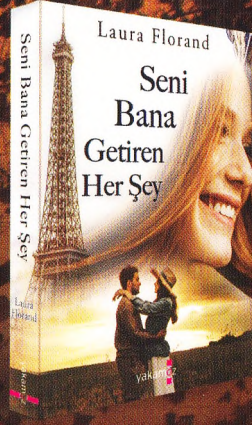
yakamoz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

*"Beni hiç terk
etmeyeceğine dair söz
vermeni istiyorum. Ama
yine de bu sözünde
duracak mısın
bilmiyorum," dedi
Dominique.*

*"Gitmeme hiç izin
vermeyeceğine dair söz
vermeni istiyorum. Ama
böyle bir şey istemeye
hakkım var mı
bilmiyorum," dedi Jamie
gülümseyerek.*

Seni Bana Getiren Her Şey

yakamöz

Seni Bana Getiren Her Şey

Laura Florand

Çeviri: Bilge Palaz

Yakamoz Edebiyat: 230
ISBN: 978-605-297-300-4
Yayıncı Sertifika No: 16238

Seni Bana Getiren Her Şey

Yazar: Laura Florand
Çeviri: Bilge Palaz
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Kapak Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Editör: Begüm Konya
İç Tasarım: Sadık Kanburoglu

Baskı
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMAZ KİTAP © 2019, Laura Florand
Copyright © 2013 Laura Florand
Orijinal Adı: The Chocolate Touch
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON
PUBLISHING CORP. NY, NY USA
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap / www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Seni Bana Getiren Her Şey

Laura Florand

“Geldi.”

Dom yaptığı koca çikolatanın arkasından başını uzattı. Guillemette’e ters ters baktı. Elleriyle etrafı kirlletmemeye özen göstererek aşağıdaki kadını görebilmek için cam vitrine yaklaştı. Vitrine ikolata bulaştırmamak için ellerini sımsıkı kapadı. Kadın her zamanki gibi tek başına, küçük masalardan birine oturmuştu. Bir haftadır günde iki kez, sabah ve akşam uğrar olmuştu dükkâna. Paris’te kaldığı süre boyunca, mümkün olduğunca çok el yapımı çikolata yemek isteyen turistlerden biri olmalıydı. Ama Dom bu ziyaretlerin adeta kendisi için olduğunu seziyordu. Turistlerin en çok merak edip ziyaret ettikleri yerler sabah kendi dükkânı, öğleden sonra Philippe Lyonnais,

ertesi gün de Sylvain Marquis'in dükkânı olurdu. Ne yazık ki turist rehberlerinde Sylvain Marquis'in sıkıcı olduğu ama Dominique Richard'ın bir kadının dilinde coşkular yaratacağından bahsedilmiyordu.

Bu kadınsa heyecanlandırılması zor biri gibi görünüyordu. Çok sessiz ve içine dönük bir görüntüsü vardı. Hoş bir burnu, rengini tam seçemediği uzun kirpikli gözleri vardı. Audrey Hepburn gibi bazen bir şal, bazen de modaaya uygun bir şapka takıyordu. Yüksek elmacık kemiklerinin biraz daha allığa ihtiyacı vardı. Yüzü çillerle kaplıydı.

İlk gün çok sıksa görünmüştü gözüne. Ama model olmak için çok ufak tefek ve çok çilli idi. *Chocolat chaud** ve *chocolate éclair*** istediğinde koşarak tuvalete gideceğini ve kusacağını düşünmüştü ve bu düşünce onu çok rahatsız etmişti. Çikolatalarını öyle görmek istemezdi.

Ama kadın, kısık gözleriyle orada öylece oturup elleriyle sıcak çikolata fincanını kavramıştı sadece. Sıcak çikolatadan az az içip, pastadan ufak ufak yiyerek uzun bir süre orada oturmuştu. Oturmak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

* Sıcak çikolata

** Çikolatalı pasta

Kadın gittiğinde Dom da bir parçasının gittiğini hissetmişti sanki. Camdan, kadının yavaş adımlarla uzaklaşmasını izlemekten kendini alamamıştı.

Kadın öğleden sonra tekrar gelip bu defa sıcak çikolatayla Dom'un ünlü *gâteau** sunu denemişti. Ufak parçalar alarak, yine adeta içine çekmişti etrafındaki her şeyi.

Dom'u içine çekmişti. Buradaki her şey onundu oysa. Tüm süslemeler, duvarlar, insanlardaki açlığı arttıran kırmızı kadife perdeler onundu. Kadının arkasında duran gül kabartmalı duvar, raflardaki ufak kare çikolatalar, özel seri çörekleri, *gâteaux au chocolat***, *tartes****, karamelden yapılmış blok çikolatalar... Etrafındaki masalarda oturan insanlar bile onundu. İnsanlar onu satın aldıklarını düşün-seler de bu dükkâdayken herkes Dom'undu.

Üçüncü gün öğleden sonra garson Thierry, kadından sipariş almaya giderken Dom onu durdurdu. "O kadına bunu ver." O sabah ilk defa yaptığı limonlu, kekikli ve çikolatalı eklerden uzattı.

Garsonun gidip kadına fısıldamasını ve ekleri verişini izledi. Kadın etrafına baktı ancak Dom'u göremezdi. Görse de Dom'un nasıl biri olduğunu bilmediği için onu tanıyamazdı.

---

* Pasta

** Çikolatalı kek

*** Börekler

Kadın dükkândan çıkınca Thierry masada bıraktığı fişi Dom'a getirdi. Arkasına *Merci beaucoup** yazıp anlaşılmaz bir baş harfle imzasını atmıştı. L? J? S? Herhangi bir harf olabilirdi.

Bu teşekkür nedense Dom'da bir hoşça kal etkisi yarattı. Sanki kadın aldığı tüm hediyeliklerle beraber valizini toplayıp oradan ayrılacak gibi hissetti. Belki oradan aldığı bir kutu çikolatayı da uçakta yemek için yanında götürecekti. Bu düşünceler tüm gece boyunca içini kemirdi.

Ancak ertesi gün kadın yine geldi ve sessizce oturdu. Sanki orada olmak ruhuna iyi geliyor gibiydi.

Dom, kadının huzurlu halini gördükçe sanki huysuzlanıyordu. Bileğindeki kemikler dışarı fırlayacak gibiydi. Bu zayıflığı ve duruşu, sanki çok yaklaşırsanız bir yerlerini kırıp kadına zarar vereceğiniz izlenimini uyandırıyordu. Peki ya Dom orada durmuş bu kadını izleyerek ne halt ediyordu? Zaten bu kadının Sylvain'ın dükkânı gibi ıslık ıslık ve sevimli bir yerde olması gerekirdi. Burasıysa onun yaptığı çikolatalar gibi kasvetli bir dükkândı.

Bu kadının bir prensi olmalı, diye düşündü Dom. Kendisi gibi çalışma hayatının ilk altı yılını rezil bir mezba-

* Çok teşekkür ederim

hada kanlı etler ve kemiklerle geçirmiş bir adam olmamalı. Her ne kadar hayatının karanlık dönemlerini geride bırakmış ve onlarla başa çıkmayı öğrenmiş olsa da bu kadınla beraber olamayacağını ve asla olmaması gerektiğini düşündü.

“Kesinlikle sizinle ilgileniyor bu kadın, değil mi?” dedi kısa saçlı çalışanı Célie. Yüzüne daha iyi bakabilmek için patronunu köşeye sıkıştırmıştı. Dom ona ters ters baktı. Nedense çalışanlarından sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen Dom’a hep ağabeyleri ya da babalarıymış gibi davranırlardı. Oysaki Dom onlara hep düzgün davranırdı. Herhalde aptalları işe almak gibi bir zaafı vardı.

Belki de çalışanlarını korkutarak kendine saygı duymalarını sağlamalıydı. Bu düşünce bile midelerini bulandırdı. Sadece dengi olan şeflerin onun adını duyduklarında irkilmelerini tercih ederdi.

“Yakınlardaki bir otelde kalıyor olmalı,” dedi Dom. Böyle bir soruya verebileceği tek cevap buydu.

“Hımm, bu kadar zayıf olduğuna bakılırsa herhalde Paris’te yemek yediği tek yer burası.” Célie kilolu olmamasına rağmen ortalama Parisli kadınlara göre balıketli sayılırdı ve kendini ölene kadar aç bırakan kadınlara da sinir olurdu. “Size vurulmuş olmalı.”

Dom kızarmamak için büyük bir çaba harcadı. Bu Çilli Audrey Hepburn'un ondan hoşlanması fikri çok hoşuna gitmişti.

“Yediklerini kustuğunu gördünüz mü hiç?”

“Hımm, hayır,” dedi Dom. “Benim tadımı seviyor.”

Dom, Célie'nin gözlerini pörtleterek ona baktığını ve cık cıklandığını görünce ne dediğinin farkına vardı. “Senin yapacak işlerin yok mu? Önümden çekilir misin?” dedi.

“Seninkiler kadar,” diyerek sinsice güldü Célie.

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Dom. Kimse patron kadar çok çalışmaz. Acaba Sylvain Marquis ve Philippe Lyonnais çalışanlarıyla nasıl baş ediyorlardı? Dom bu duruma nasıl gelmişti? Şimdi de buna katlanmak zorundaydı.

Célie kaşlarını kaldırdı. “Sorun ne? Hasta mısın? Neden şöyle bir yürüyüp—” Omuzlarını kaldırıp ileri geri oynatmaya başladı. Görünüşe bakılırsa maço ve sinirli görünmeye çalışıyordu ama ancak komik olabiliyordu. “Birkaç saatliğine seni idare edebiliriz.”

Célie şaka yaptığını sanıyordu ama resmen dalga geçiyordu. Dom o şekilde bir kadına yaklaşıp kadının koşarak uzaklaşacağını ima ediyordu kendince.

Dom çenesini sıktı. Bir kadına nasıl yaklaşması gerektiğini biliyordu tabii ki de, ayrıca onun özel hayatı *hiç kimseyi* ilgilendirmezdi. “*Hayır. Yarın sabah üçte gelmek istemiyorsan bir an önce gidip pralinés** yapmaya başla.”

İlginç bir şekilde Célie gerçekten de işe koyulmak için uzaklaşmaya başladı. Üç adım atmıştı ki geri döndü. “O kadınla beraber olmadınız değil mi? Yoksa kalbini kırdınız da hayalet gibi buraya gelip kırıntılarla mı idare etmeye çalışıyor?”

Dominique dik dik baktı. “Kalbini kırmak? Hayalet? Kırıntılar mı? Benim hakkımda nasıl dedikodular dolaşıyor sizin aranızda?” Kalbi olduğunu düşündüğü kadınlarla beraber olmamıştı şimdiye kadar. O kalplerin kendisi için atmadığındansa bahsetmeye bile gerek yoktu.

“Hiç. Muhtemel hareketlerinizin sonuçlarına kafa yoruyoruz sadece *chef***. Bence gayet gerçekçi tahminler.” Célie sırtarak tekrar yürümeye başladı. Dom tam rahat bir nefes alacakken tekrar geri döndü. “Tabii *yaratıcı* olsaydık böyle bir senaryoyu düşünebilirdik,” diye ekledi Dom’a el sallayarak, hınzır bakışlarıyla uzaklaştı. Ne demeye çalıştıysa artık...

---

* Bademşekeri

** Şef

C lie'nin yüzünden kad n n masas n  görememiŐti. Bu sırada da kadın gitmişti...

Kanser olmalı, diye düşündü o gece. Bir anda irkildi. Belki de kadın bu yüzden sürekli baŐn  Şapka gibi Şeylerle kapat yordu. Bu durum, tüm o zayıflığını ve k r lganl ğını da açıklardı.

Bugün alt nc  gündü. Kad n n tabaklar n  kendi elleriyle hazırladı. Sipariş ettiği her Şeyi büyük bir özenle dizdi. Tabağa ufak bir sürpriz de ekledi, Őekerlemelerinden oluşan minik bir kule. Sonra da cam duvarın arkasına gizlenip kad n n tepkisini beklemeye başladı. G l msememiŐti. Yavaş yavaş, sanki yediği her lokmayı ve belki de Dom'u kendisinin bir parçası yapmak istiyormuŐcas na ufak ufak  s rmaya başladı tabağındakileri.

Her zaman  ikolatalar n  yemeyi bitirince kalkıp giderdi. Hesabı hep nakit  derdi. Kartla  dese Dom da en azından ad n   ğrenebilecekti.

Dom bir anda düŐüncelerinden sıyrıldı. Hayal mi görüyordu yoksa kadın, hazırladığı tabağı yedikçe yüzünde tatlı bir yumuŐama mı oluŐmaya başlamıştı?

Yedikten sonra kad n n kalkmaya yeltendiğini gören Dom da saklandığı yerden  k p ona doğru yürümeye baş-

ladı. Metal zeminde ayakkabıları çok fazla ses çıkarıyordu. Kadın kapıya ulaştığında Dom henüz yolu yarılamıştı. Cam kapı açılırken içini çekerek bekledi ama kadın duyduğu seslere aldırmamıştı. Cam kapıdan caddeye çıkıp gözden kayboldu.

Guillemette ve diğer garsonlar kaşlarını kaldırmış ona bakıyorlardı. Dom ise alelacele geri dönüp mutfağına yöneldi.

Pazartesileri kapalı olmalarına rağmen yedinci gün Dom, dükkânı açma isteğı duydu. Kapalı olduklarını görünce kadın ne yapacaktı? Nereye gidecekti?

Aptallığı bir kenara bırakıp o günü Paris’te tüm turistik yerleri aylak aylak gezerek geçirmeye karar verdi. Ama bu yaptığı da aptalcaydı. Louvre’da, orada olduğundan bile emin olmadığınız bir yabancıyı görme şansınız neredeyse sıfırdır ne de olsa. Yine de *La Victoire de Samothrace**’e bakarken kadının oralarda olabileceğı düşüncesi Dom’un da yüreğini kanatlandırdı. *Victoire* adını koyacağı bir çikolata hayal etmeye başladı.

La Victoire de Samothrace’i severdi. Sanki bu kanatlı mermer, onun ruhunu temsil ediyordu. Keşke Dom da onun kadar güzel ve arınmış olabilseydi.

* Kanatlı zafer anıtı

Louvre'dan sonra Eyfel Kulesi'ne bile çıktı. En son on yaşındayken okul gezisiyle gelmişti buraya. İlk iki katı yürüyerek, büyük bir zevkle çıkıp oradan aşağı baktı. Paris, onun şehri. Bir zamanlar bu şehrin dışına itilmiş olabilirdi ama artık o da bir Parisliydi.

Eyfel Kulesi'ni seviyordu. Şimdiye kadar bunu fark etmemiş olmasına şaşırı. Doğumundan bu yana kendisine yöneltilen tüm eleştirileri, şikâyetleri yerle bir etmişti yükselişi. Burası gibi. Not defterini çıkarıp en ince ayrıntısına kadar hazırlayacağı çikolata servislerini not etti.

Tırabzanlardan aşağı baktı. Gözleriyle o kadını arıyordu. Neden? Dom'a göre fazla ufak tefek ve kırılgan bir kadındı ama kendine has bir vakurluğu ve gücü vardı. Saçı ne renk bilmiyordu ama yüzünün diğer kısımları göz alıcıydı. O güzel mavi gözleri ve büyükçe ağzı ufacık yüzünü dolduruyordu. Solgun çilleriyle kesinlikle Dom'un aklını başından alıyordu. Ama... Bu özelliklerde yüzlerce kadın gelmiş olmalıydı bu güne dek *chocolaterie*'e. Bu kadını diğerlerinden farklı kılan, çok çekici bir özelliği yok gibiydi. Tüm gün orada sessizce oturması, çikolataları ve Dom'u tüm hücrelerine dek hissedermişçesine içine çekmesi dışında.

Sekizinci gün kadın gelmedi.

Dom'un yüreği sıkıştıyordu. Hiçbir şeyden tat almıyordu. Şık ve özenle hazırlanmış vitrinine baktı, her şeyi yerle bir etmek istedi. Hepsi çok değersiz geliyordu bugün ona. Babasının, onu on iki yaşındaki bir çocukken mezbahaya gönderdiği günlerdeki gibi. Evde alkolle ısınan babasının aksine, onun yüreği buz gibi olmuştu yine.

İçinden karamsar bir acı yükseldi. Çikolatasına da yansıyan, onları *-Le Figaro*'daki bir eleştirmenin dediği gibi- "karanlık ve zalim" yapan duyguydu bu.

Saatler geçti. Kadın gelmedikçe Dom daha fazla bu yokluğa tahammül edemeyeceğini anladı. Kendini motosikletiyle sokaklara attı. Canı hakkında hiçbir endişe taşımadan, çılgınca Île Saint-Louis'e doğru yol aldı. Sırf zaman geçirmek, o kadını daha fazla düşünmemek için Philippe'i görüp onunla birkaç hafta içinde düzenlenecek olan Çikolata Fuarı hakkında konuşması gerekiyormuş gibi davranmaya karar verdi.

Bu fuar, şehirdeki tüm çikolatacı ve pastacıları işbirliğine iten bir sebep olmuştu. Aslında yapmaktan pek haz etmedikleri bir şeydi işbirliği. Dom da içlerindeki en kötü işbirlikçi olduğunu biliyordu. Rakiplerine katlanamıyordu. Onlarla bir arada olmak, içindeki vahşi kavgacı ruhu ortaya çıkarıyor, onları döverek alt etmek istiyordu. *Evet. Herkesi dövebilirim.*

Philippe'in ufak tefek nişanlısı Magalie'yi sevmiştii ama. Hem de baya sevmiştii. Magalie'nin o ufak tefekliğini ve giydiğı su geçirmez botları sevmiştii. Ona adeta dokunulmazlık havası katıyorlardı. Özellikle de Philippe'i ekarte edip Magalie'yi elde etme fikrini sevmiştii. Şiddeti seviyordu. Gerçek şiddeti. Philippe bu durumda onu gerçekten öldürmeye çalışabilir, böylelikle sadece çikolatalar ve pastalar üzerinden değil, tüm vücutlarıyla fiziksel bir kavga edebilirlerdi.

Ama tüm bunları yapmamıştı, çünkü... Tabii ki Philippe'i günahı kadar sevmiyordu. O adamı bir kaşık suda boğabilirdi.

Tüm bunları yapmamıştı, çünkü... *Lanet olsun.* Çünkü her ne kadar içgüdüleri aksini istese de insanların mutluluğuna engel olmayan, düzgün bir adam olmalıydı. "Karanlık ve zalim" de olsa, mutluluk yaratan bir adam olabilirdi. Belki de onu asıl cezbedenin Philippe'in nişanlısı Magalie değil de Sylvain Marquis'in nişanlısı Cade Corey'di.

Dom, motosiklet ceketiyle Philippe'in dükkânına girdiğinde Cade de oradaydı. Philippe, Cade ve Sylvain'ın ertelenen düğünleri için pasta hazırlıyordu. Düğün, Cade'in ailesindeki bir olay nedeniyle ertelenmişti; birileri hastaneye mi kaldırılmıştı ne. Dom'un umurunda olmazdı ancak dükkândaki çalışanlarından duymuştu bunu.

Sylvain Marquis ise Dominique Richard'a düğün pastası siparişi vermektense kendi çikolatasında boğulmayı tercih ederdi.

“Dominique,” diye selamladı onu Philippe. Ama onu gördüğü için hoşnut olduğu söylenemezdi.

“Philippe.” Dom, Philippe’in unlu elini sıkmaya yeltenmedi bile hiç. “Cade.” Bu narin, kahverengi saçlı kadınıysa iki yanağından da öptü. Cade bir kere onun mutfağına gelip birkaç milyon dolara ruhunu satın almak istemişti. Corey Çikolataları’nı o kadar rezil bulmasa bu tekliften etkilenebilirdi. Ne de olsa ruhunu defalarca satmışlığı vardı. Hikâyenin sonunda da bu zavallı küçük kız, Cade, kendini Sylvain’ın kollarında buldu.

O zamanlar pazarlık esnasında Cade’le kendince flört etmiş ama aynı zamanda oldukça da kayıtsız kalmıştı. Bu karanlık ve kötü tarafı, dükkânına gelen, fayda sağlanabilecek güzel kadınlara karşı çok sık su yüzüne çıkıyordu. Oysa on yıl önce onu değersiz gören kadınlara karşı hep daha güçlü duygular hissedirdi.

Cade her ne kadar fayda sağlanabilecek bir kadın olarak gelmediyse de prensesler pek ilgisini çekmiyordu Dom’un. Onun için fazla yüzeyseldiler. Ayrıca, Tanrı aşkına, Corey Çikolataları’ndan bahsetmişti. Dom, Sylva-

in gibi değildi, standartları vardı sonuçta. Sylvain milyon dolarlık seri üretim çikolata pazarlayan şirketin varisiyle nasıl evlenebiliyordu, anlamıyordu.

Kaşlarını çatıp Cade Corey'e baktı. Acaba Sylvain onda ne bulmuştu?

“Ne oldu?” diye sordu Cade. Dükkânına geldiği günün aksine bugün Dom'dan bir şey istemezken ve onun düşünceleri hakkında daha umursamaz bir tavır sergilerken kesinlikle daha çekiciydi bu kadın.

Düz kahverengi saçları, ipeksi mavi gözleri ve “dünyanın sahibi benim” duruşu aynıydı ama Dom yine de onda değişik bir şeyler olduğu hissine kapılıyordu.

“Yok bir şey,” diyerek omuzlarını silkip Philippe'e döndü. “Çikolata Fuarı'na hazırlanıyor musun? Cade, fuara kimlerin katılacağını biliyor musun?”

“Corey Çikolataları güçlü bir şekilde temsil edilecek,” dedi Cade kendini göstererek. Anlaşılan kendini güçlü bir temsilci olarak görüyordu. “Devon Şekerlemeleri. Caillebaut, Kraft, Firenze...” diye devam etti.

Dominique ve Philippe birbirlerine baktılar. “Önemli olanları kast etmiştim,” dedi Dom.

Cade huzursuz olduğunu belli eden bir ses çıkardı.

“Ben, sen, Simon, Sylvain, sanırım bunlar önemli olanlar,” dedi Philippe, Dom’a. “Kendin mi katılacaksın yoksa ekibinden birilerini mi gönderiyorsun?”

“Kendim.” Simon Casset muhtemelen mücevher to-
nundaki çikolatalarıyla şov yapacaktı. Philippe keklerini
şık bir şekilde sergilerdi herhalde. Sylvain da...

“Sylvain ne yapacak?” diye sordu Cade’e. Ne de olsa
Paris’teki bu kurtlar sofrasında yeni olan Cade bu soruya
cevap verecek kadar saf olabiliirdi.

Cade sinsi bir gülümsemeyle, “Üzerinde çalışıyor,”
dedi. “Sen neden çalışmıyorsun? İşler yolunda gitmiyor
mu?” Bu kadın daha fazla sinir bozucu olamazdı herhalde.
Oysa Dom onu sevmeye bile başlayabiliirdi belki. Ya da
sadece saygı duymaya.

Cade’e cevap vermek yerine Philippe’in yaptığı işe
odaklandı. Güllerle dolu, pembe renkli, içi krema dolu
pastaya. Peri masalından fırlamış gibiydi. Her şeyi bu
kadar güzel üst üste koymayı nasıl başarmıştı acaba? So-
nuçta Philippe de neredeyse Dom kadar iri yarı bir adam-
dı. Dom onun yanında biraz daha iri hissetse de kendini,
acaba Philippe bu kadar narin bir işi nasıl yapabiliyordu?
Adeta ikisi de çikolatacıdan çok, babasının dediği gibi ka-
sap dükkânında çalışmaya meyilliydiler.

Dom notlarına baktı. Ama huzursuzluğu ve oraya amaçsızca gelişi ortaya çıkmıştı sanki. Bu yüzden oradan çıkıp amaçsızca takılabileceği başka bir yerlere gitmeliydi.

Mutfaktan çıkıp Philippe'in Güzel ve Çirkin temalı salonuna geçti. Şık giyimli müşterileri bu salonda oturmuş çikolatanın tadını çıkarıyorlardı. Dom bir anda durdu.

İşte oradaydı. Bu sabah onun dükkânına gelmeyen *o kadın*.

Kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Orada öylece, siyah motosikletçi ceketi, dağınık saçları ve saçma sapan tıraş edilmiş yüzüyle kalakaldı. Tıraşta o kadar kötü olmasına rağmen son dört gündür büyük bir çaba harcıyordu. Neden? Hangi saçma sebeple?

Kadınsa elindeki kaşığı dudaklarına değdirip bu defa Philippe'in tadını çıkarıyordu işte. Sanki o salona aitmişçesine, dekorlardan bile daha güzel bir şekilde uyum sağlamıştı oraya. Bir dakikalığına kaşığını bırakıp önündeki tatlıya üzgün gözlerle baktı kadın.

Kadın başını kaldırıp Dom'a baktı. Dom masasının yanından sinirli bir şekilde geçip gitti.

Canı cehenneme, diye düşündü. İncinmişti. Düğün gününde gelini başka bir adamla yakalayan bir erkek kadar incinmişti hem de. Salondan bir hışım çıktı. O anda hiç

kimseye çarpmamasının sebebi, herkesin bu sinirli adama yol vermesi olmalıydı.

Motoruyla Paris caddelerine geri döndüğündeyse bir kazaya kurban gitmemesi büyük bir şanstı. İnsanlar yine yolundan çekilmiş olmalıydılar.

2

Dom, trafiği motoruyla katlederek tüm malzeme depolarına uğradı. Bir haftalık tüm ayak işlerini halletti. *Salon de chocolat**a döndüğünde saat üç olmuştu.

Kadın oradaydı.

Tek başına küçük bir masaya oturmuş, sıcak çikolatasını içiyordu. Sinirle yanına gidip, elindeki bardağı aldıktan sonra Philippe Lyonnais'e giderek onu nasıl aldatabildiğini sormak istedi.

Bu isteğini bastırdı. Her çikolata sergisinde Sylvain Marquis'le kavga etme isteğini bastırdığı gibi.

---

* Çikolata dükkânı

Kadınsa motorunun sesini duyduğu için ya da garip görünüşünden olsa gerek, başını kaldırıp ona baktı. Göz göze geldiklerindeyse yine kendini tamamen kapatmıştı. Dom bir an arkasını dönüp daha yumuşak bakışlar takınmaya çalıştı. Kadın onu tekrar o korkunç ifadeyle görsün istemiyordu. Lanet olsun, bu kadın yediği *tarte au chocolat et au citron vert*'i* yapanın kendisi olduğunu bilmiyor muydu? Tabii şu anda yediğini Dom yapmamıştı ama yardımcı şefleri de onun tarifini kullanıyorlardı sonuçta.

Guillemette bir elinde iki tane tabakla merdivenlerden iniyordu. Bu, başımızı kaşıyamayacak kadar meşgulüz demekti. Siyah ceketini bir çırpıda omuzlarından atan Dominique de merdivenlere koştu. Böylelikle *L'inconnue*** buradan onun sorumlu olduğunu anlayacaktı.

Lanet olsun, dedi kendi kendine. Sylvain ya da Philippe gündelik kıyafetleriyle dükkânlarına gitseler bile herkes onları tanırdı. Müşterileri, içeri bir sokak serserisinin girdiğini düşünmezdi.

Üst kattaki Paris'in en güzel mutfağı, penceren gelen gün ışığında, uzun mermer tezgâhlarıyla bir şefin isteyeceği her şeye sahip bir şekilde onu bekliyordu. Dom şef

* Limonlu çikolatalı tart

** Kadın, bilinmeyen biri için kullanılır

ceketini giydi. *Glee, Meilleur Ouvrier de France*^{**} da kazandığı o güzel ödül *bleu, blanc, et rouge*^{**} renkleriyle yakasında parlıyordu. Sanki o yakalığı takmak sıradan bir şeymişçesine bir hava takınmaya çalıştı. Aşağı inip kadına en uzak olan masadan başlayarak masaları dolaşmaya başladı. Müşterilerinin memnuniyetini kontrol ediyormuş gibi davranıyordu. Bu halde kendini çok gururlu hissediyordu. Kadını etkilemek için sanki bunu sürekli yapıyormuş gibi davranmalıydı.

Aynı Philippe Lyonnais'ın yaptığı gibi, dedi kendi kendine. Tam bir *noblesse oblige*^{***} edasıyla, kendini prens zannederek mutfağından gülümseyerek çıkışını görmüştü Philippe'in. Sylvain'dan bahsetmeye bile gerek yok. O lanet olası adam, varlığıyla tüm dünyayı onurlandıran, asil biri olduğunu düşünüyor olmalıydı. Dominique de bu kibre sahip olmak istiyordu ama kibir onda hep eğreti duruyordu. Kibirli görünmeye çalışırken sinirli ve agresif görünüyordu daha çok.

Sorun neydi anlamıyordu. Kadınlarla böyle kaçamak şekillerde flört etmezdi hiçbir zaman. Doğruca yanlarına gider ve onlara o meydan okuyucu bakışını atardı sade-

* Fransa'da ustaların katıldığı prestijli bir yarışma

** Mavi, siyah ve kırmızı

*** Asil

ce. Kadınlar da ya bundan hoşlanmazlar -onların canı cehennem- ya da bu durum hoşlarına gider ve kendilerini Dom'un dairesinde bulurlardı. Romantizm adına yaptığı tek şey o bakıştı işte.

Ama... Nedense bu kadının o bakıştan etkilenmemesi riskini göze alamıyordu. Karşısında gardını almasını ve ona tiksinen bakışlar atmasını istemiyordu. Kendisine de çikolatasına baktığı gibi uzun uzun ve sevgi dolu gözlerle bakmasını istiyordu. Onun kendisine bu şekilde bakabileceği düşüncesi bile kalbini yerinden oynatacakti neredeyse.

Tam kadının masasına yaklaşıp yüzünü ona dönmüştü ki sinirleri yine tepesine çıktı. Elindeki hesabı ödemek için cüzdanına uzanıyordu kadın. Philippe Lyonnais gibi sempatik olma çabaları boşuna mı gitmişti? Oynadığı aptalca oyunun bitmesini bile bekleyememiş miydi gitmek için?

“*Mademoiselle,**” dedi ona doğru eğilerek. Sesinin biraz kaba çıkmasına engel olamadığı için kendine kızdı. Neden aksanını düzeltmek için çabalayıp Sylvain gibi konuşmamıştı? Konuştuğunda hiç kimse o kibar beyefendi Sylvain’ın Paris’in en ücra, en varoş yerlerinden geldiğini anlayamazdı. Neden Philippe’in Magalie’ye seslendiği gibi güzel, yumuşak bir tonda seslenememişti bu kadına?

* Hanımefendi

Tüm bunların yerine kaba saba ve *maladroit** bir çıkış olmuştı onunki... Bu tek kelimeyle bile kadını kendinden soğutmuş olabilirdi.

Kadın başını kaldırdı. Gözleri titreyerek ona baktı. Bir keresinde birileri insanlara üstten bakarak çok fazla yaklaştığını, konuşurken karşılarında oturarak ya da diz çökerek onlarla eşit hizada olması gerektiğini söylemişti. O zamanlar, *Bana ne, rahatsız hissetsinler*, diye düşünmüştü.

Ama şimdi bir sandalye çekip bu kadının karşısına oturması Dom için bile çok kaba bir hareket olurdu. Onun yerine bir adım geri çekildi. Yapmak istediği şey bu değildi oysa. Yine de bu hamle işe yaramıştı. Kadının mimikleri, rahatladığını gösteriyordu. Gözleri korkmuş değil, daha çok etkilenmiş gibi görünüyordu. Mavi gözleri, insana güzel bir akşamı hatırlatıyordu, ne çok parlak ne de çok karanlık; biraz da gri. Çok kalın olmayan, geniş bir V yaka kazak giyiyordu. Bir tutam saçı kazaktan içeri girmişti. Saçları, Dom'un kullandığı tutku dolu karamel rengindeydi. Kollarını sıyırdığı için tüm zayıflığı ortaya çıkmıştı.

“*Monsieur?****” Aksanı baş döndürücüydü. Beklediği Angloluğun yanı sıra Dom'a çocukluğunda banliyöde tanıdığı, Batı Afrika'dan Fransa'ya göçenleri hatırlatmıştı.

* Beceriksiz

** Beyefendi

“*Cela vous plaît?**” Tabakta kalan kırıntıları işaret etti gözleriyle. Pek kırıntı da kalmamıştı aslında. Acaba her bir kırıntıyı, ıslattığı parmaklarıyla alıp diline mi bırakmıştı? *Sizi memnun edebildim mi? Beğendiniz mi?*

Kadının elleri boş fincana gitti. İlk anda Dom’u bu oyunu oynamaya iten hareketiydi bu. Sanki memnuniyetinin her anını tekrar yaşıyor gibiydi. “*Oui**.*”

Dom en azından bir, “Teşekkür ederim” ya da “Harikasınız, biraz daha alabilir miyim?” demesini bekledi. Ama kadın sadece meraklı gözlerle ona bakıyordu. En azından onu başından savmak ister gibi görünmüyordu.

“Buradaki şeflerden biri misiniz?” diye sordu birden.

Demek ki tüm oyunu boşa gitmişti. Kadın, o asil edalarıyla gezinmesinden ya da afili yakasından onun dünyadaki -ödül Fransa içindekiler içindi ama olsun- en iyi şef olduğunu anlayamamıştı demek. Ama alnına “*En iyi benim, dünyanın en iyi şefi benim!*” yazıp da gezemezdi sonuçta. “Adım Dominique Richard.”

Bu defa sesindeki nezaketi beğenmişti.

* Beğendiniz mi?

** Evet.

Karşılığını da almıştı. Kadının gözleri ıslıl ıslıl oldu. “Gerçekten mi? *Monsieur Richard*, sizinle tanışmak ne büyük bir zevk.”

Kadın içgüdüsel olarak elini uzattı. Kesinlikle Amerikalı, diye düşündü Dom. Kadının elleri onunkilerin yanında ne kadar da narin kalmıştı. Bir Amerikalı gibi el sıkışsa da ne kadar kırılgan olduğu anlaşılıyordu. Ama aksanıyla ilgili bir gariplik vardı, normal bir Amerikalı turist gibi konuşmuyordu. Bu yarım yuvarlak “r”lerin kökeni nereden geliyordu? Creole* mıydı? Yoksa Louisiana’lı mı? Cajun**larda bu aksan oluyor muydu?

Kadın boş tabağını göstererek, “*Merci****,” dedi. Dom’un göğsü kabarmıştı. Ateşe düşen *marshmellow*’lar gibi eriyip gidebilirdi o an.

“Paris’te ne kadar kalacaksınız?” diye sordu kendini tutamayarak.

Kadının gözleri bulutlandı. Kazağının kollarını indirip ellerini kol kısımlarından içeri çekti. Tıpkı kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibiydi. “Bilmem.”

Dom, kadının ellerinden kayıp gitmesine yol açtığı için

---

* Hem Avrupalı hem de siyahi kökenden gelen kimselerin konuştuğu dil

** Güney Louisiana’da yaşayan, 18. yüzyılda İngilizler tarafından Nova Scotia’dan sürülen Fransız asıllı bir topluluğun dili

*** Teşekkür ederim

kendine lanet etti. Bu soruya cevap vermeye çekineceğini tahmin edememişti. O anda kadını tutup öpme arzusunu zar zor bastırıyordu. Ama kadın Amerikalıydı. Yapsa da bir şey olmazdı aslında. Muhtemelen Fransız adamların böyle bir alışkanlığı olduğunu düşünebilirdi.

Gözlerini kadının dudaklarından alamıyordu. Bu arzular içindeyken yüzündeki sakın ve nazik ifadeyi korumak çok zordu.

“*Alors**,” diye başladı söze. Başka bir hamle yapabileceğini sanmıyordu. Normalde bir kadından bu şekilde asla vazgeçmeyen Dom, bu kadının üzerine çok gitmek istemiyordu. Onu ürkütürse ertesi gün gelmeyebilirdi çünkü. Kadına müşterileriyle ilgilenen sıradan bir şef gibi nazikçe gülümseyerek, “Umarım sizi yarın da burada görebiliriz,” dedi. Sonra da aynı sakinlikle, güya tezgâhın başında duran Guillemette ile konuşmak için uzaklaştı. Guillemette’ya ne dediğini bile bilmiyordu ama bu nazik ve genç garson sanki mantıklı şeyler duyuyormuşçasına birkaç kez kafasını salladı. Kesinlikle maaşına zam yapmalıydı.

Dom o anda bileğine bir şeyin değdiğini hissetti. Bir şeyler kırıp dökmediğini umarak bu *l’inconnue***’ye doğru başını çevirdi. Kadın yanında duruyordu. Neredeyse ona

* O halde

** Bilinmeyen (kadın için kullanılmış)

dokunacak uzaklıkta. Hem de kendi isteğiyle kalkıp gelmişti. Dom, tezgâha yanaşana kadar beklemiş, sonra da kendi isteğiyle kalkıp gelmişti demek. Ya da kadın, ona bu kadar yaklaştığının farkında bile değildi. Ama Dom bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Kişisel alanı konusunda kayıtsız olan bir kadın, Dom ona ilk yaklaştığında o kadar irkilmezdi.

“Bir kutu çikolata alabilir miyim?” dedi kadın tezgâhın öbür tarafındaki Guillemette’ya.

Dom suratına yayılan sırtıtmaya engel olamadı. “Diğerini bitirdiniz mi?” *Bordel**, neden kendini ele vermişti? İki gün önce de çikolata aldığını bildiğini ima etmişti işte kadına.

Kadının gözleri, yakalanmış bir suçlu gibi ıslıl ıslıl oldu yine.

Sizi gerçekten takip etmiyorum, inanın. Philippe’in yerinde karşılaşmamız bir tesadüftü. Tam bir koca kafalıyım, diye düşündü. Kaba saba bir adamın onu izlediğini bilerek nasıl gelip otururdu ki bu kadın bir daha oraya...

“Evet,” dedi kadın. “Bayıldım onlara.”

Bordel, yine o ateşte eriyen *marshmellow* hissi... Dom’a neler oluyordu böyle?

* Lanet olsun

Bu esnada Guillemette beyaz eldivenlerini giyip metal kutulardan birini eline almıştı.

L'inconnue, Dom'a bakarak, "Siz hangilerini alırdınız?" diye sordu usulca.

Dom kendinden geçmişti. Eli ayağına dolaşmak üzereydi. Selin ortasında kalmış, yüzme bilmeyen bir adam gibi hissetti bir anda kendini. Genelde kadınlar ona böyle sorular sorduktan birkaç saat sonra onunla beraber olurlardı. Belki de bu yüzden bu kadar heyecanlanmıştı: Pavlov'un köpeği gibiydi. Ama neyse ki Dom bu sulara yüzmeyi iyi biliyordu.

Yüzünde çilleri olan hiçbir kadın bu şekilde gelmemişti Dom'a daha önce. Gelenler sahte tavırlı, özgüveni tavan yapmış, burnunda piercing olan ve kötü kadını oynamak isteyenler ya da birlikte oldukları adamları aldattıkları için acele hareket etmesi gereken kadınlar olmuştu hep.

Dom kendinde değilmişçesine Guillemette'ya elini uzattı. Guillemette eline beyaz bir eldiven geçirdi. Tezgâhın arkasına geçti. Bu kadar yakınına gelen esrarengiz ve etkileyici kadından uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Ama bu, adeta bir rahatlama hissi de uyandırdı onda. Arada tezgâh olduğu için yanlışlıkla bu narin kadına zarar veremezdi artık. Belki tezgâhın arkasından hafifçe, sempatik gülüşler de gönderebilirdi zedelediği imajını onarmak için.

Gülümseyerek birkaç saniye kadına baktı, içindeki sıcaklığı hissetmesini istiyordu. “Peki... Hangi tatları seversiniz?”

Dom neredeyse kendini tanıyamayacaktı. Normalde kadınlara karşı acımasız ve sert olan Dom, bir anda bu kadar nazik kesilebiliyordu demek. *Yavaşla, yavaşla, yavaşla*, dedi kendi kendine. *Yavaşla. Bu kadını doğru muamele bekleyen bir krema, çörek ya da çikolata gibi düşün. Bu yüzden yavaş hareket et. Seni, her gün dükkânda oturup hayatta istediği tek şey onlarmış gibi keyifle yediği çikolatalar gibi görmesine izin ver.*

Aklını kaçırıyor olmalıydı. Bu şekilde hissedebileceğini, bir kadına bu şekilde yaklaşabileceğini kendisi bile hayal edemezdi. Yedi gün boyunca günde iki defa dükkânına gelen ama hiç tanımadığı bu kadının onu *hayatta istediği tek şey* olarak görmesini umuyordu.

“Sizin tatlarınızın hepsini çok seviyorum,” dedi kadın olanca naifliğiyle. Dom yine kendinden geçiyordu. Bu defa sel değil, tsunamiye yakalanacak gibiydi. *Kötü olacak.*

“Yani... Siz ne isterseniz olur,” diye devam etti kadın. “Siz benim için ne seçerseniz hoşuma gider. Onur duyarım.”

Onur duymak mı? Dom nefes alamadığını hissetti. Okuldaki etkileyici matematik öğretmeni sırasının üzerine çıksa böyle hissederdı herhalde. Yani öyle hayal edi-

yordu çünkü ergenliğinden hemen önce okulu bırakmıştı. Terleyen avuç içlerini gizleyen beyaz eldivenlere minnetle baktı. Dom'un yarattığı tüm tatlar sertti. Çikolataları, sert olmalarıyla tanınırdı zaten. Mesela şuradaki füme çikolata bu kadın için fazla sertti. Ama onu da sevebilirdi belki. Belki de en yumuşak tattaki çikolatalarıyla başlamalıydı; siyah acı çikolata gibi. Ama o da çok siyah ve ilk ısırışta çok acı gelebilirdi. Sonrasında dile yayılan muhteşem tadı bekleyebilecek miydi acaba bu kadın?

Hayatında ilk kez keşke Tahiti vanilyası ve yüzde elli kakao oranı olan daha yumuşak tatlarda çikolata yapıyor olmayı diledi.

“Diğer kutuda en çok hangisini sevmiştiniz?” diye sordu.

Kadının yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Hepsini.”

Dom yine tsunami etkisi hissetti. Bu işin sonu çok kötü olacaktı.

Çikolatalarına kızmaya başlayarak çaresiz bir şekilde onlara baktı. Bunlar onun kendi çikolatalarıydı. Nasıl bu kadar öfkelenebilirdi onlara? Nasıl hiçbirini bu kadına vermeye layık göremezdi? Hayatında birine sunabileceği en güzel şeylerdi oysa bunlar. Eğer bundan da çekiniyorsa geriye hiçbir şeyi kalmıyordu.

“Bunu ister misiniz?” diyerek koyu renkli, çizgili, kare bir çikolatayı işaret etti kadın.

En hafif çikolatalarından birini seçse olmazdı yani değil mi... “Karayip siyah çikolatası ve balzamik sirkeli karamelden yapılmış bir çikolatadır,” dedi Dom.

Kadın büyülenmişti adeta. “Balzamik *sirke* mi?”

Kızarcığını hissetti. Sorunu neydi böyle? Bunlar onun çikolatalarıydı. “Daha geleneksel bir şeyler isterseniz...” Aslında geleneksel çikolatası da yoktu pek. Belki limonlu ve kekikli olan? Ekleri geçen gün severek yediğini görmüştü. Ayrıca bu kadın çikolataya aşınaysa bu özel tatların bazıları ona tanıdık gelebilirdi. Bugünlerde dünyanın her yerinde çikolatacılar onu taklit eder olmuştı. Dom ilk keşfettiğinde kulağa iğrenç gelen kombinasyonlar sonradan tüm dünyaya yayılmıştı. Taklit edilmek her ne kadar gurur okşayıcı olsa da aynı zamanda sinir bozucuydu da. Bu trendler varken sırf farklı olmak için klasik vanilyalı sütlü çikolata yapmaya başlayabilirdi.

“Hayır, denemek istiyorum,” dedi kadın kendinden emin bir şekilde. “Sizin yarattığınız bir tatsa güzel olmalı.”

Dom içinin ısındığını hissetti. Yine de kadının istediği çikolataya uzanırken tereddütlüydü. Ya bu inancını yerle bir ederse? Böyle değişik tatlar denerseniz her zaman bu

risk vardır işte; birilerini gücendirme riski. Dom insanları gücendirmekten zevk alırdı. Ama şimdi ne oluyordu da bir anda daha güvenli sularda yüzmeyi tercih eder olmuştu?

Kendini zorlayarak kadının seçtiği çikolatalardan birkaçını alıp kutuya koydu. Kutuda hâlâ dolmayı bekleyen koca bir alan vardı. Bu boşluk o anda Dom için çok ürkütücüydü.

Dominique, ça suffit*, dedi kendi kendine. *Olduğun gibi davran: kimse sana inanmazken kendine inanan adam gibi.* “Buna ne dersiniz?” Çiçek yaprağı şeklinde olan kare bir çikolatayı işaret etti. “Yasemin.” Yasemin’i önerirken kendini bir prensese çiçek sunan oduncu gibi garip hissetmişti.

Ama bunu seveceğine emindi. Damağında çiçekler açacak, kendini Provence’ta büyülü bir gecedeymiş gibi hissedecekti.

“Yasemin,” diye mırıldandı kadın. “Ah, evet.”

Dom kadına baktı. Dudakları zevkle aralanmıştı. “Bunu da denemelisiniz,” diye devam etti Dom. Kendine güveni gelmişti. Küllerinden doğan bir Anka kuşu gibiydi adeta. Zaten hâlâ neden ilk başta o kadar çekingen davrandığını anlayamıyordu. Ne de olsa kadın çok sessizdi, onun gibi güçlü bir adamı darmadağın edemezdi, değil mi? “Bu çi-

---

* Yeter

kolatanın da acı kısmını ısırdıktan sonra altında dilinizde eriyip gidecek ekşimsi bir limon-karamel dokusu vardır.”

Kadının gözleri ıslıl ıslıldı. Bakışları Dom’un yüzünden ellerine doğru kaydı. Sonra tekrar yüzüne baktı. “Kulağa inanılmaz geliyor.”

Dom kadından o kadar etkilenmişti ki kendini kontrol etmekte zorlanıyordu ama devam etti.

“Bunu kesinlikle denemelisiniz.” Üzeri altın sarısı renginde kremalı, adeta buğday dalgalanmasını canlandıran kare çikolatayı gösterdi. “*Ganache à l’avoine**.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. Dom, kadının çikolatanın adını anlamadığını fark etti. Dom’un İngilizcesi bunu anlatmaya yetecek kadar yoktu belki ama turistlere çikolatalarını tarif etmeyi iyi bilirdi. “Yulaf.”

Kadın bir kahkaha attı. “Yulafli ganaş mı? Tabii ki denemek isterim.”

Dom bu kahkahanın ardından tezgâha yaslanma ihtiyacı hissetti. Bunu kadına hissettirmeden yapmaya çalıştı. Ondan, ayakta duramayacak kadar çok etkilendiğini anlamamalıydı.

Gülerek kadına baktı. Işıldayarak uyanmış bir güzellik vardı karşısında. O uyandırmıştı. Tüm o günler boyunca

* Yulaf ezmesi ganaş (bir tür pasta kreması)

sessizce dükkânında oturan bu kadın neşeyle cıvıldıyordu şu anda karşısında.

Zafer kazanmış bir komutan edasıyla devam etti: “Bunu da deneyin,” diyerek başka bir çikolatayı işaret etti. “Çok acıdır. Ama yerken acele etmemelisiniz. İlk ısırışta tatlı bir şeyler ummayın. Ama sonrasında dilinizin üzerinde yavaşça erimesine izin verirsiniz gitgide yumuşaklaşan tadı hissedeceksiniz.”

Kadın, Dom’u baştan aşağı süzdü bu defa yumuşak bakışlarıyla. Sonra tekrar gözlerine baktı.

Evet. Dom gitgide zafere ulaşıyor gibiydi.

Yavaş, Dom. Yavaş, yavaş, yavaş, dedi kendi kendine. Ama içinde kelebekler uçuşuyordu adeta. Tek tek çikolatalarını anlattıkça kadının gözlerinde giderek artan bir ışıltı oluşuyordu. Her birini denemeye can atıyor gibiydi. Dom tadı çok tartışmalı olan çikolatalarından birini denemesini istedi tam o anda. Çikolatayı kadına uzattı. Kadın kızardı. Dom ısrar etti. Kadın uzanıp çikolatayı Dom’un elinden aldı. O sırada Dom giydiği eldivenler kaba ellerini sakladığı için müteşekkir mi olsun yoksa kadının tenini hissetmesine engel oldukları için eldivenlere kızsın mı karar veremiyordu.

Kadın çikolatayı ısırdığında önce aldığı keskin tattan dolayı gözlerini kocaman açtı, sonra da büyük bir memnu-

niyetle gözlerini sımsıkı kapadı. “Amansız bir maceraya atılmışım hissi uyandırıyor,” dedi. “Sanki tüm dünya vücudumda, bense vücudumun dışında, sıcak ve güvendeymişim gibi.” *Sıcak ve güvende* derken yaptığı el hareketi sanki Dom’u işaret ediyor gibiydi ancak, o kadar da olamaz, diye düşündü Dom. Dükkânı öyle hissettiren bir yer olabilirdi ama bugüne dek kimse onun varlığını bu kelimelerle tasvir etmemişti.

Amansız bir macera kısmını üzerine alınabilirdi ama. “Bir tane daha?” diyerek eline başka bir çikolata daha bıraktı. “Bunu da denemelisiniz.”

Kadının yüzüne yayılan pembelik neredeyse çillerini belirsiz bir hale getirecekti. Gülümseyerek Dom’un uzattığı ikinci çikolatayı da aldı. Kadının bu heyecanını gören Dom, elindeki orta boy kutuyu bırakıp, en büyük kutularından birini alarak ağzına kadar doldurmak istedi. Kadını iyice etkilemek istiyordu. Her gün oraya gelip kendisinin bağımlısı olmasını istiyordu.

Bu isteğini bastırarak elindeki kutuda kalan azıcık boşluğu en güzel şekilde değerlendirmeliydi. Kalan kısmı hangi tatlarla dolduracağı konusunda kadına küçük oyunlar yaptı. Ama sonunda kutuyu doldurmak zorunda kaldı.

Kutuyu sımsıkı kapatıp kadının yüzüne baktı. Şansını zorlamalı mıydı? Çıkma teklif etmeli miydi? Ama bu durum kadını rahatsız ederse onu tekrar göremeyebilirdi.

Fark etti ki tekrar görüp görmemeyi umursamadığı kadınlara çıkma teklif etmek daha kolaydı. Bugüne kadar kadınlara karşı sergilediği o güçlü duruş, kendine güveni, hepsi koca bir yalan mıydı? Kaybedecek bir şeyi olduğunda ne yapacağını bilememişti işte.

Neden kaybedecek bir şeyi olduğunu düşünüyordu ki? Bu kadının adını bile bilmiyordu oysa.

Kadının gözlerine biraz uzunca bakmış olmalıydı ki yüzündeki pembeliğin arttığını hissetti. Oysa henüz onunla gerçek anlamda flört etmemişti bile. O ana kadar sadece çikolatacı ve müşteri olarak konuşmuşlardı... Biraz imalı konuşmalar da olsa...

“Yarın tekrar gelmelisiniz,” dedi kadını test edercesine, “çikolataları beğenip beğenmediğinizi bana söylemek için.”

Kadın gülümsedi. Acaba Dom doğru cümleyi kurabilmiş miydi? Acaba biraz daha zorlasaydı da olumlu bir yanıt alabilir miydi? Lanet olsun, bu iş neden bu kadar zor bir hal almıştı? “Geleceğim,” dedi kadın.

Dom memnuniyetle gülümsedi. Başarısızlıkla sonuçlanacak büyük bir hamledense, olumlu bir adım daha çok

işine gelirdi şu anda. On sekiz yaşından bu yana ilk defa böyle düşündüğünü fark etti.

Guillemette çikolata kutusunu üzerinde DR amblemi olan özel torbalarından birine koydu. *L'inconnue* cüzdanına yeltenince Dom kaşlarını çatı. Kadından çikolataları için para almak istemiyordu, onları hediye etmek istiyordu. Ama bunu söylerse çok mu ileri gitmiş olurdu acaba? Kadın ertesi gün gelmeye çekinir miydi?

Lanet olsun. Dom tüm bunları düşünmekten aklını kaçırmak üzereydi.

Ödemesini yapmak üzere olan kadından uzaklaştı. Yarım saattir yaşadığı heyecan bir anda sönüp gitmişti adeta.

Torbayı alan kadın gülümseyerek başını kaldırdı. Dom'un çatık kaşlarını görünce bir an tereddüt etti. İlk zamanlardaki o donuk ve sakın ifadesi geri geldi bir anda. Sanki Dom'un güler yüzüne her zaman kapısı açık, ama gergin hallerine katlanamaz gibi bir izlenim yaratıyordu. "Teşekkür ederim Monsieur," dedi.

Kadın dükkândan çıkıp gittiğinde Dom *monsieur* kelimesinin acısını hâlâ yüreğinde hissediyordu.

3

Jaime, République'ten Marais'e doğru yürürken, Dominique Richard'ın çikolata torbası elindeydi. Üç aydır hiç bu kadar mutlu hissetmemişti kendini. Helyum dolu balon gibiydi. Dönüřtüėü gergin insan sonunda yine rüzgârda dans edebilir bir hale gelmişti.

Geçmişte bu şekilde tamamen mutlu olduğu anları düşündü. Kakao çiftliklerinde yaptıklarının, insanların hayatını tamamen değiştirmesi bunlardan biriydi. Bu anılarını düşünürken koca çirkin bir duvara çarptı. Bu günlerde hep yaptığı gibi.

Bu kötü anıdan sıyrılıp Dominique Richard'ı düşünmeye döndü. Onu ve çikolatalarını düşünmek Jaime'yi fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

Oysa bu adamı Philippe Lyonnais'in dükkânında gördüğünde ne kadar da farklı bir izlenim edinmişti. Agresif, kibirli, tehlikeli... Belki de o zaman bir şeylere kızgındı. Jaime'ye o sert bakışı attığını fark etmemişti bile muhtemelen. Belki de yüzünün şekli, simsiyah saçları ve gözleri, bir şekilde yanlış bir izlenime kapılmasına neden olmuştu Jaime'nin. Ama çikolataları hakkında konuşmaya başladığında tutkulu bir çocuğa dönüşmüştü. Hayır, çocuk değildi kesinlikle. Kendisi için o kocaman elleriyle nazik bir şekilde çikolata seçerken o adamı izlemek, Jaime'nin aklını başından almıştı.

Kısa da sürse o anı tekrar yaşamak için her şeyini feda edebilirdi.

Jaime baştan ayağa kızardığını hissetti. Neyini feda edebilirdi ki? Önerilebileceği tek şey parasıydı ve o parayla da herkesin takdir ettiği *Dominique Richard*'ı nasıl elde edebilirdi? Canı sıkılmıştı. Kendi görüntüsünü düşününce iyice morali bozuldu. Kemikleri neden bu şekilde kendisini kırılğan gösteriyordu ki? Oysa o, çok güçlü görünmek istiyordu.

Hayatı boyunca hep böyle ufak tefek ve çillerinden dolayı biraz da aptal görünmüştü. Tanıştığı adamların hepsi onunla değil, parasıyla ilgilenmişlerdi. Bu durumu arkadaşlarıyla dışarı çıkarak defalarca test etmişti. Onun kim

olduğunu bilmeyen adamlar, onu değil; alımlı arkadaşlarını tercih etmişlerdi. Bir keresinde sadece utangaç bir adam ona yaklaşır gibi olmuştu. Daha yakışıklı olanlar Jaime'nin arkadaşlarıyla takılırken kendisine en uygun lokma olarak onu görmüştü sanırım. Bu bar maceraları, görüştüğü adamların onun soyadına olan düşkünlüklerini iyice anlamasını sağlamıştı. Öncesinde en azından bazılarının onu sadece kendisi olduğu için beğendiklerini düşünürdü...

Sonrasında, erkeklerle şansı yolunda gitmese de birçok insanın hayatını olumlu bir şekilde değiştirebileceğini görmüştü. Ama şimdi o yeteneğini de kaybetmişti. Sahip olduğunu düşündüğü, parayla ilgisi olmayan tek güzel yeteneğini...

Bu durumda kendi mucizelerini, yani çikolatalarını yaratan bu seksi adamı nasıl elde edebilirdi?

Ama tabii oraya gidip Dominique Richard'ın çikolatalarını satmasını izleyerek bir köşede oturmasının kimseye bir zararı dokunmazdı değil mi?

Ne de olsa şu anda hayatında yapacak daha iyi bir şey de yoktu.

“Corey Çikolataları’nı işletiyor olmalıydın, yapman gereken şey buydu,” dedi büyükbabası sert bir sesle. James

Corey, ya da Jaime'nin "Büyükbaba Jack"i, hâlâ Amerika'da, ailesinin adını alan kasabada yaşıyordu. Ama şimdi iki torunu da Paris'te olduğundan zamanının çoğunu o da burada harcıyordu. "Babanla çalışmak çok zor. Her şey kontrolü altında olsun istiyor."

Jaime kaşlarını kaldırdı: "Beni kontrol edebilmek için Corey Çikolataları'nın başına geçmemi mi istiyorsun?"

"Sadece ipleri göstermek istiyorum sana!" Yaşlı adamın mavi gözleri ışıldadı. Yeni aldıkları dairenin terasında oturuyorlardı. Bir taraftan Lüksemburg Sarayı'nın da görüldüğü Lüksemburg Bahçeleri'nin muhteşem manzarası, diğer taraftan da Eyfel Kulesi görünüyordu. "Ne de olsa tüm hayatını bunu öğrenmeyi reddederek geçirdin," diye devam etti büyükbabası.

"Hayatımı önemsiz şeylerle geçirdiğim için kusuruma bakmayın," dedi Jaime sinirli bir şekilde.

"Senin yaptığın şeyler de kendi içinde değerli," dedi büyükbabası. Oluşan gerilimin farkında değildi. "İlk olarak iyi bir üne sahipsin. Adil çikolata ticareti çılgınlığı konusunda işimizi çok kolaylaştırdın. Cade bu fikri ilk ortaya attığında yine çikolatacı bir züppenin peşine düştü sanmıştım ama senin de desteğini alınca işler çok iyi ilerledi. Piyasada iyi bir yer edinmemizi sağladın"

Jaime çene kaslarından birinin seğirdiğini hissetti. Zihninde on iki yaşındaki bir çocuğun, kendisinden çok daha ağır bir çuvalı taşıyamayıp onun ağırlığı altında ezildiği canlandı. Kendisini aynen öyle hissediyordu o an. Çaresizlik içinde, omuzlarında tonlarca yükü dizlerinin üzerine çökmüş bir çocuk gibi... “Ün ve pazar payı bunları yapma sebebim değil.” dedi.

Büyükbaba Jack irkildi. “Biliyorum Jaime, bunu sürekli hatırlatmana gerek yok. Sadece seni multimilyon dolarlık bir şirketin gelecekteki CEO’su olarak hayal etmek istiyorum.”

“Boşuna hayal gücünü yorma, asla CEO olmayacağım, hamurumda yok. Bunları Cade ile konuşmalısın.” İlk çocuk olan Cade doğal olarak ilk mirasçı olmuş, Jaime de tüm bu varlığı kendi yöntemleriyle reddederek başkaldırmayı seçmişti. Duruşunu yıllar önce antikapitalist protestolarda yarattığı skandallarla herkese kanıtladığını düşünüyordu.

Büyükbabası homurdanarak, “Son zamanlarda Cade ile konuşmayı denedin mi hiç? Neredeyse senin kadar kayıtsız biri haline geldi. Amerika’da gitgide yalnızlaşıyorum. Babanı ve beni öylece bir başımıza bırakıp gidemezsin, tekrar ona sarmamı ve kışına şaplak atmaya başlamamı mı istiyorsun?” dedi.

“Gerçekten hiç kışına şaplak attın mı?” dedi Jaime. Babasını başka birinin kontrolü altındaki küçük bir erkek çocuğu olarak hayal edememişti. Ne de olsa babası şimdi dünyanın yarısını kontrol ediyordu.

“Hayır,” dedi büyükbabası. “Büyükannene hep dayak cennet çıkmadır derdim ama o fazladan ev işleri yaptırarak babanı cezalandırmayı tercih etti hep. İşte, sonumuz da ortada.”

“Yani çocukluğundan beri durmadan çalışıyor mu babam?”

“Evet, hatta kendi babasına bile patronluk taşıyor, bak-sana.”

“Babamın patronluk taslamasına engel olabileceğimizi sanmıyorum büyükbaba,” dedi Jaime gülerek.

Büyükbabası umutsuz ses tonuyla devam etti: “En azından sen *güvende* olurdun.”

Jaime kendine hâkim olmaya çalışmasına rağmen kontrolünü kaybettiğini hissetti. “Beni bu kadar aciz yapan şey ne büyükbaba?”

Hiçbir şeyi doğru düzgün becerememek ,diye düşündü kendi kendine.

Belki de büyükbabasının sözlerine kulak verip Corey imparatorluğunun başına geçse en azından *bir şeyler* başarmış olurdu. Dünyanın yarısını kontrol etmek de bir şey sayılırdı ne de olsa.

4

“*Bonjour.*” Bu yumuşak, sıcak ses Jaime’nin aklını başından almıştı. Başını kaldırıp çaresizce Dominique Richard’a baktı. Bu beklenmedik yoğun tutku onu mahvediyordu. Tüm savunma mekanizmaları çökmüş gibi hissediyordu. Kalbi delicesine atmaya başladı. Neyse ki kalbi hâlâ hayata tutunabileceğini gösteriyordu ona.

Gülümseyerek karşılık verdi. Orada olduğu için minnettardı. Dominique Richard gibi adamlar muhteşemdi. Kendilerini hayattan üstün görürlerdi, süper star olduklarını düşünüyor gibiydiler. Bir köşeye oturup saatlerce onları izleyebilirdiniz.

---

* Merhaba

Müşterilerine karşı her zaman olduğu gibi nazik davranan bu adamınsa bu düşüncelerinin hiçbirinden haberi yoktu. Zaten süper starlar kendilerinin farkında olmazlar. Kadınların kolayca kucaklarına düştüklerini bilirler ama kadınların bu duyguyla başa çıkmak ve onlara karşı koyabilmek için ne kadar çabaladıklarını hayal bile edemezlerdi.

Ama Jaime karşı koymaya çalışmıyordu. İradesine hâkim olmanın ne anlamı vardı ki? Ulaşamayacağı bir adama karşı yaşadığı tutkunun tadını çıkarıyordu sadece.

Gülümsemesine karşılık Dominique Richard'ın siyah gözleri ışıldadı. Kimden gelirse gelsin, kadınların ilgisinden hoşlanıyor olmalıydı. Jaime biraz daha gülümsedi. *Harikası. Bu da benim seni takdir etme şeklim.*

Dominique Richard masasına yaklaştı. Jaime hâlâ sakin. Ona karşı hiçbir tehlike teşkil etmiyordu bu adam, ondan bir zarar gelmezdi.

“Çikolataları beğendiniz mi?” Gülümsemesi, bir kadında dünyanın merkezi oymuş hissi uyandırıyordu.

Jaime kızardı. Spor salonundan döndükten sonra yatağına uzanıp tüm çikolataları büyük bir zevkle, her ısırığında Dominique Richard'la ilgili hayaller kurarak yemişti. Bu hayalleri hatırlayınca yüzünün daha da fazla kızarma-

sına engel olamadı. “Tabii ki. Sizin yaptığınız her şeyi seviyorum.”

Dominique Richard’ın yüzüne de kocaman bir gülümseme yayıldı. Bu adam övülmeyi seviyor olmalıydı. Okul bahçesinde herkesin istediği mermer kupayı kazanan küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Bu düşünceler Jaime’yi daha fazla etkiledi.

Jaime’nin karşısına bir sandalye çekip oturdu. Fransa’daki en ünlü çikolatacılardan biri onunla ne kadar zaman geçirebilirdi? Müşterileriyle nezaketen konuşma süreleri ne kadardı? Peki, tutkun olduğunuz bir adam karşınıza oturup sizinle konuşmaya başladığı zaman ne yapmanız gerekirdi?

“En çok beğendiğiniz hangisi?” diye sordu.

Gururunun daha da çok okşanmasını istiyordu demek. Jaime bunu çok iyi başaracağından emindi. Özellikle de bu durum onunla daha uzun süre oturması anlamına geliyorsa. “Hepsine bayıldım.”

Karşıdan bir memnuniyet dalgası daha geldiğini hissetti. Bu durum Jaime’yi daha çok etkiliyordu. “*Allez**,” bu övgüler hoşuna gitmişti ve daha fazlasını istiyordu. “Biraz daha az ya da biraz daha çok sevdiğiniz birkaçı olmalı.”

* (Burada) Yapmayın

Jaime başını salladı. “*Hepsini* çok sevdim.” Art arda gelen büyüleyici tatlar, beklenmedik sürprizler, egzotik çiçek tatları, çikolatanın acılığıyla birleşip önce ağzını sonra da tüm vücudunu büyük bir zevkle kaplamıştı yerken. Çikolataların *hepsini* gerçekten çok sevmişti. Bu akşam yine yatağında kıvrılıp çikolatalarla dünyadaki keşfedilmemiş yerlere seyahat etmeyi düşünüyordu. Yine Dominique Richard’ın yanında olduğunu hayal ederek...

“Hepsini yediniz mi?” Göğsü görünür bir şekilde inip kalkmış mıydı bunu derken?

Jaime bu adamın egosunu tatmin ederek onu mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünerek o sıcak gülümsemelerinin biriyle karşılık verdi sorusuna.

Böbürlendiği artık açıkça görünüyordu. Neredeyse kalıp futbol maçlarındaki gibi zafer dansı yapmasını bekliyordu. “Karamellileri de beğendiniz mi? Birkaç tane daha denemek ister misiniz?”

“Sizinkileri beğeniyorum.” Corey Çikolataları’nın seri üretim karamelli çikolatalarından başka karamelli çikolata yememişti, onları da pek sevmezdi zaten. Geçen gün Dominique Richard’ın üç parça karamelli çikolatası sipariş ettiği sıcak çikolata yanında nazik bir müşteri jesti olarak gelmişti.

Dominique Richard bir anda kalkıp birkaç tane karamelli çikolata aldı. Bu fevri ve heyecanlı hareketleri Jaime'yi çok etkiliyordu. Gittiği bir partide çok beğendiği bir film yıldızını görüp onun dans etmesini izlemek gibiydi bu durum.

Dominique Richard karamelli çikolataları iri elleriyle ona uzattı. Ellerinde küçücük görünen çikolatalar altın rengi kâğıtlarının içinde güneş gibi parlıyorlardı. Nazikçe bir tanesini alırken parmakları hafifçe Dominique Richard'ın avuç içine değdi.

Aman Tanrım...

Bu dokunuş, en sevdiği film yıldızıyla karşılaştığında koluna kalıcı mürekkeple imza atmasını istediğinden bile yoğun bir duygu yaratmıştı. Kalbi delicesine atmaya başladı. Çikolatadan bir ısırık aldı.

Yumuşak karamel ağzında erirken yaydığı muhteşem tat aklını başından aldı. “Bu nedir?” Tropikal kuşağa yaptığı yolculukları hatırlamıştı.

“Çarkıfelek meyvesi ve mango.” Bunu söylerken Jaime'yi izliyordu. Sanki beğenmeseydi dünya başına yıkılacaktı gibiydi bakışları. Dominique Richard... Kız kardeşine göre bu adam o kadar kibirliydi ki Sylvain Marquis ve Philippe Lyonnais onun yanında normal kalıyorlardı.

Oysa şu anda Jaime onun egosunu daha da şişirmekten büyük bir haz alıyordu.

“Çok lezzetli.” Çikolatanın diğeri yarısını da ağzına attı. Ne kadar yoğun ve güzel bir tadı vardı. Bu akşam yatağında Dominique Richard’ın hayalini kurarken kesinlikle bu çikolatadan da yiyecekti.

Bu işkenceye dayanamayan vücuduna iğneler batıyordu sanki. Bu kocaman ellerin sadece hayallerinde değıl, gerçek hayatta da ona dokunması için her şeyini feda edebilirdi. Ona ne oluyordu böyle? Film yıldızları ve rock yıldızlarıyla gerçek hayata uzanan böyle hayaller kurmamıştı hiç.

“Buna ne dersiniz?” O kocaman parmaklar başka bir çikolatayı Jaime için kabından çıkarmaya başladı...

Hoş bir dokusu ve keskin bir tadı vardı çikolatanın. Jaime çaresizlikle Dominique Richard’a baktı. Kaldığı dairenin adresini verse bir akşam Jaime’ye uğramak ister miydi? Sadece takıldığı, ona hayran bir kız olarak kalabilirdi yine de. Kalbi kırılrsa da bu duruma pek yabancı değildi zaten.

“Beni öldüreceksiniz, *Monsieur*,” dedi gülerek. “Aşırı dozda lezzetten.”

Adamın gözlerinde memnuniyetsiz bir bakışa neden oldu bu cümle. “Bana Dominique diyebilirsiniz,” dedi. “O kadar resmi bir insan değılimdir.”

Bakışlarıyla Jaime'yi izliyordu bir yandan da, onun da adını söylemesini bekliyordu. Ama aldığı cevap, "Haddimi aşmak istemedim," oldu.

Kaşlarını çattı. Gözlerindeki ışık sönmüştü.

Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra başıyla küçük bir selam verip Jaime'den uzaklaştı. İşine döndü. Jaime'nin de neşesi kaçmıştı ve tüm bunlar onun suçuydu. Dominique'in, dükkâna adeta ışık saçan, zarif bir kadınla konuşmaya başladığını gördü. Sonra tekrar Jaime'ye baktı. Tereddüt ederek arkasını dönüp, merdivenlerden çıkarak cennetine dönen bir melek gibi gözden kayboldu.

Melekten çok şeytana benziyordu aslında. Böyle güzel çikolatalar yaparak cennete geri dönmeyi hak etmiş Lucifer*olabilirdi. Jaime tanrı olsaydı, çikolataları geri dönmesi için bayağı işe yarardı. Yarı rahatlamış, yarı huzursuz bir şekilde gidişini izledi. Sıcak çikolatasını ellerine aldı. Bardaktan yayılan ısı adeta tüm vücudunu sarıyordu.

Dükkândan çıkmak üzereyken o zarif genç kadın Jaime'ye şık bir kurdeleyle süslenmiş küçük bir poşet uzattı. Poşette güneş gibi parlayan bir düzine karamelli çikolata vardı. "Monsieur Richard'dan. Almanızı rica etti."

Jaime aklı karışmış bir halde cüzdanına uzandı.

---

* Şeytan

“Non, non. Il vous les offre*.”

Ne kadar da hoş. Dominique Richard, hayranlığını açıkça belli edenleri seviyor olmalıydı. Jaime poşeti alıp çantasına koydu. Onları yediği zaman bir anlık değil, sonsuz bir mutluluk yaşamayı hayal etti.

Dükkândan çıkınca müziği duydu. Kalbi zaten yerinden fırlayacak gibiyken République ve orada dans eden insanlara doğru yönelmek hiç de zor değildi.

Dominique üzerindeki yoğun kakao kokusuyla sokağa çıkmayı severdi. İnsanlar dönüp ona bakar, kakao kokusunu içlerine çekerlerdi. Bu durum, sokağa et ve kan kokusuyla çıkmaktan katbekat daha iyiydi. Bir şefin çıraklığını yaptığı zamanlardaki gibi soğan kokarak çıkmaktan ya da fırında çalıştığı zamanlardaki gibi yağ ve un kokusuyla çıkmaktan da çok daha iyiydi.

République’ten gelen müziği duyarak gülümsedi. İşten eve giderken etraftan gelen protesto seslerini duymak hoşuna gidiyordu. Paris sokaklarında bir iki saat süren protestolardan sonra tatlı bir şeyler yemek için dükkânına gelen insanları da çok severdi. Kimse hayatın tadını onlardan daha iyi çıkaramıyordu.

* Hayır, hayır. Size ikramı.

Göçmenlerle ya da ayrımcılıkla ilgili bir protesto olmalıydı bu. Kalabalıktaki insan çeşitliliğinden, pankartları okuyacak kadar yaklaşmamış olsa da anlayabiliyordu bunu. Siyah tenli Senegallilerden esmer Faslılara ve sarışın Polonyalılara dek her etnik kökenden insan vardı protestoda. Hatta sempati duyan birkaç liberal Fransız bile vardı. Fransa Cumhuriyeti'nin sembolü Marianne heykeli altındaki sahnede bir punk rock grubu şarkı söylüyordu. Şarkılarından sadece birkaç kelime seçebiliyordu ama bu grubun ayrımcılık karşıtı şarkılarıyla tanındığını biliyordu.

Tüm caddeler trafiğe kapatılmıştı. Göstericilere işler kontrolden çıkarsa ne olacağını hatırlatan polis grupları cadde başlarında bekliyorlardı. Ama polisler de dans eden kalabalığı kayda alan kameraları gördüklerinden kalabalığa sempatik gözlerle bakıyorlardı.

Kalabalığa yaklaşıp göğsüne hafif bir dirsek aldığı anda neşeyle dans eden *kadını* gördü. Tek istediği şey dans etmekmişçesine koca bir gülümseme vardı kadının yüzünde.

Birkaç metre uzağında durup bir süre onu seyretti. Yanına gidip ona eşlik edip etmemek ikilemini yaşarken kadının gülmeyi bırakıp kalabalıktan ayrılmaya başladığını fark etti. İki tane garip adam da onu takip ediyordu. Dom hızlı adımlarla yetişmeye çalışırken kadına yaklaşıyorlardı. Dom yanına gittiğinde adamlar artık iyice yak-

laşmışlardı. O an kadının yüzündeki vahşi bakışı gördü. Dom'u görünce daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemeyen adamlardan birinden belli belirsiz bir küfür duyuldu. Dom kadının kolundan tuttu. Adamlara bakarak dişlerini sıktı, "Defolup gidin buradan!"

Kadın göğsüne yapışmış, küçük bir kuş gibi titriyordu. Onu da korkutmuş olmalıydı. Sakinleşince yüzünü kaldırıp Dom'a baktı.

İnanılmaz bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Bu rahatlığı kendisinin sağladığına inanmadı Dom.

Adamlar çok sinirlenmişlerdi. Ama bu vahşi duruşları Dom'u pek etkilemiyordu. Kan revan içinde kalsa ne olurdu ki? Daha önce defalarca yaşamıştı bu anı. Kadını, işler kızırsa polisin olduğu tarafa doğru itmeyi düşündü.

Yaşlı olan adam Dom'u baştan aşağı süzdü. Sert yapılı vücutuna ve yüzündeki vahşi ifadeye baktı. "*Connard. Je t'emmerde**." Aşağılık adam arkasını dönüp kalabalığa doğru yürümeye başladı. Genç olan da homurdanarak onu takip etti.

Dom birkaç saniye arkalarından baktı. Geri dönmeyeceklerinden emin olunca kadını kalabalıktan güvenli bir şekilde uzaklaştırmaya başladı. Bir eli kadının omzunda,

* Pislik. Canın cehenneme.

korumacı tavrına devam ediyordu. Kalabalıktan uzaklaştıklarında “*Pardon,*” dedi kadına. “Ça va?*

Olayın şokunu atlatan kadın -belki omzundaki elin de etkisiyle- biraz gergin görünüyordu.

“İyiyim,” dedi gergin bir sesle. “Gayet iyiyim.” Tereddüt ederek Dom’a baktı. Gerginliği geçmiş, kafası karışmış gibi görünüyordu. Kızardı.

Bu iyiye işaret olmalıydı. Dom’un tüm sertliği yok olmuştu. Bu kadının karşısında ateşe tutulan marshmellow gibi eridiğini hissetti yine. Ona bakarak gülümsedi.

“Yaptığınız çok hoştu. Teşekkür ederim,” dedi kadın.

Hoş mu? En yakındaki polise giderek kendini kurtarmasına izin verebilirdi, sonuçta adamlar sadece sözlü tacizde bulunuyorlardı, bir şey yaptıkları yoktu. Ya da yanına gidip gülümseyerek adamları görmezden gelip kolunu omzuna atabilirdi. Böylelikle şiddete gerek kalmadan gereken mesajı vermiş olurdu. Bunun yerine huzurlu bir protesto ortamını biber gazı şölenine çevirebilecek bir hareket yapmıştı, neredeyse kavgaya başlatacaktı. Bu durumun gerçekten hoş olduğunu düşünüyorsa tam da birbirleri için yaratılmışlardı.

“Ne demek, benim için bir zevkti,” dedi. Ne yazık ki gerçekten de öyleydi. Şiddet nikotin gibiydi Dom için,

* İyi misiniz?

yarattığı bağımlılıktan asla tam olarak kurtulamıyordu. İçinde hâlâ kalabalığa geri dönüp, o iki adamı bularak suratlarına sağlam birer yumruk yapıştırmak isteği vardı. “Umarım sizi korkutmamışımdır.”

Kadın başını sağladı. “Bir saniyeliğine ürperdim.” Yanlan söylediğini biliyordu Dom, ürpermekten öte dehşete düşmüştü. Ama o eski, sıcak bakışları geri gelmişti şimdi. “Çikolata kokuyorsunuz,” diye mırıldandı kadın. Göğsünde nasıl sakinleştiğini anlamıştı Dom.

Bu kadına karşı, karşı konulmaz bir arzu vardı içinde. *Beni istediğin kadar koklayabilirsin.*

Ama bu, bir yabancıya söylenebilecek uygun bir cümle değildi. Dom hâlâ kadının içine düşecekmiş gibi durduğunu fark edip birkaç adım geri çekildi. “Kalabalıkta ortada durmak her zaman daha iyidir,” diye öğüt vermeye başladı. Yanında değilken kadının başının belaya girmesini istemiyordu tekrar. “Sorun çıkaran tipler hep kenarlarda dolaşır.”

“Kalabalığın ortasında olmak hiç hoşuma gitmiyor ama. Önceden severdim ama artık tekrar dışarı çıkamayacağım hissi uyandırıyor bende.”

Evet, bu kadar ufak tefek olmak sıkıntı yaratabilir, diye düşündü Dom. Kendisi insanları yarıp geçebilirdi. Kalabalık onu pek etkilemiyordu. “Ben de ortalarda olmayı sev-

mem.” Şiddeti sevse de haksız yere insanları itip kakmayı sevmiyordu çünkü. “Protestolardan uzak durabilirsiniz. Biber gazı iyi bir şey değil.”

Kadın gülümsedi. “Biliyorum.”

“Biliyor musunuz?” Bu kadın Amerikalı değil miydi? Amerikalıların bu tarz konularda çok pasif olduklarını sanıyordu.

Kadın omuzlarını silkti. Üç parmağını kaldırdı.

“Ben de tam üç kere gaz bombası yedim,” dedi Dom şaşkınlıkla.

“Benimkilerin çoğu öğrencilik zamanlarımdaydı,” dedi kadın.

Çoğu mu? “Benimkilerin hepsi öyleydi,” dedi Dom. On sekiz yaşından beri şiddete dayalı eski alışkanlıklarını tekrar etmemek adına böyle ortamlardan kaçınıyordu.

“İki tanesi G-8 zirvesindeydi,” dedi kadın utana sıkıla. “Şımarık bir çocuk gibiydim.”

“Benimkiler banliyödeydi. Tam bir baş belasıydım. Ama o adamlar gibi değildim,” diye ekledi. Cüssesinin yarısı kadar olan kadınları taciz etmemişti hiç. “Öğrenci değilken olan hangisiydi?” diye sordu. Kadın ayrıntı vermek konusunda çok istekli görünmese de Dom merakına yenik düşmüştü.

“O, şey, Afrika’da oldu,” dedi kadın belli belirsiz. “Aslında çok naif bir protestoydu. Ama polisler çatılara çıkıp masum insanlara ateş etmeye başladılar. Protestoya katılan barışçıl insanlara...”

Bu kadın ne kadar da güçlü biri, diye düşündü Dom. Omuzlarından tutup gözlerinin içine bakmak, içindeki gücü hissetmek istedi. O ana dek bu kadına karşı bastırmaya çalıştığı tüm duyguları su yüzüne çıkmak üzereydi.

Ama hayır, kendini bu kadar aciz bir duruma düşüremezdi.

“Böyle yapma,” diyebildi sadece.

Kadın şaşırılmış görünüyordu.

İnsanların seni silahla vurabilecekleri pozisyonlara sokma kendini, demek istedi. “Bilmediğin ülkelerde, yabancı hükümetlerin nasıl tepkiler vereceğini kestiremediğin gösterilere katılma,” diyebildi.

“Artık katılmıyorum. Çoğunlukla.”

Dom gözlerini kısarak baktı. “Fransız polisinin kalabalıklara karşı tavrına ya da bu kalabalık bir ayaklanmaya dönüştüğünde olabileceklere aşına mısın?”

“Sadece dans etmek için gelmiştim.”

Dom bu defa kendine hâkim olamayarak kadını omuzlarından kavradı. Böyle bir şefkate ihtiyacı var gibiydi. “Hükümetin nasıl karşılayacağını bilmediğin yabancı ülkelerde gösterilere katılmasan iyi olur. Dans etmek için bile olsa.”

Tereddüt ederek kollarını gevşetti. “Tek başına gece kulüplerine gitmesen de iyi olur. Dans etmek istiyorsan rıhtımdaki dans gruplarına katılabilirsin.”

Orada tek başına olması fikrinden de hoşlanmıyordu ama buna da bir şey diyemezdi.

Sonunda ellerini gevşeterek kadının omuzlarından çekmeyi başardı. Adını bile bilmediği bir kadını neden bu kadar çok kıskanıyordu? “Sanırım yarın görüşürüz?”

Kadın tereddüt etti, biraz da kızarmıştı. Dom’a bakarak evet anlamında başını salladı.

5

Jaime o akşam masada Sylvain Marquis'in karşısında otururken, Dominique Richard'ın çikolatalarını yediği için suçluluk hissetmemeye çalışıyordu. Bazıları tarafından dünyadaki en iyi çikolatacı olarak görülen müstakbel damatları, Jaime'nin Dominique Richard'ın düzenli müşterilerden biri olduğunu öğrenirse pek hoş olmazdı.

Masadaki diğer çikolatacı, Philippe Lyonnais ve kız kardeşi Cade de bu duruma pek iyi tepkiler vermeyebilirlerdi. Muhtemelen bunu umursamayacak tek kişi Philippe'nin nişanlısı Magalie olurdu.

Hôtel de Leucé'te, Hugo Faure ve Luc Leroi'nin üç yıldızlı restoranında oturuyorlardı. Bu şaşıaalı yer, kişi başı üç yüz avro ödeyerek yemek yiyebilecek elitlere hitap eden

bir yerdi. Ama tabii ki masadaki hiç kimse bu durumu yadırgamıyordu. Herkes sanki evinde yemek yiyormuşçasına rahattı. Ya da Magalie'nin durumunda olduğu gibi, öyleymiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Jaime nedense Magalie'nin rol yaptığını düşünüyordu.

Restoranı bugün koca gül buketleriyle dekore etmişlerdi. İnsanlarda, kırmızı güllerle dolu bir ormanda yemek yedikleri hissini uyandırmaya çalışıyorlardı.

Masanın başında Sylvain Marquis oturuyordu. Sağ tarafında Cade, sol tarafında Jaime vardı. “Beni bu güzellikten mahrum etme,” demişti Jaime'ye otururken. “İki güzel kadının arasına oturmama izin verin. Böylece Philippe'den de mümkün olduğunca uzakta olabileyim. Ayrıca geldiğinde beni başköşede otururken görmek onu çileden çıkaracaktır.” Tabii bu hareketiyle aynı zamanda masada partneri olmayan tek kişiyi, Jaime'yi, nazik bir şekilde bir köşede tek başına oturmaktan kurtarmıştı.

En iyi pastacılarından biri olarak tanınan Philippe Lyonnais'i bu yemeğe gelmesi için belli ki Magalie ikna etmişti. Jaime, dünyadaki en iyi çikolatacı-pastacı olursanız en iyi dostluklardan mahrum kalabilirsiniz, diye düşündü kendi kendine.

Zihninde Dominique Richard'ın da bu gruba dahil olduğunu hayal ederek iç geçirdi. Sylvain iyi bir adamdı.

Corey Çikolataları'nın varislerinden biriyle nişanlı olma işini şimdiye kadar iyi yürütmüştü. Ama *mésalliance** diye bir şey varsa tam da bu durum olabilirdi.

Sinir bozucu kız kardeşinde ne bulduysa bu durumu gayet iyi idare edebilmesini sağlıyordu. Sylvain, Cade'in aklına koyduğunu yapan bir kadın olduğunun en canlı kanıtıydı. Jaime, Cade'in Sylvain'ı elde etmek için hırsızlık yaptığını duymuştu. Kız kardeşindeki bu güveni, hayallerinin peşinden koşmasını takdir etmeliydi. Bu güven bir zamanlar kendisinde de vardı. Çok uzun zaman önce de değil. Ama küllerinin arasından bunun nasıl bir duygu olduğunu hatırlamak şu anda çok zordu.

Cade, Jaime'den daha güzeldi, üstelik çilleri de yoktu. Ama öyle göz alıcı bir güzelliği de yoktu. Cade'in aksine, Sylvain göz alıcı ve tutkuluydu. İlginçtir ki Cade'in de göz alıcı olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. Kız kardeşine baktığında gözleri ısıltı ısıltı oluyordu.

Ama Sylvain şimdi kız kardeşine bakmıyordu. Jaime'ye menüdeki en ağır yiyecekleri överek onları sipariş etmesi konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Ama Jaime baskılara karşı provokatif olmayı severdi. Sırf bu yüzden başlangıç olarak salata istemeyi düşündü. Sonra midesindeki Dominique Richard'ın çikolatalarının sıcaklığını hissetti. Bu

* Yanlış evlilik

kadar tokken başlangıç isteyemezdi. Daha da provokatif olacak şekilde başlangıç istemediğini söyledi ve ana yemek için de en hafif görünen yemeği sipariş etti.

Cade gergin bir şekilde kaşlarını çatı. Bu durum Sylvain'in daha da ısrarcı olmasına yol açmıştı.

“Tokum,” dedi Jaime. “Tüm gün şehirdeki pastacılarda dolaşarak bir sürü şey yedim.” Bu ve dairesinin yanındaki spor salonuna gitmek yeni meşgaleleriydi.

“Hangi pastacılarda?” diye sordu Sylvain ve Philippe aynı anda.

Ah... “Şey, biraz yürüdüm, Louvre’u gezdim. Farklı yerler keşfettim. Her yerde insanı cezbeden fırınlar vardı.”

“Evet, fırınlar,” dedi Sylvain. Rahatlamıştı. Ne de olsa o ekmek yapmıyordu. Evet, Jaime'nin hayalindeki gibi Dominique Richard da bu masada olsaydı kesinlikle Sylvain'la birbirlerinin boğazına yapışırldı.

“Yalnızken iyi olduğuna emin misin?” diye sordu Cade.

O kadar çaresiz mi görünüyordu? Küçük kız kardeş olabilirdi ama geçen birkaç yılda kimsenin gitmediği, egzotik kakao üreten yerlere gitmiş, çalışma şartlarını iyileştirmek ve insanların hayatlarında bir fark yaratabilmek için elinden geleni yapmıştı. Evet, sonunda buradaydı, çaresizdi ve

bu durumu kanıtlayan yaraları da vardı. Ama bu kimsenin ondan daha iyi bir hayatı olduğunu kanıtlamazdı.

Çaresiz görünmeyi sevmiyordu. “İyiyim.” Fizik terapisinin ilk birkaç haftasında Sylvain’ın evindeki boş odada kalmıştı. Sylvain’ın evi Paris şartlarında gayet büyük olmasına rağmen endişeli kız kardeşiyle aynı evde kalmak, Jaime için çok fazlaydı.

Sonrasında Marais’in köşesinde, Dominique Richard’ın dükkânına yakın, küçük bir daire kiralamıştı. Cade Paris’te yaşamak istediğini söylediğinde babası ona Altıncı Cadde’de gayet lüks bir daire almıştı. Ama Jaime üniversite hayatı boyunca her yaz dünyanın başka bir köşesinde staj yapmıştı ve mezun olduktan sonra da hayatını üç yıl boyunca bu uzak köşelerden birinde, tek başına geçirmişti. Ailesinden uzakta olmayı seviyordu. Corey’lerden ve kendisinden beklenen hayatı yaşamaktan kıtalarca uzak olmanın verdiği huzur... Şu anda o kadar da uzakta değildi ama yine de kendi yaşam alanına ihtiyacı vardı, birinin anahtarı çevirip beklenmedik bir şekilde gelebileceği bir yere değil.

Dairesi Cade’den yirmi dakika uzaklıkta olmasına rağmen ablası yine de onun hakkında endişelenmeden edemiyordu. Bu durum Jaime’yi çileden çıkarıyordu.

“R  publique’in civarı biraz tehlikeli, değil mi? Dikkatli oluyor musun?” diye sordu Cade.

Jaime, ablasına alaycı bir bakış attı. Cade’in “tehlikeli” olarak tanımlamasının sebebi R  publique’in kuzeyindeki mahallelerde Altıncı Cadde’ye nazaran daha   eşitli etnik k  kenden ve işçi sınıfından insanların yaşamasıydı. Ama Jaime şehirdeki en elit mahallelerden birinde, R  publique’ten birkaç sokak uzaklıktaki Marais’te yaşıyordu. Yani *nereye* g  re daha tehlikeli? Madagaskar’a mı? Fildişi Sahilleri’ne mi? Papua Yeni Gine’ye mi? Madagaskar’a mı? Cade’in, Jaime’nin daha   nce nasıl yerlere gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Jaime’nin alaycı bakışını g  ren Cade kızardı. “Paris romantik bir şehir ama yine de dikkatli olmalısın. Gece geç saatlerde ara sokaklardan ka ın. Dairene girerken kapının şifresini yazarken kimsenin seni izlemediğinden emin ol.” Son c  mleyi s  ylerken Sylvain’a kaçamak bir bakış atıp dudağını ısırđı. Sylvain da garip bir şekilde sırtıyordu.

Jaime dişlerini sıkıp karşısında oturan Philippe’e d  nd  . Philippe’in yanında, son moda kıyafetleriyle kendinden son derece emin oturan Magalie canını sıktı. Magalie hep b  yle y  ksek topuklu ayakkabılar giyerek Jaime’den uzun g  r  n  yordu. Bu hiç adil değildi   nk   Jaime aslında Magalie’den d  rt-beş santimetre daha uzun olduğuna emindi.

Philippe'e dönerek, "Duyduğuma göre önümüzdeki ayki Cade'in düğünü için-siz ona ne diyorsunuz- *pièces montées** yapıyormuşsun. Eminim harika olacaklardır," dedi.

Philippe kendinden emin bir şekilde başını salladı. Bu övgü karşısında hiç de alçakgönüllü olmaya niyeti yoktu anlaşılan. "Ama ilk olarak önümüzdeki hafta bir sergi var," dedi Sylvain'a bakarak.

Sylvain gözlerini devirerek, "Eğer Richard her şeyi mahvetmezse," dedi. "Maalesef yine onun yanındaki masada ben olacağım. Soyadı P ile başlayan bir çikolatacımız olmalıydı."

Philippe omuzlarını silkti. "İşine zarar verecek bir şey yapmayacaktır. Kavga başlatmaya çalışırsa da sadece görmezden gelmeyi dene."

Jaime şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kavga başlatmaya çalışırsa mı? Jaime gösteride yaşanan olayı, o adamlara karşı Dominique Richard'ın gösterdiği aşırı tepkiyi hatırladı. Ama o durum öyle bir tepki gerektirmişti, değil mi? Yanında Jaime olduğunda Dominique çok iyi biriydi.

"Başka birinin eserini yok etme arzusunun geçmişte kaldığını sanmıyorum," dedi Sylvain. "Çikolatadan heykel taşıyan birine çelme takmak gibi," diye ekledi.

* Görülmeye değer parçalar

“Geçmişte bunu yapmamak için kendini bayağı zorlamıştı,” dedi Philippe. Ama bunun insana hiç güven vermediğini kendisi de biliyordu.

“Evet. Gerçekten de zorlamış olmalı.”

“Bana Dominique Richard’ı savundurma şimdi,” dedi Philippe. Magalie’ye kimsenin anlamlandıramadığı kaçamak bir bakış attı. “Adam tam bir küstah ve pislik. Ama sen de öylesin Sylvain.”

“Ben pislik değilim,” diyerek kendini savundu Sylvain. “Ve küstah da değilim. Sadece gerçekçiyim. Pislik olan Richard.”

“*C’est vrai,**” diyerek araya girdi Magalie. “Sylvain’in tatlı yüreği Dom’la kıyaslanamaz. Sylvain, sen haklı olarak, kendinden emin bir şekilde yürüdüğünde herkesin önünde eğilmesini bekliyorsun sadece, aynı Philippe gibi.” Nişanlısına ters bir bakış attı. “Ama Dom öyle değil. O, insanları önünde eğilmeleri için zorlaması gerekebileceğini biliyor ve gerektiğinde bunu yapmaktan da hiç çekinmiyor.”

Zorlamak. Jaime, Magalie’nin Dom’u tasvir etmek için kullandığı bu kelimedenden etkilenmişti.

“Ne zamandan beri bu adama Dom diye hitap ediyorsun?” diye çıkıştı Philippe. “Onu bu kadar iyi mi tanıyorsun?”

---

* Doğru

“Dominique sadece olduğu gibi davranıyor işte,” diyerek bir elini umursamaz bir edayla havada salladı Magalie. “Sizi bu şekilde alt etmesine izin vermeyin. Yapmaya çalıştığı da bu zaten.”

Philippe masanın altında Magalie’nin elini sıktı, sinirli görünüyordu. Magalie eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Philippe bir anda yumuşamıştı.

Dominique Richard, Magalie’yle beraber mi olmuştu? Jaime çatalıyla oynamaya başladı. Neden olmasın... Magalie oldukça hoş ve hayat dolu bir kadındı.

Zaten ne ummuştu ki? Kız kardeşi ya da Magalie kadar çekici değildi ama görünüşü o kadar da önemsemezdi zaten. O, insanların *hayatlarını* değiştirmişti. Çocukları *kurtarmıştı*. Dünyada yanlış giden şeyleri düzeltmeye çalışmıştı hep. Çilleri göz ardı edilirse Dominique Richard gibi bir adamın bile sevebileceği bir kadın olduğunu düşünmüştü. Ama bu durumda... Görüntü olarak ona sunacağı ne vardı ki?

Hey, Dominique. Etkileyici falan değilim ama dünyada yanlış giden şeyleri düzeltebiliyordum önceden. Şimdiyse... Korkuyorum.

Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. Magalie’yle beraber olduysa da olmuştur, bu onu ilgilendirmezdi.

Ayrıca rakipleri tam bir pislik olduğunu düşünebilirlerdi, ne fark ederdi ki? Sylvain ve Philippe muhtemelen birbirleri ve diğer rakipleri hakkında da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydılar.

Muhtemelen ergenliğinde hoşlandığı film yıldızlarının birçoğu da gerçek hayatta pislik adamlardı. Ergenliğinde o ulaşılmaz yıldızlara karşı hissettiği gibi, şimdi de Dominique'le aralarında bir şeyler olabileceğini hissediyordu. O zaman bu duygunun tadını çıkarmalıydı sadece. Pislik ya da değil, ne fark ederdi ki?

6

Dom, “Her gün tıraş olmaya devam edemem,” diye homurdandı ertesi gün aynaya bakarak. “Cildimi tahriş ediyor.” Yüzünde kızarıklıklar olan bir adam, dört günlük sakallı bir vahşiden daha az korkutucu görünebilirdi ama aynı zamanda daha az seksiydi.

Normalde bir kadının ilgisini çekmek ne kadar sürerdi ki? Dün bu işi halledeceğini ummuştu ama kadın ona ilk adıyla hitap etmekten özellikle kaçınmış ve kendi adını da söylememişti. O durumda geri çekilmesi gerektiğini yoksa onu kaybedeceğini anlamıştı. *Manif**’ten sonra da adım atmaya cesaret edememişti. O gün kadın onun gerçek yüzünü görmüştü çünkü. Terapiden yıllar sonra bile en ufak

---

* gösteri

bir kışkırtmada yumruklarını havada sallayabileceğini görmüştü kendisi de. Kadın bu durumdan pek korkmuşa benzemiyordu ama sonradan anlattıklarıyla, zaten tehlike kavramı olmadığını kanıtlamıştı.

Bu iş çok karmaşıktı. Kadına, çikolataya davrandığı gibi davranması gerektiğini düşünüyordu. Çikolatayı asla aceleye getirmemek gerektiğini biliyordu. Ama bu kadın bazen çikolata olmaktan çıkıp kadın gibi yaklaşıyordu ona, o zaman ne yapacağını bilemiyordu işte.

Kadını çikolata gibi düşünmek hayal gücünün sınırlarını zorladı. Hiçbir zaman tam bir centilmen olamayacağını anladı. Yine de bu kadını düşünmekten kendini alamıyordu. Tüm bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Elleriyle çenesini okşayarak, “Bu kadar sık tıraş olmak bana yaramıyor,” dedi.

“Derin incecik de ondan,” diye cevap verdi Célie. Bir yandan da yeni döktüğü çikolatayla ilgileniyordu. Célie on sekiz yaşındayken Dom’un dükkânına gelip eğitime onun gözetiminde başlamıştı. O zamanlar Dom da çikolata dükkânı olmasa da başka dükkânlarda eğitimden geçip gelmiş, henüz yirmi dört yaşında genç bir adamdı.

Askıdaki uzun tavalardan birini almaya yönelen, karamel yapan Amand da, “Çok hassas bir adam,” diye Dom’la kafa buldu.

“Evet, hassas olmasıyla bilinir,” diyerek şakayı devam ettirdi Célie.

Harika, Dom’un tıraş olma sorunu, günün alay konusu olmuştu.

“Jileti sürmeden önce köpüğü yüzünde birkaç dakika bekletiyor musun?” diye sordu Amand. Yardımcı olmaya çalışıyordu kendince. “Çok işe yarar.”

Dom sinirli bir şekilde Amand’a baktı. Bu açık tenli karamelci, tıraş olmaktan ne anlardı ki? Tıraş olduktan üç gün sonra bile cildi pürüzsüz görünüyor olmalıydı.

“Benim kullandığım harika bir krem var. İstersen getirebilirim,” dedi Célie.

Paris’te, çalışanlarının bu şekilde konuşabildiği tek şef olmalıyım, diye düşündü Dom. Eğitim verirken ağzından çıkan her kelimeyi büyük bir saygıyla ve pürdikkat dinleyen bu insanlar daha sonra böyle zevzeklikler yapabiliyorlardı. Kendisine hitap ederken *sen* diyorlardı. Sylvain ya da Philippe’in takımlarındakilerin onlara *sen* diye hitap etmediklerinden emindi.

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum,” dedi Célie aklından geçenleri anlamış gibi ve işinin başına döndü.

Lanet olsun. Dom ikolata sosunun, kremaların ve karamelin pişirildiğı “sıcak” odaya doğru giderken Célie’nin yanında durdu. “Senin kremin kadını mı kokuyor?” diye sordu alçak bir sesle. Célie sırtarak, “Gardenyalar gibi,” dedi.

Tıraş olmak konusunda kendisine öğüt veren çalışanlarıyla konuşmaya gitti. Bu konuda en çok sesi çıkan Amand’ı kovmayı düşündü ama bu adamı seviyordu. İlk günden itibaren Dom’a sadık kalmıştı. Aslında iyi bir espri anlayışı vardı ve Noel zamanı da deli gibi çalışabiliyordu. Bu durumda tıraş konusundaki aptalca şakalarına da katlanabilirdi.

Guillemette merdivenlerden ıktı. Kaşlarını kaldırarak Dom’a baktı. Dom mesajı almıştı. Bu kadına zam yapabiliirdi, en azından zekiydi. Kalbi hızla atarken merdivenlerden hızla inmeye başladı.

Aşğıda kendisinin neyi beklediğini gördüğündeyse yukarı çıkıp o anda Guillemette’i kovabilirdi. Meğır kaşlarını o şekilde kaldırmasının sebebi zekâsından değilmiş, diye düşündü.

Jaime metal merdivenlerden duyduğu sese doğru baktı. Bu günlerde her şeye karşı genel bir isteksizliğı olsa da bu durum, onun da kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Lise yıllarındaki üst sınıflardaki çocuklara âşık olduğu zamanları hatırlatıyordu ona. Gereksiz yere kıkırdamalar, onun geçebileceği yerlerde boş boş gezinmeler, akşamları hep onu düşünmeler... Kız arkadaşı olan çocukları bile kıskanmazdı çünkü bunların sadece platonik aşklar olduğunu bilir ve pek bir beklentisi olmazdı. Bu durum da öyleydi işte.

Dominique atletik bir adamdı, merdivenleri hızlıca inmişti. Dükkânını artık o kadar iyi tanıyor olmalıydı ki nereye bastığına bakmıyordu bile. Merdivenlerden inerken onun masasına bakıyordu. Jaime'yi görünce gülümsemişti. Jaime kalp atışlarını kontrol edemiyordu. Bir adam nasıl bu kadar etkileyici olabilirdi? Bu yapılı vücudu, hareketleri, karma-karışık simsiyah saçları... Neredeyse simsiyah olan gözleri, düzgün yüzü ve kendisine sarılsa ne kadar mutlu olacağını bildiği o kocaman elleri Jaime'nin aklını başından alıyordu. Konuştuğundaysa o nazik, sıcak sesi ve çikolataların içindeki aromalardan bahsedışı baş döndürücüydü. Jaime de o bahsettiği aromalardan biri olmak istiyordu adeta.

Jaime o anda kasada bekleyen sarışın kadın gibi uzun boylu, şık ve güzel olabilmek için neredeyse her şeyini verirdi. Belki o zaman Dominique ile bir süre takılma şansı olurdu.

Dominique de sarışın kadını gördü. Jaime, Dominique'nin bir anda durup dengesini kaybetmemek için tırbazlanlara tutunduğunu fark etti.

Jaime'nin yüreği ağzına gelmişti. Lanet olsun. Gitmek istedi ama siparişini çoktan vermişti.

Bu manzaraya şahit olmak zorundaydı artık. Çantasına uzanıp içinde bir sürü kitap yüklü olan iPad'ini aramaya başladı. Daha önce bu dükkânda onu hiç çıkarmamıştı.

Tezgâhtan başını çeviren güzel sarışın, Dominique Richard'ın kendine yaklaşmasını bekledi. Tüm dikkatini kendisine vermesini bekliyor gibiydi.

Başardı da. Dominique, Jaime'ye göz ucuyla bakıp sarışın kadına odaklandı. Yüzündeki nazik ifade sönmüş, yerin sert ve tehlikeli bakışlar gelmişti. Jaime'ye benzemeyen, böyle güzel kadınları alıp motosikletinin arkasına atıp gitmek isteyen bir erkeğin bakışıydı sanki bu. Birkaç gün önce giydiği deri kıyafetlerden motosikleti olduğunu düşünmüştü Jaime.

Jaime, iPad'ine döndü. İçinde garip bir acı vardı. Sanki sevdiği biri, yaklaşmakta olan bir trenin altında kalacaktı ama onun elinden hiçbir şey gelmiyormuş gibi hissediyordu.

"Dominique," dedi sarışın kadın seksi bir sesle. Fransız kadınlar nasıl böyle etkileyici konuşabiliyorlardı? Etkileyici olmasının yanı sıra bu kadının sesinde ipeksi bir ton

da vardı. Bu da Dominique’le bir gemişı olduğu izlenimi yaratıyordu.

Jaime tabletindeki, kitap isimlerine boş gözlerle bakıyordu.

Dominique’in, “*Bon... jour,*” dediğini duydu.

Kendine ne kadar hâkim olmaya alıssa da o tarafa bakmaktan kendini alamadı. Bu kadının gülüşü... Aman Tanrım. Jaime bir kez daha Fransız olmadığı için hayıflandı. Nasıl bu kadar etkileyici olabiliyorlardı?

Bu durum, lisede âşık olduğu çocuğun, kız arkadaşı olmasından çok daha kötü hissettirmişti ona. Üniversitede erkek arkadaşını baştan çıkarıp onu aldatmasını sağlayan kızı görmekten bile daha kötüydü.

Belki de dayanamayacağı bir darbe daha almadan önce oradan çıkmak Jaime için en iyisi olacaktı.

7

Dom tam anlamıyla paniklemişti. Kasada gördüğü sarışın kadın onu alarma geçirdiyse de asıl *L'inconnue*'un iPad'ini çıkardığı görmek Dom'u yıkmıştı. Bu güne kadar bu dükkânda hiç yapmadığı bir şeydi bu. Her zaman kendisine, çikolatalarına odaklanmıştı.

Guillemette'e kaşlarını çatarak baktı. Eğer sarışın kadının burada olduğunu bilse asla aşağı inmezdi. Onun yukarı gelmesini beklerdi. Böylece *L'inconnue* de onları görmemiş olurdu.

Sarışın kadın her hareketiyle aralarında yaşananları açık ediyordu. Bu işveli hallerini geçen seferden hatırlıyordu Dom. Ama adını hatırlayamıyordu... Daha da kötüsü bu kadın yüzünden *L'inconnue*'unu kaybedebilirdi.

Göz ucuyla *L'inconnue*'a baktı. Yüzünü eline yaslamış, iPad'ine bakıyordu. *Bugün bere ya da şal takmamıştı.* Eğer yanına gidebilirse saçlarını görebilirdi. Kırmızımsı karamel renginde miydi acaba saçının tamamı...

"Dominique," dedi sarışın kadın içini çekerek. Bu ses tonunun kendini onun kollarında bulmaya yetecek kadar etkileyici olduğundan emin bir duruşu vardı. Gerçekten de öyle olabilirdi. Dom da böyle şeylerden çok hoşlanırdı aslında.

L'inconnue çantasından bir şal çıkarıp şalı başına atarak yine Audrey Hepburn görünüşüne büründü. Bu görüntü ona romantik ve tatlı bir hava katıyordu.

Merde!* Ama bugün tatlı değildi. Bugün saklanmayı bırakıp daha açık bir şekilde gelmişti oysa ona. Ama şimdi Dom daha saçlarını yakından bile görememişken saklanmaya başlamıştı yine.

"Nasılsın?" diye sordu Dom sarışın kadına. Görenler, onu kadınlarla beraber olduktan sonra onlara kötü davranan ve adlarını unutan pislik adamlardan sanmasın diye çabalıyordu bir yandan da. Adlarını unutuyor olabilirdi ama kesinlikle onlara kötü davranmıyordu. Bu kadın onu takip etmiş olmalıydı ve aylar sonra kendi heyecanını yaramak için tekrar çıkıp gelmişti demek.

* Lanet olsun

Kadın gülümseyerek, “Seni düşünüyorum,” dedi.

Lanet olsun. L'inconnue çok agresif görünüyordu. Dom bugüne kadarki tüm çabalarının geri teptiğini görebiliyordu. Bu kadını tekrar kazanmanın kolay olmayacağını da biliyordu.

Ama etrafa kadınları kullanıp sonra da onlara kötü davranan adam imajı verirse de bu defa onu elde etmek imkânsız olabilirdi.

Dom gitgide paniklediğini hissediyordu. Ama bu kadar kolay vazgeçemezdi.

“Gel.” Sarışın kadını kolundan tutup koridordan geçerek insanların göremeyeceği bir yere çekti. Bu kadın ona adını hiç söylemiş miydi acaba? Yoksa kendisine *bébé** diye seslenmesini mi söylemişti?

Sorun değil, diye düşündü. Böyle kadınları iyi tanıyor-du. Arkalarında isimleri dahil hiçbir iz bırakmak istemezlerdi.

İçeride, köşede oturan *L'inconnue* gibi. O da adını sır gibi saklıyordu kendisinden.

“Üzgünüm,” dedi sarışın kadına sert bir şekilde,

---

* bebek

“Non*.” Bu işi bir an önce halletmeliydi. Orada, gözlerden uzakta ne kadar uzun süre kalırsa o kadar kötü olacağını biliyordu.

Sarışın kadın şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Yapamam, biriyle tanıştım.” Bunu ilk defa yüksek sesle kabul etmesinin etkisiyle kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Bu “biri”nin de adını bilmiyordu gerçi ama olsun. Geçen gün omuzlarından tuttuğunda onu itmemişti ya da gösterideki polisleri çağırmamıştı ne de olsa.

Lanet olsun. İçten içe bu durumu pek de iyi idare edemediğini hissediyordu. Başka bir kadınla en iyi ihtimalle yemeğe çıkma ihtimali için böyle istekli bir kadını hiç düşünmeden reddediyordu. Ama bu sarışın kadın hiç onun dükkânına gelip sadece Dom’un varlığı bile ona keyif veriyormuşçasına saatlerce orada oturmamıştı.

Sarışın kadının gururu incinmiş gibi görünüyordu, sinirlenmişti de. Başını iyice yukarı kaldırdı. “Neye hayır diyorsun, Dominique? Sana herhangi bir teklif yaptığımı mı düşündün?” dedi çenesini sağa sola oynatarak.

Dom rahatlamıştı. Böyle kadınları seviyordu. “Senin gibi güzel ve etkileyici bir kadının karşısında insan ister

* Hayır

istemez hayal dünyasına kapılıyor, kusura bakma,” diyerek kadının gururunu okşamaya çalıştı.

Kadın bundan etkilenmişe benziyordu. Gülümseyerek omuzlarını silktilti. “Evet, haklısın. Ama yaşanan şeyler o anda kalsa daha iyi olur, biliyorsun,” dedi.

“Evet, tabii ki de.” Dom bunu da çok iyi biliyordu. En nazik şekilde bu tehlikeyi savuşturduğunu düşündüğü için çok memnundu. Bir an önce salona geri dönmek istiyordu sadece.

“Sadece çikolata almak için uğramıştım,” diye devam etti sarışın kadın. “Bu arada seni de görmenin hoş olacağını düşündüm.”

“*Bien sûr**.” Kahretsin. Bu, salona beraber dönecekleri anlamına geliyordu.

L'inconnue tek ısırık almadığı çikolatası ve bir fincan sıcak çikolatayla masasında oturmuş, hesabı ödüyordu.

“Guillemette,” diye seslendi Dom. “Hanımefendiye eşlik eder misiniz?”

“Hanımefendi” geçerken Dom’a sinirli gözlerle baktı. Guillemette nazikçe kadına yaklaşarak bu durumu da diğer insanlardan gizlemeyi başarmıştı neyse ki.

* Tabii ki.

Dom masasına yöneldiğinde *L'inconnue* tekrar başını kaldırdı. Dom her zamanki gibi ona fazlaca yaklaşmasına rağmen yakınlığı bu defa ne o güzel bakışlara ne de o tatlı kızarmaya sebep olamamıştı. Bu çok kötü, diye düşündü. Nasıl davranırsa iki kadını idare etmeye çalışan adam imajından sıyrılabilirdi acaba?

“*Mademoiselle, bonjour**,” dedi sıcak bir sesle. Bu defa ona yaklaşmanın daha zor olacağını hissediyordu. Aralarındaki özel bağ kopmuş gibi hissediyordu. Dom, istediği şeyleri elde etmek adına sadece kavgaya çıkmayı biliyordu. Ama bu güzel, çilli yüzlü kadın bir boksör değildi. İsteddiği şeyi elde etmek için başka yollara başvurmalıydı.

“*Bonjour,*” diyerek cevap verdi kadın mesafeli bir sesle.

“Aç değil misiniz?” Gülümsemeye çalışarak kadının tabağına baktı. Bu defa tabaktakilerin bitirilmemiş olması içini acıtmıştı adeta. *Hatta tadına bile bakmamış.*

“Bir randevum var.”

Kadının yalan söylediği çok açıktı. Dom’un içindeki acı gitgide büyüyordu. Kadını kolundan tutup bir kenara çekse ver her şeyi açıklasa... Neyi açıklayacaktı ki?

* Merhaba hanımefendi

“Karamelli ikolatalarınızı beğendiniz mi?” diye sordu tekrar gülümsemeye çalışarak.

“Evet,” dedi kadın. Ama o gülümsemedi.

Dom gülümsemeye devam etmek için kendini biraz daha zorladı. “En çok hangisini beğendiniz?”

“Hepsini.” Kadın gözlerini kaçırdı. Sonra da dönüp cüzdanını çantasına koydu.

“Nasıl yapıldıklarını görmek ister misiniz?” Dom elini uzatmış, bunun geri çevrilemeyecek bir teklif olmasını umuyordu. “Acaba arayıp randevunuzu erteleyebilir misiniz?”

Kadın bir süre cevap vermedi. Sonra Dom’un arkasına, tezgâha baktı. Guillemette sarışın kadının çikolatalarını paketliyor olmalıydı. Dom arkasına dönüp sarışın kadının yüzündeki ifadeye bakmaya cesaret edemedi.

“Bunun için pek vaktiniz olduğunu sanmıyorum,” dedi kadın. Sesi sinirliydi ve hafif bir ima içeriyor gibiydi.

“Seve seve zaman ayırırm,” diye karşılık verdi Dom.

Kadın tekrar tezgâhtaki sarışın kadına, sonra da Dom’a baktı. “Benim adımı bile bilmiyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Dom. Umutla kaşlarını kaldırdı.

Ama kadın yine adını söylememiştir. Dom o kadar nazik ve ölçülü davranmaya çalışırken bu kadın ne cüretle iki seferdir onu bu merak içinde bırakabiliyordu? Dayanamayarak, “Ben adım söylemişim ama,” diye bir çıkış yaptı. “Dominique.”

Kadın beklenmedik bir kahkaha attı. “Paris’te herkes tarafından tanınıyorsunuz zaten, Dominique Richard.” Adını şefkatle söylemişti. Ama bu şefkat, küçük bir erkek çocuğuna duyulan şefkat gibiydi sanki. Sanki az sonra Dom’un başını okşayacak, saçlarını karıştıracaktı.

Gerçi saçlarını karıştırması hoşuna giderdi ama yine de Dom bu tonu beğenmemişti. Küçük bir erkek çocuğu değildi o.

“Yukarı gelin,” dedi daha erkeksi ve otoriter bir tonda. Zaten merdivenlerin başına kadar geldikleri için bu defa başarılı olacağını düşünüyordu. “Bu çok hoşunuza gidecek.”

“Ciao*, Dominiq!” diye seslendi sarışın kadın elindeki çikolata poşetiyle çıkarken. Elini kulağına götürüp, *seni sonra ararım* anlamına gelen bir işaret yapmaktan da geri kalmadı.

---

* Hoşça kal

La salope*, dedi Dom içinden. Muhtemelen bu yüzden onunla görüşmüştü zaten.

Dönüp tekrar gizemli kadınına baktı. Gözleri yine ondan uzaklaşmış gibiydi. Dom da geçmişinin gölgesinden ilk defa sıyrılmaya çalışmıyordu ama. Gülümseyerek kadına baktı. “Yukarı gelin.” *Gel ve beni en iyi yaptığım şeyde gör.*

Durup kadına yol vermeyi son anda hatırladı. Gençliğinde görüştüğü kadınlardan biri bu konuda yeterince kibar olmadığından dem vurmıştu. Aslında bu saçma nezaket gösterisi hiç de Dom’a göre bir şey değildi. Bir kadının arkasından kölesiymiş gibi gitme fikrini o zaman da sevmemişti. Ama bu gizemli kadının arkasından merdivenlerden çıkarken gördüğü manzara hiç de fena değildi. O anda zihninde bir ışık yandı adeta. Belki de kadınlara öncelik tanımanın mantığı budur, diye düşündü sırtarak. Belki merdivenlerden inerken de o önden gitmeliydi. Olur da kadın tökezlerse onun geniş omuzlarına tutunabilirdi. Dom da onu tutarak düşmesine izin vermezdi. Biraz daha sırttı. Aslında yukarı çıkarken de tökezlese fena olmazdı. Aşağıdan tutabilirdi bu defa da onu. Bayan İsimsiz’i merdivenlerde takip ederken bunları düşünmesi pek hoş olmasa da kendine engel olamıyordu.

* Kaşar (argo)

Kadına biraz daha yaklaşarak, “Beni aramayacak,” diye fısıldadı. “Numaramı bile bilmiyor.”

Bunları söylemesiyle kadının gerçekten tökezlemesi bir oldu. Dom da tam bir centilmen gibi düşmemesi için onu tuttu. Belki belinin biraz altından tutmuştu ama olsun, ne de olsa düşmesini istemiyordu.

Dokunmasıyla kadının irkildiğini hissetti. Yine de hiçbir tepki vermemiş ya da kendini geri çekmemişti. *İşte bu, Dom. Ya gerçekten yükseklik korkusu var ya da çıkma teklif etmen için şartlar hazır.*

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde hızla kadının yanına geçti. Mutfağa girerlerken yüzündeki ifadeyi yakalamak istiyordu.

Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi gördüğünde tutup kadını öpmek istedi. İşleri ağırdan alma felsefesi, Dom’u biraz zorluyordu.

Jaime daha önce hiç Dominique Richard’ın mutfağı gibi bir yer görmemişti. Sylvain’inkine benzese de aslında çok farklıydılar. Sylvain’ın mutfağı sadece çikolata yapılan bir yerdi, ama burada çikolata, çörek, karamel ve daha bir sürü şeyin yapıldığını görebiliyordu. Sylvain’ın mutfağı Paris’in daha pahalı bir yerinde olduğundan daha sıkışık

bir alanda ve bodrum katındaydı. Burası ise çok büyük ve havadar bir yerdi. Paris'in tüm ışıklarını içine alan, cennete açılan bir odaydı adeta. République'ten sadece birkaç blok ötede olan mutfığa caddenin gürültüsü geliyor ve inceden inceye dışarıda da bir hayat olduğunu hatırlatıyordu.

Üzeri eşya dolu gri mermer ıslıl ıslıl parlıyordu. Yirmili yaşlarında bir kız siyah bir önlük giyiyordu ve diğer herkes beyazlar içinde mermerin etrafında oradan oraya koşturuyorlar, adeta dans ediyorlardı. Etrafta daha önce görmediği, muhtemelen çikolata ve pasta yapımında kullanılan bir sürü makine vardı.

Duvara çeşit çeşit, onlarca metal kap asılmıştı. Genç bir adam pastaları tabaklara alıyor ve tabakları büyük bir sanatkâr edasıyla süslüyordu. Siyah giyen kız kocaman bir kâse taşıyarak odanın sol kapısından çıktı. Mermer tezgâhın üzerinde başka biri kocaman bir hamuru şekillendirmeye başladı. Siyah giyen kız sol taraftaki kapıdan görüldüğünde, kahverengi saçlı bir adam da sağ kapıdan çıktı. Birbirlerine, sonra da Jaime ve Dominique'e baktılar. Tekrar birbirlerine bakıp nedense anlamlı anlamlı gülümsedikten sonra işlerinin başına döndüler.

"Gel," dedi Dominique neşeyle kolundan tutarak. Bu heyecanlı hali, Jaime'ye kakao tarlalarındaki çocukları hatırlattı. Kendilerini dinleyen bir yetişkin bulduklarında

ona yapabildikleri şeyleri böyle heyecanla anlatışlarını hatırladı. İlk gittiği zaman kendi ağırlıklarının en az iki katı büyüklüğündeki çuvalları nasıl taşıdıklarını anlatmışlardı bu heyecanla. Jaime'nin reformlardan sonraki ziyaretinde de harfleri yazmayı ve resim yapmayı öğrendiklerinden bahsetmişlerdi aynı heyecanla.

“Çok güzel,” dedi Jaime. Bir çikolata mutfağının bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemişti gerçekten de. İçerisi aydınlık ve mutluluk doluydu. Onun kakaosu da tam olarak böyle bir yere gelmeliydi. Muz yaprakları altında, sıcak havada hasat edilen, ilk hasat edildiğinde mangodan daha beyaz meyveler olarak çuvallara konan o kakao taneleri buraya aitti. Dominique 'in bazı çuvallarının Corey fabrikası altında çalışan firmalardan alındığını görebiliyordu. Jaime bu tedarik zincirinin her adımını biliyordu. Hatta buradaki bazı kakao tanelerini kendi elleriyle kurutmuş bile olabilirdi.

Tezgâha devasa bir çikolata bloğu koyuldu. Yanında ufak tefek kırıntılar olsa da bu koca bloğa el değmemişti.

“Nedir bu?”

“Önümüzdeki hafta yapılacak olan Çikolata Fuarı için bir şeyler hazırlamam gerekiyor ama hâlâ düşünüyorum.” Elini kadının sırtına koydu. Gözlerini koca çikolata bloğu-

nun üzerinde gezdirmeye başladı. “Bazen çikolatadan neler çıkabileceğini görmek için bir süre izlemeniz gerekir.”

Jaime gülümsedi. Acaba kakao tarlasında çalışan gençlerin, mutfağında staj yapmalarına izin verir mi diye geçirdi aklından. O gençlerin bir aylarını Paris’te geçirmelerini sağlayacak bir rotasyon programı ayarlayabilirdi. Böylelikle onların emeklerinin ne kadar güzel sonuçlara ulaştığını görmelerini sağlayabilirdi. Tarladan gelen heyecanlı gençlerin, Paris’teki bu mutfakta dolaştıkları hayali Jaime’yi biraz rahatlatmıştı. Kendini etraftan yayılan muhteşem çikolata kokusuna ve sırtındaki rahatlatıcı elin huzuruna bıraktı.

Dominique elini sırtından çekmeden mutfakta dolaşmasına eşlik ediyor, hoşuna gidebilecek herhangi bir şey gördüğünde onunla beraber durup uzun uzun etrafa bakıyordu. “Bunu denemelisin.” Yanlarındaki tepsideki yeni çıkan eklerden birini uzattı.

Jaime tarif edemeyeceği kadar güzel, yoğun kıvamlı pastayı ısıtırken Dominique’in gözleri parlıyordu.

Mücevher gibi ışıldayan bir tepsinin yanında durdu. “*Pâtes de fruits**. Meyveli pastalarımı denemiş miydin?” Jaime’ye vermek için birini eline aldığı anda hâlâ ekleri yemekte olduğunu fark edip pastayı kendisi yemeye başladı.

* Meyveli pastalar

Jaime gözlerini Dominique'in ağzına dikmiş, kıskanç bakışlarla o anda dilinde hangi tadın eridiğini anlamaya çalışıyordu. Çikolata değildi bu. Dili dudaklarının arasından birazcık dışarı çıkıyor gibiydi.

Dominique'in gözleri parladı. Dudaklarını yalamıştı. Jaime kızarmadan bakışlarını başka bir tarafa çevirmeye çalıştı ama geç kalmıştı. Lanet olsun. Aşağıdaki o sarışınla bu adam arasında neler olmuştu? O kadını postalamaya çalışıp Jaime'ye mutfağını göstermeyi teklif ederken akıldan neler geçiyordu? Bu adam kör müydü? Belki de bir şekilde Jaime'nin gerçek kimliğini öğrenmişti ve maddi desteğe ihtiyacı vardı. Yeni açtığı şatafatlı çikolata dükânı için parası yetmemiş olabilirdi, ne de olsa ülkenin ekonomik durumu da pek iyi değildi. Bu yüzden parasal anlamda çok açılmış olabilirdi.

Jaime'yi başka bir kapıya yönlendirdi. Vücudundan gelen sıcaklık Jaime'yi de sarmıştı. Bu sıcaklık etraftan gelen kokularla birleşince Jaime'de sanki bir cadı kazanının içindeymiş hissini yaratıyordu. "Burası asıl mutfak, tüm pişirme işlemlerini yaptığımız yer. Amand şu anda karamel pişiriyor, gördün mü?"

Jaime karşıda kahverengi saçlı adamı gördü. Ateşe koymaya hazırlandığı kabın içinde tereyağı ve şekeri karıştırıyordu. Tüm dikkatini işine vermişti.

“Çikolatanın nasıl yapıldığını biliyor musun?”

Jaime sırtında hâlâ Dominique’in elinin sıcaklığını hissediyor, bu tatlı sıcaklık tüm vücudunu sarıyordu. Bu istekle sorulan soruya nasıl cevap verebileceğini düşünürken Dominique anlatmaya başlamıştı bile. “Gördüğün gibi burada beklemeye bıraktığımız mine çiçekleri var.” İçinde yeşil yaprakların yüzdüğü krema dolu bir kabı gösterdi. “Çiçekler demlendiğinde kaba ganaş için çikolata ekleyeceğiz.” Elini Jaime’nin sırtında hafifçe gezdirerek onu yandaki odaya yönlendirdi. “Burası da hazırlanan ganaşları ve yeni gelen çikolatalarımızı beklettiğimiz soğuma odası.”

Siyah giyinen kadın bu odadaydı. Ganaşları özenle metal tepsilere yerleştiriyordu. Gülümseyerek Dominique ve Jaime’ye baktıktan sonra mermer tezgâha dönerek pürdikkat işini yapmaya devam etti.

Kadının çalıştığı mermer tezgâhın yanından geçerek yapımı tamamlanmış çikolataların olduğu bölüme geçtiler. Dominique çikolatalardan birini uzatarak, “Bunu denemelisin. Benim en sevdiklerimdendir,” dedi. Çikolatayı kendi elleriyle yedirirken parmakları neredeyse Jaime’nin alt dudağına değecekti.

Jaime nefesini tutarak adamın gözlerinin içine baktı.

Neler oluyordu? Gerçekten kendisi gibi sıradan bir kadınla flört etmek için mi o sarışın kadını geri çevirmişti? Sıradan kadınların onun için eriyip bittiğini görmekten zevk mi alıyordu? Yoksa Jaime'nin kim olduğunu biliyor muydu? Ya da...

Jaime ağzını sımsıkı kapatarak parmaklarının dudaklarına değmesine izin verdi. Dominique Richard'ın böyle davranmasının sebebinin ne olduğu umurunda değildi.

Çikolata tek başına yetmiyormuşçasına Dominique'in teninin verdiği sıcaklık ve baş döndürücü duygu tüm vücuduna yayılarak aklını başından almıştı.

"Dom," diye seslendi biri. Jaime şaşkırmıştı. Dominique sesin geldiği yöne döndü.

"*Excuse-moi*," dedi adam. "Ne yapmamı istediğini tam olarak anlayamadım, acaba?.."

Dominique adama ters ters baktı. Jaime'den özür dileyerek pişirme odasına yöneldi.

Jaime şaşkınlığını atamamış bir halde arkalarından bakıyordu. Çalışanları ona *Dom* diye mi sesleniyorlardı? Hitap ederken *sen* zamirini mi kullanıyorlardı? Sylvain'ın

---

* Kusura bakmayın

çalışanları ona *Chef** veya *Monsieur*** diye seslenir ve her zaman *siz* zamirini kullanırlardı.

Dominique odadan çıkınca Jaime gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Odadaki şeker kaplama makinesi Corey Fabrikası'ndakine kıyasla ne kadar küçük ve sevimli görünüyordu. Küçük çikolata parçaları bu makinenin içinde eriyip gidiyor, diğer tarafta tel ağa düştüklerindeyse de beyaz önlüklü bir kadın bu parçaları alıp tekrar çikolatayla kaplıyordu. Başka bir kadın da bu çikolata parçalarını mükemmel toplar haline getiriyordu.

Jaime bu ganaşların yerinde olmak, erimiş çikolatanın o sıcak karanlığında kaybolmak isterdi. Yan gözle Dominique'e baktı. Hâlâ o adamla konuşuyor ama o da arada Jaime'ye bakıyordu. Dudaklarını ısırды. Şeker kaplama makinesinde çalışan iki kadının kendisine bakıp gülümsediklerini görünce utandı.

Merdivenin etrafındaki cam duvarlara yöneldi. Acaba oradan oturma alanını görebilir miydi? Ya da beyaz gül goncası duvarını? Cam duvarın arasında bir kişinin sığabileceği bir yer buldu. Oraya iyice yanaştı. Evet, oradan dükânın bir bölümü görünüyordu. Her zaman oturduğu masa tam da oradaydı işte. Garson onun masasını temizliyordu.

---

* Şef

** Beyefendi

Mutfak tarafına döndüğünde Dominique Richard'ın onu aradığını gördü. Camın diğer tarafında duruyordu. Göz göze geldiler. Bu bakışlar ve duruşu Jaime'ye kendini bir av gibi hissettirmişti. Etrafına bakınarak sanki kaçacak bir yer aradı. Ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Cam duvarların arasında sıkışmış gibiydi. Oradan çıkmaya çalışsa tam da Dominique'in önüne gidecekti.

Aç bir avcı gibi karşıda duran Dominique, onun gelmesini beklemektense kendisi bir hamle yapmayı tercih etti.

Avcı mı? Neden böyle bir fikre kapılmıştı ki? Kendisini o tatlı sarışın kadın mı zannediyordu?

Dominique iyice yaklaşarak Jaime'nin önünde durdu. Jaime cam duvar ve Dominique'in arasında kaldı. Çok mu sıcak olmuştu ne? O kadar yakındılar ki adamın yüzünde, çenesinin hemen altında pembelikler gördü. Derisi mi bu kadar pembeydi yoksa tıraş olurken dikkatsizce yüzünü mü kesmişti?

“Burada durup hiç ünlü birileri var mı diye dükkâna bakıyor musunuz?”

Dominique dükkânda Jaime'nin her zaman oturduğu masaya baktı gülümseyerek. Sonra ona dönerek, “Genelde ünlü birileri hep olur, ama biz de çok yoğun oluyoruz,” dedi.

“Ve tabii siz de zaten ünlü birisiniz.” Buralarda müşteri dikizlemeyecek kadar ünlüydü ne de olsa.

Dominique bu cümleden hoşlanmışa benziyordu. Sırıttı. “Ya siz?”

Gerçekten sorulan bir soruydu bu. Belki gerçekten de Jaime’nin kim olduğunu bilmiyordu. “Hayır,” dedi Jaime. En azından hayatta başardığı şeylerden ötürü ünlü değildi.

Dominique biraz daha yaklaşmıştı. Ya da Jaime öyle düşünmek istiyordu. Ne kadar acınası bir durumdaydı şu an... Dominique’in çenesinin altındaki kızarıklığa baktı tekrar. Ne olmuştu acaba? “Mutfağınız çok güzel. Daha önce böylesini görmemiştim.”

“Yeterince yemek yemediğiniz içindir.”

Jaime sinirlendiğini hissetti. Gücünü tekrar kazanmak için sürekli yemek yiyerek spor salonuna gidiyordu her gün. Buradayken yaptığı tek şey buydu. Lanet olsun, elinden geleni yapıyordu işte.

“Yabancılarla yemeğe çıkar mısınız?” diye sordu Dominique.

Jaime bir anda tüm vücudunu bir ateşin sardığını hissetti. Kesinlikle kızarmış ve tüm zayıflığı ortaya çıkmış olmalıydı. “Sizin pastalarınızdan sonra herhangi bir yiyecekten

zevk almak zor,” dedi. Dominique’in bu iltifatı duyduğundan emin değildi. Bakışları Jaime’nin yüzünde dolaşıyordu. Ne kadar kızardığını fark etmiş olmalıydı. Neyse ki Jaime eşarp takmıştı. “Gitmeliyim,” diye mırıldandı Dominique. “Şu aptal pişirme dersini yapacağıma söz vermiştim.”

Jaime tam rahatlamaya başlamıştı ki, “Bu akşam bir planınız var mı?” diye sordu Dominique. Jaime bu defa daha şiddetli kızardığını hissedebiliyordu. Ablasıyla yemek yiyecekti. Cade endişelendiğinden onun ne yediğini kontrol etmek istiyordu sürekli. Ama onu iptal edebilirdi. Belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı.

“Sizi almaya gelebilir miyim?”

Aslan tarafından köşeye sıkıştırılmış küçük bir tavşan gibiydi Jaime. Evet anlamında başını salladı.

“Nerede kalıyorsunuz?”

Kalıyorsunuz. Yaşıyorsunuz değil.

“Ben...” Elini çantasına atıp kâğıt ve kalem aradı.

Kâğıdı cam duvara yasladı. O açıda yazmaya çalışırken Dominique’in nefesini boynunda hissediyordu. Heyecandan tüyleri ürpermişti. Bir yandan da Dominique’in vücudundan yayılan çikolata kokusu, onu evdeymişçesine rahatlatıyordu.

Jaime adresi yazdığı kâğıdı verdi. Dominique kâğıdı alıp elini sımsıkı kapattı. Jaime'ye bakarak derin bir nefes aldı. Eski, ağır bir kapının açılması gibi vücudunu yavaş yavaş geri çekti. Jaime kapının parolasını bilmeseydi, yani adresini vermeseydi sonsuza kadar onu orada tutacak mıydı acaba?

Lanet olsun. Keşke daha yavaş yazsaydı. Keşke birkaç kere kalem yere düşürseydi. Almaya çalışırken belki vücutları birbirine değirdi.

Jaime açılan kapıdan çıkması gerektiğini yoksa çaresizliğini gören Dominique'in davetini geri alacağını düşündü. Kendini zorlayarak ufak bir adım attı.

"O zaman yedi buçuk uygun mu?" diye sordu hafifçe sürtünerek çıkmaya çalışırken. Aslında hiç dokunmadan da geçebilirdi ama sonra bu fırsatı kaçırdığı için üzüleceğini biliyordu.

Dönüp Dominique'e baktı. Sanki içini okumak istercesine onun da kendisine baktığını gördü. "Çok iyi olur," dedi gülerek ve hızla uzaklaştı.

Gülümsemesi sanki tüm vücudunu ısıtmıştı. Bu sıcak, çikolata kokulu yerden çıkıp kendini Paris'in sokaklarına attı.

Jaime çıkar çıkmaz mutfakta adeta bir patlama yaşandı. Célie ellerini çırparak, “Ooo!” diye bağıırıyordu. “Şef, başardın!” Amand anlamlı bir ısıık çaldı. Elindeki kâğıt parçasına sevgiyle bakan Dom, “Evet,” dedi sevinçle. Ciddi olmaya çalışsa da yüzündeki sırıtmaya engel olamıyordu.

Célie merakla sordu, “Adı neymiş?”

“Kahretsin!” Dom elindeki kâğıt parçasına bakıyordu. Sadece cadde ismi ve numara vardı. Adını yazmamıştı. “Hâlâ bilmiyorum,” dedi.

8

Buluşmalarına daha dokuz saat olması iyi olmuştu çünkü Jaime'nin alışveriş yapması gerekiyordu. Ama ne alacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Çok uzun zamandır alışverişe çıkmamıştı. Eve gittiğinde dolabında hep giyecek bir şeyler bulurdu. Hastanedeyken ise Cade her zaman onun için bir şeyler getirmişti. Sadece şapka ve eşarpları Jaime kendisi almış, Cade'in kollarını saklaması için seçtiği uzun kollularla kendince bir uyum yakalamaya çalışmıştı. Yaptığı tek alışveriş bunlardan ibaretti.

Dominique Richard gibi bir adamla randevunuz varsa ne giyebilirdiniz ki?

İlk düşündüğü şey Cade'i aramak oldu. Ama sonra bu fikirden vazgeçti. Cade'in küçük kız kardeşine bir bebek

muamelesi yapıp en basit moda t yolarını anlatmasına tahammül edemezdi. Aslında Magalie Chaudron'ın muhteşem bir zevki vardı ama onun numarasını da ancak Cade'den alabilirdi. Bu fikir de hoşuna gitmedi.

Öyleyse tek başınaydı. Bu duruma alıştı neyse ki.

Ama yine de kendini çaresiz hissediyordu. Son zamanlarda hep hissettiği bir duyguydu bu. En azından bu durum, çaresiz hissetmek için güzel bir durumdu. Harcayacağı paranın hesabını yapmaksızın akşamki randevusu için Paris sokaklarında dolaşarak alışveriş yapmak birçok kadının hayali olmalıydı. Kendine bunu hatırlattı. Bu durumdan zevk almalıydı.

D kk nların vitrinleri giydiğinde kendi üzerinde mankenlerde durduğu gibi durmayacağından emin olduğu kıyafetlerle doluydu. Ne giymeliydi? Acaba o ne giyecekti?

Onun ne giyeceğinin önemli olmadığını fark etti. Erkekler sadece bir kot pantolonla bile randevularına gidebilirlerdi.  nemli olan kadınların kıyafetleri ve zarafetleriydi.

Elbise giymek istiyordu ama akşamları soğuk oluyordu ve Dominique Richard motoruyla da gelebilirdi. Yedi saatlik alışverişin sonunda umutsuzluğa kapılıp bir şeyler almak için kendini adeta zorladı. Kalın bir tayt ve üzerine

mavi, uzun ve salaş bir bluz aldı. Bluzun kollara doğru hafifçe dalgalanan fırırları vardı. Ayrıca beğendiği metal kemer de belinin inceliğini ortaya çıkaracaktı.

Kısa saçlarının daha güzel görünmesi için de bir şapka denedi ama o şapkayla hiç de film yıldızlarına benzemediğini gördü. Ayrıca sadece şapka takması boynunun çıplaklığını ortaya çıkarıyordu ve Jaime çıplaklığını göstermekten hiç hoşlanmıyordu.

Belki Dominique bu şapkayı beğenir, diye düşündü. Onu düşünmek bile heyecandan tüylerinin ürpermesine yol açtı.

Sonunda şapkayı bırakmaya karar verdi. Onun yerine eline küçük bir bere alarak kısa saçlarının istediği gibi görünmesini sağladı.

Aynada kendine baktı. Korunmasız hissetti... Gördüğü bir eşarba uzanmak istedi. Yumruğunu sıkıp diğer eliyle uzanmak istedi, yetişemedi. Tekrar uzandığında elini kalçasının üzerine koydu... Ve zil çaldı.

Dom her zaman olduğu gibi ne giyeceği hakkında endişelenmemişti. Ödül törenleri ve gösterilere bile kot pantolonu ve ütülü gömleğiyle katılmayı yeterli buluyordu ne de olsa.

O akşama dair düşündüğü tek şey, kadının başından şapkasını çıkarmaktı. Bu yüzden kadının şapkasız geldiğini gördüğünde bir anlığına şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. O an tek istediği bu kızıl-karamel saçlı kadınla beraber olmaktı. Bu düşüncelerin etkisiyle olsa gerek, “Çok güzel görünüyorsunuz,” dediğini son anda fark etti. On altı yaşındaki ergenler gibi konuştuğunu düşünüp o an bundan pişman olsa da olan olmuştu.

Kadın biraz kızarsa da şüpheli gözlerle ona baktı. Saçı gerçekten de yüzüne göre fazla kısa kesilmişti. Belki de o yüzden sürekli saklama ihtiyacı duyuyordu. Belki de kendisinin de beğenmediği kötü bir saç kesim deneyimi yaşamıştı. Belki de Dom saçını uzatması için onu ikna edebilirdi.

Aklını kaybediyor gibiydi. Bu düşünce akışlarına bir son vermesi gerekiyordu. Sonuçta saç uzatmak uzun bir süreçti ve bu kadın turist olduğunu açıkça belli etmişti. Acaba tekrar adını sormalı mıydı? Ama olumsuz bir cevap alıp sinirlenebilirdi. Bu riske girmektense kadının elinden tutup sokağa doğru yöneldi.

Kadın gök mavisi gözleriyle ona bakıyordu. Bu gözlerde boğulabilir, kendini kaybedebilirdi. En son ne zaman bir kadının elini tuttuğunu hatırlamıyordu. İnce, soğuk parmakların kendi eli içinde kaybolması duygusu çok ho-

şuna gitmişti. Keşke kendi eli de onunkini kavrayan bir canavarın eli gibi görünmeseydi.

“Gitmek istediğiniz bir yer var mı?” diye sordu. Lanet olsun. Keşke takım elbise giyseydi. Adı ve şıklığı sayesinde rezervasyon yaptırmalarına gerek kalmadan her yerde masa bulabilirlerdi. Ayrıca bu kadını da fazlasıyla etkilemiş olurdu. Ama aslında şık, herkesin gözünün üzerlerinde olacağı bir yeri tercih etmiyordu bu gece için.

“Şatafatlı bir yer olmasın,” dedi kadın. Elini Dom’un elinden çekme girişiminde bulunmamıştı bile. “Küçük, sıcak ve eğlenceli bir yer daha iyi olur.”

“Eğlenceli mi?” dedi şaşkınlıkla. Nasıl bir yeri kastediyordu acaba? Hareketli bir yere giderlerse ve bir kavga çıkarsa Dom yaratmaya çalıştığı olumlu izlenimi tümüyle kaybedeceğinden emindi.

Kadın ne demek istediğini anlatmak için iki elini de havaya kaldırmak istedi ama Dom tuttuğu eli bırakmadı. Diğer elini tuttuğu ele yaklaştırıp, “Sıcak,” dedi. Hareketleriyle de bu sıcaklığı anlatmaya çalışıyor gibiydi. Daha anlaşılır olmak için eliyle Dom’un elini sıktı. Sanki Dom’un ruhunun derinliklerinden gelen fısıltıyı duymuş gibiydi.

Dom daha fazla dayanamadı. Bir anda dönüp kadını öptü. Kollarıyla vücudunu kavrayıp yeşil bir evin kapı-

sına yasladı. Tekrar öptü. Ama kadının dudakları kapalıydı. Bu durum için hazırlıklı değildi. Dom çok fazla zorlamadan onun da kendisine karşılık vermesini sağlaması gerektiğini biliyordu. Kadını yavaş yavaş öpücüklerle boğmaya devam etti. Bir yandan da bu güzel dudakların onun için açılması için yalvarıyor gibiydi. Ama yalvarmamalıydı.

Kadının da kendini bıraktığını hissetti. Kollarını Dom'un omuzlarına attı. Keşke deri ceket giyiyor olmasaydı. Dudaklarını araladı.

Dom kalbinde havai fişekler patlıyor gibi hissediyordu.

“Excellente technique, jeune homme!” diye seslendi yanlarından geçen orta yaşlı bir kadın. Dom başını kaldırıp kadına baktı. Kendisini aptal durumuna düşürmemesi gerektiğini anlamıştı.

“Pardon,” diye adını hâlâ bilmediği kadının kulağına fısıldadı. “Pardon, kendime engel olamadım...” Kendini tam zamanında durdurmuştu.

Kadın dudakları aralık, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde öylece duruyordu. Dom dönüp birkaç metre uzaklıktaki dairesine baktı. Ama hayır, bu kadına akşam yemeği sözü vermişti.

* Mükemmel teknik, genç adam

“Hadi yürüyelim.” Kadının elini tuttu. Biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Hiçbir şey söylemeden o da Dom’un elini tuttu.

Dom, bistroda ceketini çıkarırken kadının ceket giymediğini fark etti. Gece serin olacaktı. O da kendi deri ceketini kadına verebilirdi. Dom’un sıcaklığı, evine gidene kadar kadını saracaktı. Bu fikir hoşuna gitti.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu gülümseyerek. Yaşadıkları o özel andan sonra kadına artık rahatlıkla sen diye hitap edebilirdi. Onu en çok sevdiği bistrolardan birine getirmişti. Burada iyi bir biftek ve Rokfor sosu içinde harmanlanmış taze patates yiyebilirlerdi.

Kadın gülümsedi. Kızarak cevap verdi, “*C’est parfait.*” Yaşadıkları o özel andan beri fazlaca kızarır olmuştu.

Kadının utangaçlığı Dom’a kendini daha güçlü hissettirdi. Ama gücünü sergilemesi için uygun bir ortamda değildiler. Erkeğin, üzerinde hâkimiyet kurmasına izin veren her kadının aptal olduğunu düşünürdü. Ama burada söz konusu olan erkek kendisiydi...

Ama burada çok uzun süre kalmayacak, diye durumu kendine hatırlattı Dom.

* Mükemmel

“Paris’te ne yapıyorsun?” diye sordu kadına. Bir yandan da elini tuttu. Kadının kendini geri çekmesini istemiyordu. Kötü bir niyeti yoktu, sadece kendine engel olamıyordu.

Dom’un sorusu kadını rahatsız etmiş gibiydi. Kadın arkasına yaslandı. Gözlerindeki uzaklık ve soğukluk hissediliyordu. “Ailem burada.”

Dom, suratına tokat yemiş gibi hissetti. Kadının yalan söylediğini düşünüyordu. O bu şekilde kendinden geçmişken bu kadın ona yalan söyleyebilecek kadar kendindeydi demek ki. Bir de Dom gücün kendisinde olduğunu düşünmüştü! “Ama onlarla kalmıyor musun?”

Kadın başını iki yana salladı. “Kendi yaşam alanım olmasını seviyorum.”

Bu durum hoşuna gitmişti.

“Ailenden kimler burada?”

“Kız kardeşim,” dedi isteksizce, “bazen babam ve büyükbabam da geliyor. Ailem her zaman Paris’i sevmiştir. Küçükken annem sık sık bizi buraya getirirdi. Babamla annem balayı tatillerini burada geçirmişler.”

Dom gülümsedi. Doğuştan çok şanslı sayılmasa da kadınların kalbini eriten böyle romantik bir şehirde doğmuştu. Yani aslında tam olarak burada doğmuş olmasa da Pa-

ris'in varoşlarında dünyaya gelmişti. Ama şu anda bundan bahsetmesine hiç gerek yoktu. "O yüzden mi Fransızca konuşuyorsun?"

"Evet, kısmen. Annemi ben on yaşındayken kaybettik ve babam da sonrasında buraya gelmek istemedi. Ama sanırım kız kardeşim ve ben annem sayesinde Paris'le hep bir bağ hissettik. İkimizde okulda Fransızca dersleri aldık. Kız kardeşim kısa süre önce buraya taşındı. Ama benim Fransızcam, daha çok Fransızca konuşulan ülkelerde yapmakta olduğum şeylerden dolayı gelişti." Son kelimeleri tereddütle söylemişti.

Kesinlikle Dom'dan daha nitelikli bir insan olmalıydı.

"Ne kadar zamandır bu şeyleri yapıyorsun?"

"Üniversiteden beri."

Üniversite mi? Neredeyse Dom'dan on yıl daha fazla eğitim görmüştü.

"Ama üniversitedeyken de yazları staja gitmiştim, yani daha uzun süredir diyebiliriz."

Dom sessizliğini korudu. Bu kadına yaptığı güzel çikolatalar ve yatağı dışında sunabileceği pek bir şey yoktu. Ama belki kadının istediği başka bir şey de yoktu.

"Garip," dedi birdenbire. "Ben de annemi on yaşındayken kaybettim."

Kadın Dom'un elini bu defa sımsıkı tuttu. Bu fırsatı kaçırmak istemeyen Dom diğer elini de uzattı. "Zor bir durum," dedi kadın. "Üzıldüm. Kaza mıydı yoksa hasta mıydı?"

Dom bu konuyu açmaması gerektiğini fark etti ama artık çok geçti. "Erkek arkadaşı," dedi soğuk bir sesle.

Kadın gözlerini kocaman açarak, "Anneni erkek arkadaşını mı öldürdü?" diye sordu.

"Hayır." Keşke bu konuya hiç girmeseydi. "Erkek arkadaşıyla kaçtı. Kırmızı şarap içer misin? Bu Médoc çok güzel olmalı."

Annesi iyi miydi? Uzun zamandır umursamaması ve ondan o kadar çok nefret etmesinden sonra, şimdi bu sorunun cevabını bilmek istiyordu. Mutlu olduğundan emin olmak istiyordu. Bu, annesinin ona dair hiç merak etmediği bir şey olsa da...

Adını bilmediği partneri anlamamış gözlerle ona bakıyordu. Tabii onu annesi ve babası hep sevmiş olmalıydılar. Dom'un kalbi sıkıştı. Bu kadını hak etmiyordu. Şu anda burada oturuyor olmaması gerekirdi.

"Sen hangisini istersen," dedi kadın şarap konusunda. Hâlâ şaşkın gözlerle Dom'a bakıyordu.

Dom garsonu çağırarak bir bardak istedi. Sonra da kadının bardağını doldurmaya başladı. “Sen hangisini istersen demiştim,” dedi kadın.

İşte o an gelmişti. “Ben içmiyorum,” dedi Dom.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra gülmeye başladı. Bu tepki Dom’un hoşuna gitmişti. Normalde bunu birine söylediğinde daha farklı tepkiler alıyordu.

“Gerçekten mi? Ama sen, sen bir Fransızsın!” Gülmeye devam etti. “Bu çok hoşuma gitti. Bu şekilde insanları şaşırtmaya bayılıyor olmalısın.” Aslında insanlar bu şekilde şaşırmıyorlar ve Dom da bu duruma pek bayılmıyordu ama bundan bahsetmek yerine kadının ellerini sıkıca tutarak gülmeyi tercih etti.

“Tek kötü alışkanlığın çikolata mı?” diye sordu kadın gülümseyerek.

“Aslında tek o değil.”

Kadın, Dom’un elini biraz daha sıktı. Aralarındaki çekim inanılmazdı. Bundan korkmuşçasına konuyu değiştirdi.

“Peki, baban seni tek başına mı büyüttü yoksa tekrar evlendi mi?”

“Mmm.” Bir kadınla yemeğe çıkmanın sonucu buydu işte: Konuşmak zorunda kalmak. “Tekrar evlenmedi. Bak

bu gerçekten çok güzeldir.” Dom menüdeki yemeklerden birini işaret ederek anlatmaya başladı. Sonra kadının gözlerini kısarak, menüye değil de kendisine baktığını fark etti. Sustu.

Kadın kızmış mıydı? Aralarında gerilim yaratacak ne yapmış, ne söylemiş olabilirdi ki? Oysa her şey çok iyi gidiyordu...

Kadın ellerini çekmek ister gibi kıpırdanınca içgüdüsel olarak Dom ellerini biraz daha sıktı. Kadın yine kızarmıştı. Bu halini görmek Dom’u heyecanlandırıyordu.

“Menüye odaklanabilmen için sessiz olmamı ister misin?” diye sordu.

Kadın hâlâ birbirine dokunan ellerine baktı. Başını salladı. “Hayır, hayır. Söylediğin her şey kulağa çok hoş geliyor.”

Yemekleri geldiğinde, Dom kadının ellerini bırakmak zorunda kaldı. Ama bunun yerine, bacaklarını, arada bir kadının bacaklarına değecek şekilde tuttu. Bunu fark eden kadın, gökyüzü gibi mavi gözleriyle ve günbatımı gibi kırmış yanaklarıyla Dom’a baktı ve bunu yapmaya devam etmesine izin verdi. Dom, yemeklerini yerken aile geçmişinden bahsetmek yerine Paris’teki gezilecek yerlerden

bahsetmek gibi akıllı bir seçim yaptı. Böylelikle hem kendi neşesi hem de kadının neşesi arttı. Kadın gördüğü yerleri heyecanla anlatıyordu. Dom bu esnada onun Paris'te kendisinden daha çok kültürel yer gezdiğini fark edip utandı.

Restorandan çıkarlarken ceketini kadının omuzlarına attı. Sessizce yürümeye başladılar. Dom konuşmayı başlatması gerekenin kendisi olduğunu seziyordu ama konuşmaya kalkarsa heyecanını bastıramayacağından neredeyse emindi. İş, yemekten sonrasına geldiğinde neden bu kadar gerilmişti?

Kadının kaldığı dairenin kapısına geldiklerinde durdular. Kadın, elleri Dom'un ceketinin cebinde, yüzünü ona dönmüştü.

Dom kadına doğru eğildi. Elleriyle başını kavradı. Gözlerinin içine baktı. "Bana adını söyle." Elinden geleni yaptıysa da istediği cevabı alamayacağından neredeyse emindi. Lanet olsun, bu kadından neden bu kadar çok etkilenmişti? Bunun sadece tek gecelik bir aşk olmayacağını sezer gibiydi.

Kahretsin, adını söylemeyecekti. Uzaklara bakan, düşünceli gözlerinden anlamıştı bunu.

"*J'aime,*" dedi kadın. Dom bunu duymamıştı adeta. Büyülenmiş gibi sessizce kadına bakmayı sürdürdü. En

iyi ikolataı dln aldığı trendede bile bu kadar heyecanlanmamıştı. “Adım J’aime,” dedi kadın tekrar, fısıldayarak.

Dom ne yapacağını bilemeden şaşkınlık içinde kalakaldı bir anda. “Adın Jaime mi?” J harfini İngiliz ya da Amerikalılar gibi telaffuz edemiyordu ama olsun. Dom için adına sahip olmak bu kadına sahip olmak demektir.

“Jaime,” diye fısıldadı Dom. Ellerini kadının saında gezdirdi büyülenmiş gibiydi. Jaime de onu kendine doğru çekti. Kapıya yaslandılar, dudakları buluştu.

“Güvenlik kodun ne Jaime?” dedi Dom. Jaime’nin dairesine birlikte gireceklerinden emindi artık.

Jaime kapıya döndü. Dom’un içinde, ergenlik yıllarından gelen bir ses *Aptal olma. Sakın kodunu görmeme izin verme, sakın beni içeri alma,* diyordu.

Kapı açıldığında, Dom kapıyı hızlıca itip Jaime’yi içeri aldıktan sonra kapattı. Sokağın gürültüsünü ve ışlıtısını arkalarında bıraktılar. Bu karanlıkta Dom, Jaime’yi tekrar öpmeye başladı ki Jaime’nin dudakları çoktan onu bekliyordu.

Evinin kapısı ve Jaime’nin dudakları Dom için açılmıştı. Bu, Jaime’nin Dom’u karşılama şekliydi.

Jaime'nin dükkânda her şeyi oldukça yavaş yediğini bilen Dom, bu konuda da yavaş olmak isteyeceğini düşündü. Ona istediği gibi, sevgi dolu küçük öpücükler verdi. Sonra Jaime hafifçe zıplayarak bacaklarını Dom'un beline doladı. Bu çok hoşuna gitmişti. "Nereden?" Sesi düşündüğünden daha vahşi çıkmıştı.

Jaime merdivenleri gösterdi. Dom duruşlarını bozmamaya çalışarak merdivene yöneldi. Tüm vücudunu delicesine bir arzunun yanı sıra mutluluk sarmıştı. Arada bir hem nefes almak hem de Jaime'yi öpmek için durarak merdivenleri çıktı.

Jaime onu beğenmişti, onu istiyordu.

Kapıya geldiklerinde Jaime'den anahtarı aldı. Dairesinin kapısını açtı. İçeri girdiler.

Yatak. Gözleriyle odayı tarayarak yatağı aradı. Orada bir kanepe vardı, o da olurdu. Sonra yatağı gördü. Bir de odada, yerde duran bavulu... Kalbi sıkıştı. Bavul sanki her an oradan ayrılabilirmiş gibi hazır bir şekilde yerde duruyordu. Üzerinde birkaç tane katlanmış kıyafet vardı sadece. Demek Jaime eşyalarını çekmecelere ya da dolaba yerleştirmeye gerek bile duymamıştı.

Dom, o anın büyüsunü bozmamak için bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. En yakınındaki lambaya uzandı, ışığı açtı.

Jaime panikledi. “Hayır... Işığı kapatır mısın?”

“Gerçekten mi?” Dom durdu, şaşırmıştı. Jaime’nin vücudunu ve ona verdiği tepkileri aydınlıkta görmeyi tercih ederdi, ama buna çok takılmamaya karar verdi. Işığı kapattı.

Sokak lambasından içeri süzülen ışık sayesinde hâlâ Jaime’yi görebiliyordu *Bir dahaki sefere*, dedi kendi kendine. Bir yandan da bu ilişkinin uzun süreceğine inandırmaya çalışır gibiydi kendisini.

Birlikte yatağa geçtiler. İkisinin de karşı konulmaz bir arzu duyduğu açıktı. Dom, Jaime’nin istediği gibi acele etmemeye çalışıyordu.

Dom, Jamie’nin üzerindeki ceketini çıkardı. Sonra da Jaime’nin ellerinden tutup gömleğinin düğmelerini açması için onu yönlendirdi.

Tüm zayıflığıyla yatakta uzanan Jaime’ye baktı. “Bana doğruyu söyle. Hasta mısın? Kanser misin?”

Alacağı cevaptan korkarak bekledi. Aralarında bir dakikalık gergin bir sessizlik oldu. “Hayır,” dedi Jaime. “Gayet iyiyim ve sağlıklıyım.”

Dom kendi dükkânında Jaime’nin yediği yüksek kalorili çikolataları düşündü, sonra onun zayıf vücuduna tekrar

baktı. Acaba başka hiçbir şey yemiyor muydu? “Normal yemekler de yiyor musun?” diye sordu.

“Hayır!” Ses tonundan onu sinirlendirdiğini anladı. “Sadece çok iyi ve sağlıklı şeyler yiyorum, sebze ve meyve gibi.” Dom neden bir aptal gibi davranarak bu anı mahvediyordu ki. Jaime’nin ses tonundan, kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Sadece... Ben sadece...” Ne diyebilirdi ki? Eğilip Jaime’yi öpmeye başladı.

9

Jaime'nin ışığı açmama konusunda ısrarcı olmasının bir sebebi, tüm vücudunun kızardığını hissetmesiydi. Ona neden bu kadar çabuk teslim olduğunu bilmiyordu ama onunla olmak Jaime'yi çok mutlu etmişti. Umarım onun da hoşuna gitmiştir, diye düşündü.

Yanında yatan Dom'a döndü. Kaslı omuzlarını öptü. Bir çikolatacı neden böyle kaslı omuzlara sahip olurdu ki? İşi fiziksel bir işti tamam ama bunlar daha çok inşaat işinde çalışmış ya da spor salonunda çok uzun ve zorlu saatler geçirmiş birinin vahşi omuzları gibiydi. Elleriyle kol kaslarına dokunarak ne kadar sert olduklarını yokladı. Dom işten çıkınca Jaime'yle buluşmadan önce duş almış olmalıydı. Vücudundaki, Jaime'ye evini hatırlatan çikola-

ta kokusu yoktu. Kendine özgü, Jaime'ye tamamen yeni olan bir kokusu vardı. Peki ama nasıl olmuştu da Jaime'ye ait olduğu yerdeymiş gibi hissettirebilmişti?

“Jaime,” diye fısıldadı Dom.

“Ne oldu?” diye cevap verdi Jaime. Konuşurken dudakları Dom'un omzuna dokunmuştu. Dom ona döndü, sarıldılar.

“Bir şey olmadı. Sadece adını söylemeyi seviyorum. Sen de benimkini söylesene.”

“Monsieur?”

Dom parmağını onu tehdit edercesine salladı. “Komik değil,” dedi. Demek ki espri anlayışları farklıydı. “Yani, biraz komik olabilir. Ama şimdi değil, başka bir zaman.”

Başka bir zaman mı? Bu öylesine söylenmiş bir cümle miydi yoksa başka zamanlarda da görüşmeye devam edecekler miydi?

Dom, Jaime'ye sokuldu, ona sarıldı. “Adımı söyle,” diye fısıldadı.

“Dominique Richard.”

Dom gülümseyerek, “Sadece adımı,” dedi.

“Dominique.”

“Beni istiyor musun Jaime?” dedi. O anda tüm vücudunun kıpkırmızı olduğunu görse bunu sormaya bile gerek duymazdı.

“Belki biraz.”

Dom, Jaime’ye dokunmaya başladı. Jaime, Dom’dan ne kadar da çabuk etkilendiğine şaşırıyordu. “Biraz mı?” diye sordu Dom.

“Çok istiyorum. Bana işkence etme artık.”

İşkence mi? “Yavaş ilerlemeyi seviyorsun sanmıştım,” dedi Dom.

“Hayır.”

10

Jaime güneş doğarken bir rüya gördü. Önünde içi kakao dolu bir kazan duruyordu. Eğildi, kokusunu içine çekti. Daha önce hiç duymadığı kadar güzel bir kuydu bu. Ellerini yavaşça kazanın etrafında gezdirdi. Bir adam gülümseyerek ona yaklaştı. Küçük bir kâseyi kazana daldırıp kakao doldurdu, Jaime'ye uzattı. Jaime bu tadı daha önce hiç almamıştı.

“Harika,” dedi ve gülümseyerek adama baktı. Bu adam kararlı bir şekilde pek çok insanın cesaret edemediği şeyi yapmış, kendi çiftliğini kurmuştu. On bir yaşında köle olarak çalışmaya başlamasına rağmen bu tecrübeyi bir daha kimsenin yaşamasını istememişti. O yüzden çiftliğinde köleliğe yer yoktu. Jaime de bu çiftlik projesinde ona yardım

etmişti. Normalde okula gönderilmeyen ve köle olarak çalıştırılan çocuklar öğleden sonra saat ikiye kadar okula gidiyor, sonra da üç gün bu çiftlikte belli bir ücret karşılığı çalışmalarına izin veriliyordu. Bu çiftlikte kölelik, dayak ve çocuklara taşıyamayacakları yükleri yüklemek yoktu. Bu fikri buraya Jaime getirmişti. Elinde olsa tüm dünyayı bu şekilde değiştirmek isterdi.

Adam gülümseyerek Jaime'ye baktı. Jaime ormana doğru yürümeye başladı. Yürüdü, Amazon Nehri'nin kıyısına ulaşana kadar yürüdü. Mutluydu, gülümsüyordu. Burada güvende olduğunu biliyordu. Sonra bir anda nehir çöktü, Jaime aşağı çekilmeye başladı. Bir çift güçlü el, uzanıp onu yukarı çekmeye çalıştı...

Nefes nefese uyandı.

Kahretsin, oysaki rüyası çok güzel başlamıştı.

Yüzünü yıkadı. Evde sağa sola bakındı. Dominique gitmişti.

İçini çekti. Zaten orada olmasını beklemiyordu. Tabii olsa iyi olurdu ama...

Başını ellerinin arasına alıp yaşadıkları güzel geceyi düşündü. Uzun zamandan sonra ilk kez bu şekilde uyanmıştı: hayat dolu.

Giyindikten sonra mis gibi bahar havası içeri dolsun diye pencereleri açtı. Bir hafta sonra ilk kez bilgisayarını da açtı.

Karar vermişti, yeniden güçlü olacaktı. Bir gece önce Dominique Richard'dan ilham almış gibiydi.

Sevgili Jaime, diye başlıyordu Corey'le çalışan büyük çiftliklerden birinin yöneticisi Antoine Soumbounou'dan gelen e-posta. Sekreterinden gelen, iyi olduğunu açıklayan e-posta için teşekkür ederim. Jaime gelen e-postalarla uğraşmak istemediği için bu işle ilgilenebilecek bir sekreter bulmak Cade'in fikriydi. Abican'a ne zaman gelebilirsin? Umarım bir gün seninle oturup bahsettiğin Sürdürülebilir Kakao Ekonomisi üzerine konuşabiliriz. Burada işler kötü. Çiftçiler hayatta kalma mücadelesi veriyorlar, bilirsin... Üzerlerindeki baskılar daha da çirkinleşmiş, sömürü artmış olmalıydı. Daha iyi olmana hepimiz çok sevindik. Tekrar ne zaman geleceksin?

Jaime başını masaya yasladı. Karnını tuttu. Parmaklarını mümkün olduğunca birbirine kavuşturmaya çalışarak ellerini başının arkasında kenetlemeye çalıştı. Tam başa-
racakken altındaki sandalye kaydı, düştü. Dizini masanın kenarına çarptı. Morarmıştı. Hızlıca doğrulup çantasını aldı ve dışarı çıktı.

Bırakamayacağı ama aynı zamanda yapmaya devam de edemeyeceği şeylerle boğuşmaktansa dışarı çıkmak daha iyi gelmişti. Dominique Richard'ın dükkânına doğru giden sokağa baktı, gülümsedi.

Ama oraya gidip yapışkan bir kadın imajı çizmek istemiyordu. Keşke onunla beraber olmadan önce daha çok çikolata stoklasaydı. Geçen geceyi anımsayarak gülümsedi. Diğer sokağa yöneldi.

“Ooo!” dedi Cade sözleştikleri yerde Jaime'yi beklerken onu görünce. “Sana ne oldu? Bugün pek bir mutlu görünüyorsun. Hayırdır?” diye meraklı gözlerle bakarak sordu. Jaime yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. “Biriyle mi tanıştın?”

“Benim de bir özel hayatım olamaz mı?” diye cevap verdi Jaime.

“Hayır,” dedi Cade. “Kimsenin özel hayatıyla ilgili senin kadar nemrut olacağını sanmıyorum,” dedi gülerek. “Kim bu şanslı adam? Parisli mi?”

“Neden bu kadar sevindin?” diye sordu Jaime.

“Bilmem,” diyerek omuzlarını silkti Cade umursamaz görünmeye çalışarak. “Ama... Sen de Paris'te kalmaya karar versen çok güzel olurdu.”

“O zaman Corey şirketlerini kim yönetecek?” dedi Jaime soğuk bir sesle.

“Babam. Elli üç yaşında ama hâlâ kimseye yönetimi bırakma niyetinde değil. Belki on beş yıl sonra bırakmak isterse de bir CEO bulabiliriz sanırım. Aman Tanrım, kim-senin senin şirketin başına geçeceğini düşündüğünü san-mıyorsun değil mi?”

Evet, öyle bir şey yapmayacaktı ve yıllarca da herke-se bunu kanıtlamak için uğraşmıştı. Ama yine de Cade’in bunu bu şekilde dile getirmesi sinirlerini bozmuştu. “Bü-yükbaba Jack şirketin başına geçmemi istiyor,” dedi.

“Geçer misin?” diye sordu Cade şaşkınlıkla. “Senin çiftlik işlerinden hoşlandığını düşünüyordum.” Duraksadı. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde devam etti. “Yaptık-ların muhteşem şeylerdi, biliyorsun değil mi Jaime?”

Şu anda Jaime’nin tek yapmak istediği Dominique Ric-hard’ın dükkânında oturup çikolata yemektir. Tüm hayatını parazit olmamaya çalışarak harcamıştı ama bu adama dair her şeyi sonuna kadar istiyordu. Ama şu anda oraya geri gidemezdi. Geçen geceyi hatırladı. Kız kardeşinin karşı-sında bunları düşünüp kızarmamalıydı.

“Kesinlikle Corey’in başına geçmeyi düşünmüyorum,” dedi.

Dün gece... Tek gecelik bir ilişkiydi, değil mi? Yaşadıklarının etkisinden kurtulması gerekiyordu.

Dükkânına gidip, ona her zamanki gibi gülümseyecek mi görmek istiyordu. Ama ya o sarışın kadına sergilediği tavırları ona da sergilerse? Zaten ciddi bir ilişki istese gecenin bir yarısı Jaime uyurken kaçır gibi gitmezdi. Daha fazla zorlamamalıydı bu durumu.

Bir kafeye otururlarken, “İyi misin?” diye sordu Cade. Bu güzel bahar gününde bir kafenin dış kısmında oturmak güzeldi. Jaime buluşmalarından önce Louvre Müzesi’ne gidip uzun uzun *La Victoire de Samothrace*’i izlemişti. Bu başı ve kolları olmayan kanatlı melek heykeli sanki kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

“Bana bunu sorup durmasan daha iyi olabilirim,” dedi Jaime. “Gayet iyiyim.”

“Evet, çok iyi olduğunu görebiliyorum. Seni bu kadar iyi hissettiren Parisli adamla tanışmak isterim.”

“Buna bir son verir misin artık?” Kayısı suyu sipariş edip menüye göz atmaya devam etti.

“Sylvain’ı satın almaya çalışırken başka kimleri araştırdın?” diye sordu Cade’e.

“Onu satın almadım.”

“Aldın demedim, almaya çalışırken dedim. Tüm dünya aslında onu çaldığını biliyor zaten.” Hastanede yatarken okuduğu blog yazılarını hatırladı. “Başka kimleri araştırdın?”

“Hım, Philippe’e de gitmiştim ama onun önceliği çikolata değildi. Zaten bu çikolatacılar Amerikalı büyük bir şirketten gelen teklifle gururlanacaklarına hakarete uğramış gibi davrandılar.”

“Başka kime gittin? Dominique Richard?”

Cade gözlerini devirdi. “Ah, evet. Bana çikolatasını değil de ofisinde onunla beraber olmamı teklif etmişti.”

Jaime bir anda boğazına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. O anda tek istediği ağlamak ve kusmaktı. Ama renk vermemeliydi. “Hım, küçük flörtleşmeler mi?” diyebildi güçlkle.

“Öyle de denebilir ama romantik olmaktan çok, agresifti,” dedi Cade omuzlarını silkerek.

Jaime durdu. Kız kardeşinin ve kendisinin romantizm anlayışları farklı mıydı? Sylvain onun yoluna güller mi sermişti? Dominique Richard’la ilgili “agresif” bulunduğu şey neydi? Cade bir anda aklını başından almıştı ve onun üzerine mi gitmişti? Sakinleşmeye çalıştı. *La Victoire de Samothrace*’ı gözünün önüne getirmeye çalıştı.

“Yani, bir kesimevinde çalışmış daha önce -kesinlikle küçümsemiyorum- ama hareketlerinden anlaşılıyor,” diye devam etti Cade.

“Kesimevi mi?” Jaime yerin ayakları altından kayıp gitliğini hissetti. “Yani mezbaha mı? Hayvanları kesip sonra da o koca kancalara takıp sergiledikleri yerler...” Üniversitedeyken bir ders için bu konuda birçok makale okumuştı. Hatta proje ödevleri için bir mezbahaya girip inceleme yapmak istemişti ama dışarıdan gelip onları incelemeye çalışanlara pek sıcak davranmıyorlardı. “Soğuk ve vahşi yerler, değil mi?”

“Sanırım. Yani Fransa’da hiç kesimevi görmedim ama öyle olduğunu düşünüyorum. Amerika’dakilerden ne kadar farklı olabilir ki?”

“Anlamıyorum...” dedi Jaime. “Paris’teki en iyi çikolatacılardan biri.”

“İnanılmaz bir öyküsü var. On bir yaşındayken babası onu bir kesimevinde işe vermiş. On sekiz yaşına kadar orada çalıştıktan sonra bir şekilde kendisini bir pastaneye çırak olarak kabul ettirmeyi başarmış. Oradan da bir çikolatacıya çırak olarak geçmiş. Sonra da kendi çikolata imathanesini açıp sadece tanınmış otellere dağıtım yapmaya başlamış. Geçen yıl Fransa’nın en iyi çikolatacısı ödülünü

alınca da kendi dükkânını açabilmiş. Bunların hepsi birkaç yıl içinde olmuş, inanılmaz değil mi? İnsanlar, onun çikolatalarını çok övüyor ama ben tatlarını çok sert buluyorum.”

Jaime donup kalmıştı. Bu adamı ilk gördüğü andan itibaren onu hak etmediğini biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu. Olduğu yere dişiyle tırnağıyla mücadele ederek gelmiş bir adamın yanında yaşadığı ilk zorlukta düşen, her şeyden vazgeçen, şımarık, zengin bir kız... Gözünün önüne gelen *La Victoire de Samothrace* bin parçaya bölündü sanki. Ağlamak istiyordu.

“İyi misin?” diye sordu Cade. “Kolun acımıyor değil mi?”

Lanet olsun. İnsanların ona zayıf noktasını hatırlatmalarından nefret ediyordu. “Hayır,” dedi Jaime başını geriye atarak, “Gayet iyiyim.”

11

Dom geçen geceyi düşünmeden edemiyordu. Jaime'den çok etkilenmişti. O geceyi aklından çıkaramıyor, yaptığı işe odaklanamıyordu.

Jaime'nin gecenin ilerleyen saatlerinde uykusunda bile ona sarılması ve hiç bırakmaması Dom'u çok etkilemişti. Bugüne kadar beraber olduğu kadınların hiçbirinde olmayan, Dom'u sürekli kendine çeken bir büyüğü vardı bu kadının. Jaime'nin de kendisinden çok etkilendiğini ve uyumamak, ona sımsıkı sarılmak için delicesine çabaladığını görmüştü.

Belki de yanılıyordu. Belki de böyle düşünerek sadece kendini kandırıyordu.

Sabaha karşı işe gitmek için yanından kalmak zorunda kaldığında yastığın üzerinde duran parmaklarını tek tek öpmüştü. O güzel yüzüne bakıp onu uyandırmak istemiş, gitmeden son bir kez sarılmak istemiş ama kıyamadığından sessizce çıkıp gitmişti.

Dükkâna geldiğinde onu işlenmemiş, dev çikolata bloğu karşıladı. İlham gelmişçesine hızlıca üzerini değiştirdi, ne yapacağını biliyordu.

İlk başta yapmaya başladığı bu çikolata heykeline çok güveniyordu. Sonra Jaime'nin gelmediğini gördü. Saat 10.01 oldu, 10.02, 10.03... Gelmedi. 11.14, 11.15, 11.16... Hâlâ yoktu. 14.03, 14.04... 15.19, 15.20... Dakikalar geçiyor ama Jaime gelmiyordu.

Lanet olsun.

Heykeli bırakıp gündelik işlerine dönmeye karar verdi. "İlham verici bir kadın mı? Adı ne?" diye sordu Célie patronuna.

Dom önce tereddüt etti. Sonra utana sıkıla söyledi: "Jaime."

İsmi söylemek her zamanki gibi onu heyecanlandırmıştı.

"Gerçekten mi? Bu adı uydurdu mu; Jaime!" Dom duraksadı. Gerçekten uydurmuş olabilir miydi? "Çok tatlı!

Çok sevimli bir ismi var! Bugün sen de çok sevimli görünüyorsun! Onu tekrar görecek misin?”

“Célie, özel hayatıma burnunu sokmayı bırakıp işinin başına dönsene sen.” Karamel hazırlamakta olan Amand’a baktı. Yan gözle saati de kontrol etti. 3.27. Hâlâ gelmemişti. O saati duvardan söküp parçalamak istiyordu.

Dükkândan çıkar çıkmaz spor salonuna gitti. Her zaman kaldırdığından daha ağır halterlerle çalıştı. Ağırlık odasından boks salonuna geçti. Orada da sağa sola deli gibi yumruklar savurdu. Ağırlık odasına geri geldiğindeyse... Onu gördü. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Bu kadar sert görünen ve o kadar sıkı çalışmaya rağmen kalbi hiç bu kadar hızlı atmamış olan adama neler oluyordu böyle.

Terlemiş ve yorulmuş bir şekilde ağırlık kaldırmaya çalışıyordu Jaime. Askılı bir tişört giymişti ama kollarında, omuzlarına kadar gelen kolluklar vardı. Bu kadar terlediğine bakılırsa onları çıkarması gerekirdi. O sırada ağırlıklarla boğuştuğundan Dom’u görmemişti.

Yaklaştı. Yavaşça yanına sokuldu. Omzuna doğru eğilip fısıldadı: “Jaime.” Adını söylemek her zamanki gibi yüreğini eritmişti.

Jaime şaşkınlıktan gözlerini kocaman açtı. Ağırlığı kavrayan kolları titremeye başladı. Dom uzanıp halteri

aldı. Bu kadar terlediğini ve çabaladığını görünce gerçekten ağır bir halter kaldırmaya çalıştığını düşünmüştü ama bu halter çok hafifti. Dom bu kadar kötü bir açıdan bile tek eliyle rahatlıkla kaldırabilmişti. Jaime ise kan ter içindeydi. Acaba onu gördüğü için mi böyle olmuştu? Geçen geceyi mi hatırlamıştı?

Jaime'ye bakarak gülümsedi. Jaime de ona gülümsedi. Doğrulamaya çalıştı. "Spor salonuna geldiğini bilmiyordum," dedi Dom.

"Bir iki haftadır geliyorum. Genelde sabahları geliyordum."

Ama bu sabah gelemedin, diye düşündü Dom sırtarak. O sabaha karşı çıktıktan sonra Jaime muhtemelen geç saatlere kadar uyumuştur.

Jaime'yi süzdü. "Ama bu sabah gelmedin," dedi fısıldayarak. "Seni özledim."

Jaime'nin dudaklarının titrediğini görebiliyordu. Eğildi, elini tuttu. Dudaklarına götürüp tam bir Fransız erkeği edasıyla nazikçe öptü. "Çalışman bitti mi?"

Jaime tereddütle cevap verdi. "Aslında yeni başlamıştım."

"Ne kadar sürer?" dedi Dom sesinin fazla istekli çıkmasına gayret ederek.

“Bir saat kadar.” diye cevap verdi Jaime.

Dom gözleriyle Jaime’nin boynunu kontrol etti. Dün geceden bir iz kalmış mı görmek istiyordu. Bu arada elini de kolunun yukarısına doğru kaydırды yavaşça dokunarak. “Bir saat sonra gelsem nasıl olur? Seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?”

“Saat 6 olacak,” dedi Jaime. Paris’te hiçbir restoran 7.30’dan önce akşam yemeği servis etmezdi.

“Paris dolaşmak için güzel bir şehirdir,” dedi Dom kendi sözlerine şaşarak. “Benimle biraz dolaşmak ister misin?”

Jaime’nin kızarmasının nedeninin kendisi olduğuna emindi artık. Ağırılıkların etkisi çoktan geçmiş olmalıydı. “İsterim,” dedi.

Neden böyle bir öneride bulunmuştu ki? Dom romantik yürüyüşlerde pek iyi değildi oysaki...

12

Belki de romantik bir şeyler de yaşamak istiyordur, diye düşündü Jaime. Elini tutan, yanında yürüyen adama baktı. Belki Cade de ofisindeki teklifini kabul etseydi sonrasında onunla da böyle el ele yürüyecekti.

Belki bunların hepsi içgüdüsel. Övülmek ve sürekli pohpohlanmak isteyen egosunu bu şekilde tatmin ediyordu belki de.

Jaime önce yanındaki adama sonra da elini sımsıkı kavrayan kocaman ele baktı. Dominique de gülümseyerek ona baktı. Bu kadar iri yarı bir adam olmasaydı bunun neredeyse utangaç bir gülümseme olduğunu söyleyebilirdi Jaime.

Hiç konuşmadılar. Zaten Paris’te Sen Nehri kenarında el ele yürürlerken konuşmalarına da gerek yoktu. Hatta belki böylesi daha iyiydi.

Güneş batmaya başlıyordu. Masmavi gökyüzünü pembe ve turuncu renge çalan bulutlar daha da güzelleştiriyordu. Güneş batarken oluşan loşluk, Sen Nehri’ni göz alıcı bir hale bürümüştü. Etrafta el ele yürüyen âşıklar vardı. Karşılarında görünen Eyfel Kulesi ortamı daha da romantik bir hale getiriyordu.

“Turist olarak görmek istediğin özel bir yer var mı?” diye sordu Dominique.

Jaime üç aydır oradaydı ve daha önce de defalarca Paris’c gelmişti. Ama bu şekilde gezmemişti hiç. “Böyle devam edebiliriz, gayet iyi,” diye cevap verdi.

Dominique elini sıktı. Louvre Müzesi’ne ve Pont des Arts’a kadar el ele yürüyüp tahta köprüde durdular. Günbatımını seyrettiler. Yakınlarda bir grup sokak şarkıcısı caz müzik yapıyorlardı. Birkaç öğrenci ellerinde biralarla konuşup gülüyorlar, bir kaç çift el ele günbatımını seyreliyorlardı. Paris tüm canlılığıyla oradaydı, Jaime ve Dominique de öyle.

Gökyüzünün pembeliği yerini karanlığa bırakmaya başladığında Eyfel Kulesi’nin ışıkları yandı. Dominique, Jai-

me'nin elini bırakıp kolunu onun omzuna attı, onu kendine çekti. Hâlâ tek kelime konuşmuyorlardı. Bir süre Eyfel Kulesi'ni izlediler. Jaime'yi önüne çekti, kollarını arkadan boynuna attı. Jaime de hiçbir şey söylemeden manzaranın tadını çıkardı.

Bir süre o şekilde durduktan sonra Dominique, "Spor salonunda o kadar çalıştıktan sonra acıkmış olmalısın," dedi. "Gel, karnını doyuralım."

Gel, karnını doyuralım.

Jaime kendisiyle neden bu kadar ilgilendiğini sormak istedi ama vazgeçti. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Bu ilginin tadını çıkarmaya karar verdi.

Tekrar Louvre'ın bahçesinden geçerek kuzey taraftaki sokakta bir restoranın önünde durdular. Restoran çok kalabalık görünüyordu ama Dominique aldırmadı. İçeri girdiler.

İçerideki merdivenlerden inmekte olan bir adam onları fark etti. "Hoş geldiniz sevgili Dominique! Her zamanki gibi rezervasyon yaptırmadınız, değil mi? Ama sizin için hep yerimiz var..."

Jaime *her zamanki gibi* sözüne çok fazla takılmamaya karar verdi. Adam onlar için yeni bir masa açtı. Küçük ve neredeyse dip dibe oturmak zorunda kaldıkları bir masa...

“Yeterince sıcak bir yer mi?” diye sordu Dominique. “Böyle yerleri sevdiğini söylemişsin, değil mi?”

Jaime söylediği şeyleri hatırlamasından ve onu memnun etmek için uğraşmasından çok hoşlanmıştı. *Her zamanki gibi* sözünü unutmaya karar verdi. Böyle bir yere arkadaşlarıyla ya da ailesiyle de gelebilirdi zaten, değil mi? İlla ki yanında hoş bir kadınla gelmiş olduğu anlamına gelmiyordu bu cümle.

“Buradaki şefi muhtemelen duymuşsundur,” dedi Dominique. Evet, birkaç gün önce Daniel Faure’nın daha meşhur bir restoranında Cade, Sylvain, Philippe ve Magalie ile yemek yemişti Jaime. “Mesleki kariyerime onun yanında çalışarak başladım. Bu alandaki en iyi isimlerden biridir,” diye devam etti. “Ama bu adamın üç tane restoranı olduğu çok bilinmiyor sanırım. En meşhur olan restoranını *aristokrat* olarak adlandırır, bir sonrakini *burjuva* ve bir de burası var işte, proletarlar için olan. *Poulet roti, steak, frites** ama onun tarzıyla yapılmış.”

Seni seviyorum. Jaime, ağzını açarsa elinde olmadan dudaklarından bu sözcükler dökülebileceği için sustu. İki gündür tanıdığı bir adama bunu söylerse kesinlikle korktuğu şey olacak ve bir parazit gibi görünecekti. Derin derin nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı, etrafını izle-

* Kızarmış tavuk, biftek, patates kızartması

meye koyuldu. Önündeki servis altlığına ilişti gözü. Üzerinde bir şiir yazıyordu:

Je suis comme je suis...

J'aime celui qui m'aime

Est-ce ma faute à moi

Si ce n'est pas le même...

Je suis faite pour plaire...

Ben böyleyim... Beni sevenleri severim ama her zaman böyle olmaması benim suçum mu? İnsanları memnun etmek için yaratılmışım. Benden daha ne istiyorsunuz? Jacques Prévert'in şiiri. Anlaşılan şef, şiirleri seviyordu.

“İyi misin?” diye sordu Dominique.

“İyiyim,” diye cevap verdi Jaime. Acaba yine dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek için çabalayan kadın olmaya devam etse Dominique de onu sever miydi? Prenses kimliğinden sıyrılırsa belki on bir yaşında mezbahada çalışmaya başlamış ve dişiyle tırnağıyla bugünkü başarısına

ulaşmış bu güçlü adamı hak ettiğini düşünebilirdi. “Aptal şiir,” dedi önündeki servis altlığını iterek.

“Aslında ben bu şiiri severim,” dedi Dominique çekingen bir şekilde. Belki de zevklerini tekrar gözden geçirmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi.

Tabii ki de, bu şiir adeta onun için yazılmıştı ne de olsa. *Ben böyleyim... Beni sevenleri severim ama her zaman böyle olmaması benim suçum mu? İnsanları memnun etmek için yaratılmışım. Benden daha ne istiyorsunuz? Jaime gülümsemeye çalıştı. “Buraya tüm servis altlıklarında ki şiirleri bilecek kadar sık geliyor musun?”*

Dominique ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Önündeki servis altlığına baktı, “Değişebiliriz,” dedi.

Cet amour

Si violent

Si fragile

Si tendre...

Jaime ona baktı. *Bu aşk çok vahşi, çok kırılgan, çok narin...* yazıyordu. Dominique de gözlerindeki o derin ifadeyle Jaime’ye baktı.

“*Vous avez choisi?*” diye sordu neşeli, genç bir garson kadın. *Karar verdiniz mi?*

Dominique eliyle ensesini tutarak uzaklara baktı. Sanki az önce ona çok kaba bir soru sorulmuş gibiydi.

“Hayır,” dedi Jaime garson kadına. Daha menüye bakmamıştı bile. “Karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Dominique ona bakarak başını salladı ve güldü. “Hiçbir şeyi körü körüne almazsın değil mi? Çok akıllı bir kadınsın. Bakalım seni ikna edebilecek miyim...”

Yemekten sonra eve geçtiklerinde Dom bu defa acele etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu ikinci gecede artık Jaime’nin hareketlerini daha iyi anlamlandırabiliyor, olayların yavaş ilerlemesinden hoşlandığını, önce ona sımsıkı sarılıp yanında hissetmek istediğini biliyordu. Daha önce hiç böyle bir birliktelik yaşamamış olmasına rağmen, bu durum onun da hoşuna gitmişti.

Salonda duran bavulu çıkarıp sokağa atmak istiyordu ama. Jaime’nin her an gidebilecek olması düşüncesine katlanamıyordu.

Jaime bu gece de ışığı açmamasını istemişti. Bu durum pek hoşuna gitmese de dışarıdan gelip vücuduna yansıyan loş ışıktaki onu izlemeyi seviyordu.

“Ay ışığı gibi,” dedi Jaime. *Ay ışığı mı*, diye düşündü Dom. Böyle nitelendirilmek kulağa hoş geliyordu ama aynı zamanda da... Elle tutulamaz... Ve soyut...

“Şehrin ışıkları,” diye devam etti. *Dominique, sen tam bir hastasın. Kendinin ay ışığı olabileceğini mi düşündün?* “Paris dışına hiç çıkmadım, ay ışığını hep şehrin ışıklarıyla gördüm. Işıksız bir gece de geçirmedim daha önce hiç,” diye cevap verdi Jaime’ye.

Jaime şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Işığın olmadığı -yani insan yapımı ışığın olmadığı- bir sürü yere gittim ben. Yıldızların ışıltısının insanları güzelleştirdiği yerlerdi. Oralarda ay ışığı olduğundaysa sanki tüm dünya aydınlanmış gibi görünürdü. Sen de gelip görmelisin. Oralara bayılacağından emin...”

Jaime farkında olmadan gelecekle ilgili planlar yaptığını anlayıp bir anda sustu. Bu durum Dominique’in çok hoşuna gitmişti. Jaime’nin onu bu şekilde görmesinden ne kadar keyif aldığını söylemek istese de kendini tutması gerektiğini hissetti. Konuyu değiştirdi.

“Jaime...” İçinden ismini defalarca söyledi. *Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Sana dokunmayı seviyorum. Seni öpmeyi seviyorum. Seni se...* “Seni görmeme de izin ver-sen keşke, senin renklerine de bayılıyorum,” dedi.

“Benim kızardığımı görmekten mi bahsediyorsun? Hiç sanmıyorum.”

“Evet, ondan bahsediyorum,” dedi Dominique. Ellerini Jaime’nin kollarında gezdirmeye başladı.

Dokunuşları Jaime’nin çok hoşuna gitmişti. Gözlerini kapattı. Dominique’e sarıldı. Dominique de onu öpmeye başladı. *Lanet olsun.* Bugün iki kere tıraş olmuştu ama hâlâ sakallarının Jaime’ye battığını hissediyordu. Diğer erkekler nasıl o kadar pürüzsüz bir yüze sahip olabiliyor-lardı? Bu durum hiç adil değildi.

Jaime gülümsüyordu. Çok hoşuna gitmiş olmalıydı. Dominique ona sımsıkı sarılmak istese de kendini tuttu. Yavaş olacaktı. Onu öpmeye devam etti.

Onu kollarıyla sımsıkı sarmak, susuzluktan ölmek üze-re olan bir adamın, elindeki süngerin içine hapsolmuş suyu çıkarmak için sıkıca sıkıldığı gibi sıkarak sarılmak ve öylece kalmak istiyordu. Ama yapmadı, yapamadı.

Altın bir kafesinin olmasını ve Jaime’yi oraya hapsed-meyi hayal etti. Onu kaybetmek istemiyordu. Gitmesini istemiyordu. Ne yapabilirdi?

Belki Jaime'yi kendine bağımlı haline getirirse hiç kaybetmezdi. Güldü. Bunun çok zor olacağını biliyordu. Ama hapisten çıktığı zaman Paris'in en ünlü şeflerinden birine gidip daha önce sadece kesimhanede deneyimi olmasına rağmen ondan iş istemişti ve almıştı da. Bunun da olması için bir sebep yoktu.

Jaime'nin ay ışığına benzettiği şehrin ışıkları altında, bu düşünceler içerisinde Jaime'yi öpmeye devam etti.

13

Jaime uyandığında yanındaki yastıkta bir not buldu:
Bana uğra.

İmza ya da isim yoktu. Jaime notu aldı, bir süre sevgi dolu gözlerle baktı. Kalkıp valizinin derinliklerinden Fil-dişi Sahili’nde küçük bir çocuğun büyükannesinin ona hediye ettiği ufak kutuyu çıkardı. Notu özenle kutunun içine koyup kutuyu yerine bıraktı.

O sabah bilgisayarını açmadı. Gelmesini bekleyen insanlardan alacağı e-postalarla karşılaşmaktan korkuyordu yine.

Dom dükkânına geldiğinde Célie ve Amand’ın fırının başında konuştuklarını gördü. “... Kendini bu kadar çabuk

kaptırması bence çok şirin. Hiç böyle biri olabileceğini düşünür müydün? Ayrıca kadını da gördüm, öyle ahım şahım bir güzelliği yok. Sıradan bir kadın,” diyordu Célie.

Dom yanlarına gidip onları azarlamayı düşündü. Bir adamı çileden çıkarmak için yetecek şeyler söylenmişti. Ama... Şirin... Bu tanımlama hoşuna gitmişti. Gülümsedi.

“Ama umarım bu kadına âşık olmaz. Guillemette, kadının turist gibi görüldüğünü söylemişti, değil mi? Umarım kalbi kırılmaz.”

“Yani, aslında kalbinin kırılmasını hak etmediğini söyleyemezsin,” dedi Amand.

Teşekkürler Amand! Küçüklüğünden bu yana insanlar neden hakkında hep böyle düşünüyorlardı...

“Ya da sevilir ve terk edilir,” diye devam etti Amand.

Lanet olsun Amand! Seni çikolatayla ilgili her şeyden bihaber bir ergenken burada işe aldım ben!

Dom birkaç adım atıp kendisini görmelerini sağladı. “Lütfen,” dedi “Devam edin. Sizi rahatsız etmiş olmaya-yım.”

“Peki,” dedi Célie. “Aslına bakarsan bir kadının sana âşık olup terk etmemesi, sana katlanmaya devam etmesi daha zor, biliyorsun değil mi?”

Dom hışımla arkasını dönüp çıktı. Diğer odaya, heykelinin yanına geçip sakinleşinceye kadar onunla ilgilenmeye karar verdi.

Jaime geldiğinde Dom telefonda birilerini azarlıyordu. Ona gülümseyerek sıcak bir bakış atıp telefondaki agresif duruşuna devam etti. Konuşmaya devam ederken Jaime'ye de en taze pastalarından ikram etti.

Jaime elindeki yoğun ama aynı zamanda yumuşak çikolatayı yerken kendinden geçmişti. Çikolatanın alt tarafına baktı, bazı kıvrımlar gördü. Yediği aslında bir insan figürü müydü? Fark ettiği kıvrımlar da etek kıvrımları olabilir miydi?

Dominique telefonunu cebine koydu. "Bu adam eğer gerçekten kasırğa yüzünden bize daha fazla vanilya veremiyorsa başka bir tedarikçi bulmamız gerekiyor. Ama önce gidip onunla yüz yüze konuşmalı ve bizim vanilyamızı başka birine vermediğinden emin olmalıyım," dedi Jaime'ye dönerek.

"Vanilya mı?" dedi Jaime bir kaşını kaldırarak. Dominique gülümseyerek ona baktı. "Evet, birçok şeyin temelini oluşturan tat. Vanilyamı gidip de Papua Yeni Gine'den alacak da değilim."

“Ama Papua Yeni Gine’deki vanilyalar da çok iyidir.”

Dominique çoktan ceketine yönelmişti bile. Motorcu ceketine yöneldiğine göre motosikletiyle gidiyor olmalıydı. Sırtarak dönüp Jaime’ye baktı, “Sen de gelmek ister misin? Söz, dikkatli kullanırım,” dedi. Jaime bu tavırlarından motosikletine bindirdiği ilk kadın olmayacağını anlamıştı ama bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu. İçini çekti. “Evet, isterim,” dedi.

Dominique, Jaime’ye bir kadın kaskı uzattı. Yasemin kokuyordu.

“Umarım senin kadın arkadaşlarından biri yüzünden bitlenmem,” diye homurdandı Jaime.

“Ne?” dedi Dominique şaşkınlıkla.

Jaime cevap vermek yerine sadece Dominique’e baktı.

“Bu kask Célie’nin. İşe mopediyle geliyor,” dedi Dominique. Sırtarak deri ceketini Jaime’ye giydirdi, fermuarını çekti.

Jaime de Papua Yeni Gine’de moped kullanmıştı. Bisiklet almaya bile gücü yetmeyen insanlara, onların sorunlarıyla gerçekten ilgilendiği mesajını vermek için pahalı bir arabayla gitmemenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama on yedi yaşından bu yana motosiklette birinin arka-

sına binmemiştii. Ayrıca bu defa şoförü Dominique Richard'dı.

Dominique söz verdiği gibi dikkatli kullanıyordu. Trafikte makas atmaya çalışmıyor, fazla hız da yapmıyordu. Jaime rüzgârdan korunmak için onun beline sımsıkı sarılmış, arkasına gizlenmeye çalışıyordu.

Şehrin göbeğinden uzaklaşıp depoların olduğu bir yere geldiler. Depolardan birinin önüne gelince Dominique durdu. İndiler.

“Ben yokken de bu kadar dikkatli sürüyor musun?” diye sordu Jaime kaskını çıkarırken. Bir yandan da saçları hâlâ yerinde mi kontrol etmek için sol eliyle başını yokladı.

Dominique sırtttı, cevap vermedi. “Gerçekten, böyle mi kullanıyorsun?” diye sormaktan kendini alamadı Jaime.

Dominique, Jaime'ye baktı. “Dikkatli kullanmak mı? Az önce bana dikkatli kullanmamı mı söyledin?” dedi.

“Evet,” dedi Jaime inatçı tavrından ödün vermeyerek.

Dominique şaşkın ama mutlu gözlerle bir süre daha Jaime'ye baktı. Yüzünde ufak bir gülümsemeyle kaskını eline alıp depoya yöneldi.

“Lanet olsun! Birilerinin vanilyamı çaldığını biliyordum!” dedi bir anda.

Depoda Sylvain Marquis çıkıyordu. Dominique’e bakarak kaşlarından birini kaldırmış tam bir şey söylemek üzereydi ki yanındaki kişiyi fark etti. “Jamie?” dedi.

Dom sanki Sylvain onu elinden alacakmış gibi bir anda kolunu Jaime’nin omzuna attı. “Sylvain’ı tanıyor musun?” diye sordu.

Belki de Jaime tüm çikolatacılarla onunla görüştüğü gibi görüşen biriydi. Yoksa Sylvain onun adını nereden bilecekti?

“Jamie, qu’est-ce que tu fous avec lui?” dedi Sylvain. *“Bu adamla ne halt ediyorsun?”*

Sylvain her ne kadar insanların bilmesini istemese de banliyöden geliyordu. Jaime’yi Dominique’le görmek onun bu varoşlardan gelen tarzını ortaya çıkarmışa benziyordu.

“Varoş yönün ortaya çıkıyor Marquis,” dedi Dom dişlerini sıkarak. Jaime’nin önüne geçti. “İstersen ben de benimkini ortaya çıkarabilirim.”

“Hâlâ zor durumlarda yumruklarını konuşturmak dışında çıkar yol bulamıyorsun herhalde,” dedi Sylvain.

“Jaime için seninle nazik bir çikolata müsabakası düzenleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun,” diye cevap verdi Dom.

Jaime, Sylvain’ın kolundan tutarak, “Sen benimle geliyorsun,” dedi. Sylvain’a sen diye hitap etmişti...

Biraz uzaklaşıp alçak sesle konuşmaya başladılar. Dom, Jaime’nin ne kadar sinirli olduğunu hareketlerinden görebiliyordu. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş, arada fısıldayarak konuşmaya çalışsa da kendine hâkim olamadığı için sesi yükseliyordu. Sylvain’ı birkaç kez göğsünden ittiğini gördü. Her an o da Sylvain’la kavga etmeye hazırdı ama geçmişte yumruklarını konuşturmanın kendisine nelere mal olduğunu görmüştü. Bunu şimdi de, Jaime’nin önünde yapmamalıydı.

Sinirli olmasına rağmen Jaime’nin saçlarının gayet normal görünmesine şaşıırıyordu. Tavırlarına bakınca elektriklenmelerini beklerdi.

Dom erkeklere meydan okuyan kadınlara her zaman hayran olmuştu. Jaime gibi narin ve kırılgan görünen bir kadının Sylvain’a bu şekilde meydan okumasını da hem şaşkınlıkla hem de hayranlıkla izliyordu.

Alçak sesle konuşmaya çalışmalarına rağmen Dom, Sylvain’ın söylediği bazı şeyleri duyuyordu. “*Dominique Richard mı? ... Tam bir kadın avcısı...*”

Teşekkürler, Sylvain. Seni öldüreceğim!

Jaime'nin daha çok sinirlenip Sylvain'a daha sert çıkıştığını görebiliyordu. Dominique için Sylvain'a meydan okuyan Jaime... Acaba Sylvain ne hissediyor olmalıydı? Bu düşünce Dom'un sinirinin yerini hoş bir duyguya bırakmıştı. Ama hâlâ Jaime'nin ilk başta neden onun değil de Sylvain'ın kolunu tuttuğunu anlayamıyordu.

Sylvain ve Jaime'nin aralarındaki hararetli tartışma devam ederken Sylvain'ın Jaime'nin elini tuttuğunu gördü. Uzun zamandır birbirini tanıyan insanlar gibi hareket ediyorlardı. Dom sanki bir âşık atışması izlediğini ve bu duruma müdahale edemediğini hissetti. Tekrar sinirlenmişti. Jaime hâlâ hararetle Sylvain'a bir şeyler anlatmaya çalışıyor, Sylvain ise başını sinirle iki yana sallıyordu. Sonunda bir süre susarak birbirlerine baktılar. Sylvain'ın, "Peki... Peki..." dediğini duydu.

Sylvain dönüp dişlerini sıkarak Dom'a baktı. "Gerçekten de tam bir pisliksin Richard."

"Canın cehenneme Marquis!"

Sylvain gözlerini kısarak Jaime'ye döndü. "Senin için yaptığım o güzel çikolatalardan sonra bana onunkileri daha çok beğendiğini söyleme lütfen," dedi.

Sylvain... Jaime için çikolata mı yapmıştı?! Jaime orada olmasaydı Sylvain'ı öldürebilirdi. Yumruklarını sıktı.

Jaime isyan ederek, "Tüm bunlar çikolatacı egolarınız yüzünden mi?" dedi.

Sylvain cevap vermeye bile tenezzül etmeden, Dom'u işaret ederek, "Neden ona sormuyorsun?" dedi.

Dom homurdanmaya başlamıştı.

"Aklından bile geçirme Richard! Jamie'nin önünde seninle kavga etmeye hiç niyetim yok."

Bu da ne demek oluyordu? Ve neden ısrarla *Jamie* diyordu? Dom ne yapacağını bilemeden öylece kaldı.

Sylvain başını sallayıp bir kez daha Jaime'ye baktı. Sonra da dönüp arabasına yöneldi, muhtemelen Dom'un almaya geldiği vanilyalarla dolu olan arabasına.

Dom her ne kadar Sylvain'ın bu şekilde çekip gitmesinden hoşlanmasa da Jaime'nin sinirli yanını görmesine izin veremezdi. Yumruklarını sıkarak yetindi. Barakanın uzak bir köşesine kadar konuşmadan ilerlediler. Dom hâlâ sinirlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Bir kaza çıkmaması için ekstra önlem olarak kollarını göğsünde kenetlemişti. Köşeye geldiklerinde sırtını barakaya yasladı. Jaime'ye baktı.

“Adın Ja-mie mi yoksa Jaime mi?” diye sordu. Lanet olsun! İngilizcedeki J harfini eğitimli Sylvain kadar güzel telaffuz edemiyordu bile.

“Jamie takma adım,” dedi Jaime.

“Sylvain’ı nereden tanıyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez!”

“Onunla beraber mi oldun?”

“Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ölümcül bir savaş içinde misiniz? Ayrıca sana bakan hemen hemen her kadınla yattığını düşünürsek benim ne yaptığının seni ilgilendirdiğini de sanmıyorum.”

Ne yazık ki gayet yerinde bir sözdü bu. Dominique, Sylvain’ın aracına doğru baktı. Depo görevlisi *Dom’un vanilyalarını* Sylvain’ın arabasına yüklemeyi bitirmişti ama Sylvain henüz gitmemiş, onlara bakıyordu. Neden orada durup bekliyordu ki? Jaime’nin son anda karar değiştirip onunla gideceğini mi düşünüyordu?

“Sylvain *da* önüne gelenle birlikte mi oluyor?” diye sordu Jaime bir anda.

“Bilmiyorum,” dedi Dom. Oradaki *da* canını sıkıyordu. “Ama o artık nişanlı.” *Ondan uzak durmalısın.*

Bu bilgi Jaime'yi şaşırtmış gibi görünmüyordu pek. “Bir milyarderle nişanlı,” diye devam etti Dom. “Adına çikolata dedikleri lanet şeyi üretilip dünyaya pazarlayan bir şirketin varisiyle. Böylece dünyanın hâkimi olduklarını sanıyorlar sanırım.”

Jaime başını yere eğdi. Sustu.

Onu böyle görmek, Dom'un içini parçalıyordu. “Jaime, Sylvain'a ilgi duyuyor musun?” dedi.

Jaime şok olmuştu. “Hayatındaki tüm kadınlar erkeklerle bu denli mi düşkündü?” dedi.

Muhtemelen hepsi değil ama çoğu öyle olmalıydı. Dom bir elini başına koydu, “Diğer kadınları o kadar tanıdığımı söyleyemem,” dedi.

Jaime şok olmuş gözlerle ona bakıyordu. En azından artık sinirli görünmüyordu.

“Kiminle ilgilendiğim açık değil mi sence?” dedi fısıltıyla. “Yaşadığımız şeyler...” Sesi çatallaşmıştı. Zorlukla yutkunarak, “Bunlar senin için çok sıradan şeyler mi?” diye sordu.

Dominique ne diyeceğini bilemeden Jaime'ye baktı. Onun diğer kadınlardan farklı olduğunu hissediyordu ama o da gerçekten sadece kendisini mi istiyordu? Bu mümkün olabilir miydi?

“Yani seninle yaşadığım şeyleri yarın gidip Sylvain’la da yaşayabileceğimi mi düşünüyorsun, ya da birkaç gün önce yaşamış olabileceğimi?”

Evet, öyle düşünmüştü. Ama bunu Jaime’ye bu şekilde söyleyemezdi. Sadece iki gündür beraberdiler ama onu kaybetmek istemiyordu. Sadece kırk sekiz saattir adını bildiği bu kadın, ona hayatının en çaresiz anlarından birini yaşıyordu.

“Hiç deniz kenarına gittin mi?” diye sordu Dom.

“Birçok kez. Neden sordun?”

Dom bir kez gitmişti...

“Kumdan kaleleri düşünüyordum,” dedi Dom.

Bir sevinçle inşa edilen, sapsarı kumlardan yapılan kaleler. Güneşin altında yaparken çok eğlenirsin ama sonra bir dalga gelip bir anda kaleyi yerle bir eder ve hiçbir iz kalmaz. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Jaime hâlâ arabasının yanında bekleyen Sylvain’a baktı. “Anlıyorum,” dedi. “Eğlencelidirler ama uzun sürmezler. Gidip vanilyalarını falan kontrol etmen gerekmiyor mu senin?”

“Vanilyaları Sylvain alabilir,” dedi Dom. Kaskını Jaime’ye uzattı. “Ben seni istiyorum.”

14

Motosiklet, kadınların yüzyıllar öncesine dayanan bağımlılıklarının simgesi, diye düşündü Dom. Bir kadın ne kadar kızgın ya da mesafeli olursa olsun motosiklete bindiğinde önündeki erkeğe sarılmak zorunda.

Dom ne kadar yavaş gitmeye çalışsa da şehre varana kadar Sylvain'dan kurtulamadılar. Hız yaparak onu geçmenin Jaime'yi korkutacağını düşündüğü için Dom da buna yeltenmedi. Belki de araba almayı düşünmeliydi artık.

Sonunda şehre geldiklerinde ışıklarda Sylvain'dan kurtuldu. Jaime'nin dairesinin önünde durdu. İndiler. Jaime hiçbir şey söylemeden kaskı ve ceketini çıkarıp Dom'a verdi. Dom ceketini ona geri uzatarak, "Sende kalsın," dedi.

Jaime'yle bir kez daha görüşemeyecek de olsa onda kendisinden bir şeyler kalmasını istiyordu.

Jaime, Dom'u şaşırtan bir şekilde ceketini aldı, göğsüne bastırdı. O sırada Dom'un kulaklarında Sylvain'ın sözleri çınlamaya başladı... *Senin için yaptığım o güzel çikolatalardan sonra... Senin için yaptığım...*

Dom Jaime'den aldığı kaskı motosiklet çantasına bıraktı, tekrar Jaime'ye baktı. "Jaime, beni kullanıyor musun?" diye sordu.

Ne de olsa birçok kadın onu kullanmamış mıydı şimdiye kadar? Belki de Jaime'nin Sylvain'la bir ilişkisi vardı ve o milyarder kadınla nişanlanınca Sylvain'ı unutmak ya da kıskandırmak için Dom'a yaklaşmıştı.

Jaime'nin elindeki ceket yere düştü. Bomboş bakan gözleriyle, "Evet," dedi.

Dom başını çevirdi, motosikletine baktı. "Peki. Ben işe dönsen iyi olacak," dedi. Kendine güvenemediği için motosikletini orada bıraktı. Yürümeye başladı.

"Sylvain benden, senin özel hayatında nasıl bir etki yaratmamı bekliyor bilmiyorum ama sana Dominique'i gerçekten sevmediğini söyleyebilirim," dedi Cade. Nehir kenarında bir

kafede oturuyorlardı. Serin bir gün olmasına rağmen birçok insan gibi, nisanda dışarıda oturmayı tercih etmişlerdi.

“Sanırım hisleri karşılıklı,” dedi Jaime.

“Ayrıca sana onun bana da asıldığını söylemiştim. Hatta elinden gelse daha da ileri gidecekti.”

“Teşekkür ederim Cade! Bu konudan daha fazla bahsetmesen olur mu?”

“Sence senin kim olduğunu biliyor mu? Sylvain’la saçma bir güç yarışına girmiş olmasın?”

Jaime dişlerini sıktı. “Evet, olabilir. Aksi halde benimle ilgilenmezdi, değil mi?” Uzaklara baktı.

“Saçmalama Jaime, neden öyle düşünüyorsun?”

“Sen ve Sylvain neden öyle düşünüyorsanız o yüzden. Daha açık olmalıyım istersen.”

Cade sustu. Birkaç kez ağzını açıp kapattı ama belli ki söyleyecek bir şey bulamamıştı.

“Ayrıca...” Jaime sakinleşmek için *La Victoire de Samothrace*’i gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, “Ona gerçeği söyledim Cade, daha fazla endişelenmene gerek yok.”

“Söyledin mi? Ona rağmen önünde neredeyse kavga mı edecekti?!”

Jaime'nin sağ eli yavaşça açılıp kapattı.

“Söylediğim şey o değil Cade.”

Cade sakinleşmeye çalıştı. “Tam olarak hangi gerçeği söyledin?”

Jaime uzaklara baktı. “Onu kullandığım gerçeğini... Zaten başka ne yapıyor olabilirdim ki?”

15

Jaime akşam kapının çalındığını duyunca irkildi. İlk defa biri kapıyı çalıyordu. Cade geldiğinde arardı. Dominique aşağıdaki zile basardı. Büyükbabası zaten gelmezdi. Babası da Amerika'daydı. Yaşadığı yeri bilen başka kimse yoktu.

Kapı deliğinden bakınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hemen kapıyı açtı. Karşısındaki Dominique'di. Kapının kenarına yaslanmıştı. Siyah saçları terden başına yapışmıştı. Nefes nefeseydi. Kol kaslarındaki normalin üstündeki şişkinlikten spor salonundan geldiği anlaşılıyordu.

“Ne için?” dedi.

Jaime anlamayan gözlerle baktı.

“Beni ne için kullanıyorsun?” Kaşlarını çattı. “Kendini tatmin etmek için mi?” Jaime’nin bileğinden tuttu. “Dikkatini dağıtmam için mi? Kırık kalbini onarmak için mi?”

“Sen olduğun için. Kendini uçakta okuduğum bir dergi falan mı sanıyorsun?”

Dominique elini bırakmadan içeri girdi. Kapıyı kapattı. “Neden biraz daha açık anlatmıyorsun?”

“Sen ve dergi arasındaki farkları mı?”

“Beni nasıl kullandığını.”

“*Sen* olduğun için,” dedi Jaime yine çaresiz bir biçimde. Zayıflıklarından bahsetmesini mi istiyordu? Ama o zayıflıklarından nefret ediyordu.

Dominique, Jaime’nin bileğini bıraktı. “Ne demek *ben*?”

“*Sen*,” dedi Jaime yine. Başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Dom derin bir nefes aldı. “Belki de *kullanmak* kısmını açıklamalısın,” dedi.

“Belki de bunu sen açıklamalısın. *Kullanmak* kelimesini dile getiren sendin,” diye cevap verdi Jaime.

Dom bir süre duraksadı. “Senin bir şeylerin içinde olduğunu düşündüm. Bundan kurtulmak için bana ya da bir başkasına koşabilirdin.”

“Ah, hayır,” dedi Jaime. “Öyle düşünmüyorum.” O kadar da kötü bir insan değildi. Kendisine ilgi duyan herhangi bir güçlü adama koşmazdı. *Çünkü seni seviyorum*, demek istedi. Dudaklarını ısırды. *Kullanmakla ilgili kötü bir şeyler söylemeliydi.*

Dom tekrar Jaime’nin bileğini kavradı. “Nasıl düşünmüyorsun?”

“Başkasına koşacağımı düşünmüyorum.”

Dom uzunca bir süre Jaime’ye baktı. “Umurunda değil,” dedi.

“Evet, umurunda olmayacağını biliyorum. Aklını karıştırmamak için bunu söylememiştim.”

“Hayır, kullanmak istediğin sadece *bensem* bu durum umurunda değil.” Bir anda Jaime’ye sınıksıkı sarıldı. “Eğer benimle gerçekten mutluysan, beni istediğin kadar kullanabilirsin,” diye fısıldadı.

“Guillemette,” dedi Dom. Bir sonraki günkü sergi için her şey hazır mı diye kontrol ediyorlardı birlikte. Bu kadını İngilizcesi iyi olduğu için i e almıştı. Gece Jaime’nin kendisine birkaç kez söylediği sözcüğün anlamını merak ediyordu. “Byoo-ti-ful ne demek?” Guillemette bir süre düşündü. “Sanırım *beautiful* demek istediniz. İngilizcede ‘güzel’ demek. Çok anlamlı bir kelimedir” Dom tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

O gün ak ama doğru gelmişti Jaime. Dom dükkânı kapatmak için toparlanıyordu. Geldiğinde onunla birlikte oturdu. Ona yeni tartlarından ikram edip i tahla yemesini izledi. Sonra çıkıp biraz yürüdüler. R publique sarayı

civarına geldiler. Dom kısmen daha az gelirli insanların yaşadığı ama sonradan değerlenen bu bölgeyi çok seviyordu. Kendisi de fiyatlar fırlamadan önce oradan bir ev almayı başarmıştı. Sevmesinin nedeni bu bölgeyle kendisi arasında bir bağ kurması olabilirdi. İkisi de alt tabaka olarak başlamışlar ama ne kadar değerli olduklarını sonradan anlaşılmıştı.

“Seyahat günlüğünde Bir Fransız erkeğiyle romantik anlar yaşadığını yazmak için mi kullanıyorsun beni?” diye sordu Jaime’ye. Böyle bir amaçla kullanılmak daha çok hoşuna gidebilirdi.

“Gerçekten de sinir bozucu bir şekilde inatçı olabiliyorsun, biliyorsun değil mi?” diye cevap verdi Jaime.

Bir süre sessizce yürüdüler. Dom, Jaime’yi bir turist gezdirir gibi gezdirmeye çalışıyordu.

“Üç aydır buradayım zaten, bana turistmişim gibi davranmana gerek yok.”

Üç ay mı? Ama sadece iki haftadır Dom’un dükkânına geliyordu. “Daha önce kimin çikolatalarını yiyordun?” diye sordu kıskançlıkla. Sylvain’ın sözleri aklına geliyordu. *Senin için yaptığım o kadar güzel çikolatalardan sonra...*

“La Maison des Sorcières,” dedi Jaime. Philippe’in nişanlısı Magalie ve teyzesinin dükkânlarıydı orası. Cadı evi

şeklinde dekore etmişler, bitter çikolata ve sıcak çikolata servis ediyorlardı. Dom bile Paris'teki en iyi bitter çikolata'yı yapıyor olmasına rağmen bazen oraya gitmek isterdi. Jaime'yi orada hayal edebiliyordu. Onların çikolatasını da nasıl iştahla yediğini gözünde canlandırabiliyordu. Şimdi de onu kadınlardan mı kıskanır olmuştu?

“Kadınlara ilgi duymuyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Sadece sormak istedim.”

“Nehrin rengi aynı senin gözlerin gibi şu anda, karanlık,” dedi dalga geçer bir sesle.

Dom da nehre baktı. Diğer uça biri, *Amélie* gibi suda taş sektirmeye çalışıyordu.

“Senin bu işten kazancın ne, onu anlamıyorum,” dedi Jaime.

Dom boş gözlerle ona baktı. Acaba Fransızcası yüzünden ne demek istediğini anlamıyor olabilir miydi?

“Neden benimle görüşüyorsun?”

“Sen olduğun için.” Dom, daha önce Jaime'nin verdiği cevabın aynısını verdiğini fark etti.

Jaime bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonunda “Bu hiç mantıklı değil,” dedi.

Dom'dan sakladığı, onu rahatsız eden bir şey var gibiydi. “Neden o sarışın kadın değil de ben? Ona zaten sahip olduğun için mi?” dedi Jaime.

Haklıydı, o kadını elde etmişti ama sadece cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için. Lanet olsun, Jaime'nin kendini o sarışınla kıyaslaması bile Dom'un canını sıkmaya yetmişti. Ona daha farklı davrandığını göremiyor muydu? Dom da Jaime için farklı olmayı çok istiyordu...

“Sadece seni istedim,” dedi, “Özür dilerim.” Ağzından çıkanlara inanamıyordu, az önce özür mü dilemişti? Jaime'yi istediği için? Bunu bir iltifat olarak söylemesi gerekmiyor muydu?

“Özür mü diliyorsun?” dedi Jaime.

Dom pişmanlıkla başını salladı. Bu özür ağzından çıkmaz olaydı...

“Neden?” Dom ne diyeceğini bilemezken Jaime merakla ona bakıyordu. “Neden özür diliyorsun?”

Ne kadar da aptalca bir laf etmişti? Jaime'nin görmediği diğer yarısı adına ondan özür diliyordu. Ama bunu ona anlatamazdı. Kendini toparlamaya çalıştı. “Soruna daha iyi bir cevap veremediğim için. Sen olduğun için. Seninle bu yüzden görüşüyorum.”

“Neden?” diye ısrar etti Jaime.

Dom ortamı yumuşatmaya karar verdi. “Çünkü hâlâ kaç tane çilin var bilmiyorum,” dedi gülümseyerek.

Jaime ciddiyetini bozmuyordu. “Yani kaç tane çilim olduğunu saydığında beni bırakacak mısın?”

Dom kalbinin sıkıştığını hissetti. Nehre baktı. “Bırakmamı ister misin?” dedi. Lanet olsun! Neden böyle bir soru sormuştu ki ona, cevabı *evet* olabilirdi.

“Hayır, çünkü bu işten fayda sağlayan benim.” Dom’un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Yeterince sert davranmamış mıydı acaba? Jaime ne demeye çalışıyordu?

“Sen sadece beni elde ediyorsun dediğin gibi,” diye devam etti Jaime. Kendisinin elde edilmeye değer olduğunu düşünmüyor muydu? “Evet, ben de zaten seni istiyorum,” dedi Dom.

“Dünyadaki elde edilecek en güzel şey değilim tabii ki de ama o sarışın, en az senin kadar göz alıcıydı.”

Dom’un göz alıcı olduğunu mu düşünüyordu? Suratındaki aptal sırtmaya engel olamadı.

“Dediğim gibi, senden hoşlanıyorum.”

Jaime hâlâ anlamamakta ısrar ediyor gibiydi. “Neden?” diye yineledi.

Dom, Jaime'nin o çilli yüzüne baktı. "Sana her baktığımda kendimden geçiyorum."

Jaime kıpkırmızı kesildi. Bunu söylemek için acele mi etmişti? Belki biraz daha ağırdan alırsa bu defa ışığı açmasına gerek kalmaz, güneş doğmuş olacağı için odaya geçtiklerinde Jaime'yi aydınlıkta görebilirdi. Bir elini onun omzuna attı. "Sen beni nasıl kullandığını söylemiştin?"

"Ah, hayır, bunu tekrarlamayacağız." Jaime gözlerini devirmişti ama Dom'un elini omzundan çekmiyordu. Dom gülümsedi.

"Evlisin, değil mi?"

Dom şok olmuştu. Yok artık! Bu, ona bile fazla gelen bir aşağılama olurdu. "Hayır, evli falan değilim! Sen hiç ahlaklı adamlarla çıkmadın mı?" Jaime'nin gözlerine baktı. Kendi geçmişini bu işin dışında tutmak istiyordu. "Kendimi, çıktığın ahlaklı bir adam olarak görebilirim bu arada, değil mi?" diye sordu çaresizce.

Jaime bir kahkaha attı. Gülerek Dom'a biraz daha yanaştı, kolunun altına girdi.

Dom onu bu kadar neşelendirecek ne dediğini bilmiyordu ama bu yakınlık hoşuna gitmişti. "Peki, sen beni ne için kullanıyorsun?" diye sordu.

Jaime'nin buna cevap veremeyişi ve zor anlar yaşaması hoşuna gidiyordu.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, senin tarafından kullanılmak düşündüğün kadar kötü bir şey değil.” Dom ömrünün sonuna kadar bu şekilde kullanılmaya razıydı. Her sabah Jaime'nin yanında uyanma düşüncesi bile onu çok heyecanlandırıyordu.

Jaime başını Dom'un göğsüne yasladı. Dom eğilip yavaşça onu öptü. “Söylesene, beni ne için kullanıyorsun?” dedi fısıldayarak.

Jaime, Dom'un gözlerine baktı. “Sanki... Sanki bir bitkinin güneşi kullanması gibi... Ya da bir süngerin suyu içine çekmesi gibi... Oldu mu şimdi, mutlu musun?”

Dom, Jaime'ye daha sıkı sarıldı. Onun gitmesine asla izin vermemeliydi. Güneş demişti ona, Dom, onun güneşi miydi?

“Ama güneş ve su, bu durumdan faydalanamazlar bildiğin gibi,” dedi Jaime.

Dom ancak şaşkınlıkla bakabiliyor, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Az önce Jaime ona güneşi olduğunu mu söylemişti gerçekten? Peki bu ilişkiden onun da faydalanmadığını neden düşünüyordu? Onun yanında nasıl mutlu olduğunu görmüyor muydu? Dom neyi yanlış yapıyor ola-

bileceğini düşündü. Acaba ona çiçek mi almalıydı? Ya da mücevher?

Dom, Jaime'yi mücevher takarken hayal edemedi. Saat bile takmayan, kendine özgü sade bir güzelliği olan bir kadındı. Ama yarın izin günüydü, belki de onu alıp birkaç mücevhercinin önünden geçirerek tepkisini ölçebilirdi.

“Güneş benzetmesi bir nebze doğru olabilir,” dedi. Hoşuna giden bu benzetmeyi tamamen yok saymak istemiyordu. “Ama nasıl olur da benim bu ilişkiden fayda sağlamadığımı düşünebilirsin?”

Jaime ondan birkaç adım uzaklaştı. Ne oluyordu? Dom onu tutup tekrar göğsüne çekmek istedi ama içgüdülerine hâkim olmalıydı. Kibar erkekler böyle yapıyordu.

Jaime nehre arkasını döndü ama tam olarak Dom'a da bakmıyordu. Daha çok arkasındaki manzaraya dalmış gibiydi. “Şu anda kimseye sunabileceğim bir şeyim olduğumu sanmıyorum,” dedi soğuk bir sesle.

Dom gülümsedi. Onu ne kadar mutlu ettiğinin farkında değil miydi? “Neden?” dedi.

“Değer verdiğim şeyleri, yapmakta başarılı olduğum şeyleri yapamıyorum artık. Yapmak da istemiyorum. Belki de bir daha hiç yapmayacağım. Yani şu anda gerçekten sadece *ben* varım.”

“Başlamak için oldukça güzel bir nokta,” dedi Dom, “Sadece sen... Ben de öyle bir durumda olmak isterdim.”

Jaime tekrar ona yaklaşacak gibi oldu, sonra durdu. “Param var... Sadece param var,” dedi.

Dom kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Parası mı vardı? Bundan neden ona bahsediyordu? İlgisini çekeceğini mi düşünmüştü? Lanet olsun! Onu nasıl görüyordu? Parası varmış... Zengin bir prensesti ve Dom’la, kumda oynayan çocuklar gibi oynuyor muydu? Kullanmaktan kastı bu muydu? Kimse güneşi parayla satın alacağını düşünmezdi.

“Bununla ilgileneceğim gibi aptal bir düşünceye mi kapıldın?!” dedi sesini yükselterek. Jaime bu kadar sert bir çıkış beklemiyordu. İstemsiz bir şekilde bir adım geriledi. “Benden neden uzaklaşıyorsun? Sinirlendiğimde sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?” diye bağırmaya devam etti Dom.

Jaime afallamıştı. “Nası...”

“Lanet olsun sana!” Oysa Dom ona her şeyiyle bağlanmaya hazırdı. Hatta birkaç güne kadar yan yana uzanırlarken ona şiir okuyacak kıvama bile gelmişti. “*Va te faire foutre**.”

Arkasını dönüp gitti.

---

* Defol

Dom uzun bir süre arkasına bakmadan hızlı hızlı yürüdü. Nefes nefese kalınca durup korkuluklara yaslandı. Arkasına baktı. Jaime bıraktığı yerde duruyor, ama ona değil, nehre bakıyordu.

Geri dönüp koşmaya başladı. Tüm gücüyle koşuyordu. “Özür dilerim!” diye bağırmaya başladı daha yanına varmamışken, “Çok özür dilerim!”

Jaime’nin önünde durdu, ellerini ellerine almak istedi ama Jaime yumruklarını sıkıyordu. “Çok özür dilerim, gerçekten.” Yumruklarını açmaya çalıştı. “İstemedim oldu.” Nasıl da babası gibi olduğunu fark etti. Babası da onu ve annesini dövdüğünde bu şekilde gelip çaresizce özür dilemeye çalışırdı. *Lanet olsun.*

Özürleri pek işe yaramıyor gibiydi, Jaime hâlâ yumruklarını sıkıyordu. Dom işi daha da kötüleştiriyor olabilir miydi? Ama onu kaybedemezdi.

“Çok üzgünüm,” dedi. “O sözler ağzımdan istemeden çıktı. Ama sen de neden bana öyle söyledin, sanki paran için seninle birlikteymişim gibi?”

Jaime’nin çenesinin titremeye başladığını gördü. *Lanet olsun*. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

“Seni herhangi bir şeyle suçlamıyordum, kendim hakkında bir şeyler söylüyordum,” dedi Jaime sinirli bir sesle. “Asıl sana lanet olsun!”

Dom önce şok oldu, bu kelimeleri Jaime’den duymayı beklemiyordu. Ama bunu duymak onu biraz da olsa rahatlatmıştı. Gülümsedi.

Jaime’nin ellerini tutup dudaklarına götürdü. “Ben kendinden başka kimseyi düşünmeyen rezil bir adamım, özür dilerim,” dedi. “Ne söylemeye çalışıyordun?”

Jaime ellerini çekti. Bir şey söylemeden dönüp yürümeye başladı. Dom onu kolundan tutup çekmek istediye de kendine engel oldu. Bunu hak etmişti. Ayrıca agresif tavırlarla sorunu çözemeyeceğini kendine bir kez daha hatırlattı. Düzgün davranmalıydı. Yan yana yürümeye başladılar.

Jaime de yanında yürümesine bir şey demedi. İşte şimdi normal çiftler gibi tartışmaya başlamışlardı.

Bir süre yürüdüler. “Anlat bana,” dedi Dom. “Ne söylemeye çalışıyordun?”

Jaime bir anda nehrin kenarına oturdu. Uzun bacaklarıyla oraya oturmak zor da olsa Dom da onun yanına oturdu. “Çok param var ve o parayı kendim kazanmadım,” dedi Jaime. “Beraber olacaksak bunu şimdiden bilmenin doğru olduğunu düşündüm. Benimle olan birine verebileceğim tek şey o para.”

Dom şaşkınlıkla ona baktı. “Tanıştığın kaç kişi bunu bilebilir ki? Sürekli kot pantolon ve kazak giyiyorsun,” dedi. Kot pantolonların da çok pahalı olanları vardı, mesela bazı çalışanları onlardan giyiyordu ama Jaime’ninkilerin o kadar pahalı görünmediğini söyleyebilirdi.

Jaime, Dom’a garip bir bakış attı, ama sorusunu cevaplamadı. “İnsanlara katkıda bulunmaya dayalı bir felsefem vardı. Onların üzerinden para kazanmak yerine onlara yardım etmeye çalışıyordum. Yani bazı değerlerim vardı. Binlerce insanın hayatını değiştirdim. Ama hâlâ yardıma ihtiyacı olan ve acı çeken bir sürü insan olduğunu biliyorum... Fakat ne yazık ki bir duvara tosladım sanki.”

Sustu. Arnavutkaldırımlarına, sonra da nehre baktı. Dom anlamamıştı. *Herkesi* mi kurtarmaya çalışıyordu? “Nasıl bir duvar?” diye sordu.

Elleriyle görünmez bir duvar figürü çizdi. “Ben ve bu işlere geri dönmek arasındaki bu garip duvar. Artık bu duvarı aşabileceğimi düşünmüyorum. Burada sıkışıp kalmış gibiyim. Lanet olası bir bebek gibi davranıyorum!”

Jaime’nin kendine acıdığı ve kızdığı belli oluyordu. Saplanıp kaldığı o çamur tam olarak Dom’u kullandığı yer miydi? Ama şimdi bunu sorgulamak yerine Jaime’nin iç hesaplaşmasıyla ilgilenmesi gerekiyordu. “Tam olarak ne tür bir iş yapıyordun?” diye sordu.

Jaime sözlerini dikkatle seçmeye özen gösteriyor gibiydi. “İşçi uygulamaları ve sürdürülebilirlik. Sonradan daha çok özellikle çocuk işçi çalıştırılmasına karşı bir hareket haline dönüştü.”

Söyledikleri Dom’u sarsmıştı. Kendi ellerine baktı. On iki yaşında mezbahada çalışması için zorlandığını hatırladı. O zamanlar ülkesindeki kanunları daha iyi bilse başka seçenekleri de olacağını sonradan öğrenmişti.

“Bir sürü de desteğim vardı,” diye devam etti Jaime. “Bir kahraman değildim yani. Olmadığım ortada zaten ama bana destek olan insanlar sayesinde birçok güzel şey başarmıştım.”

Dom kendinin bir kahramanla çıktığını düşünemiyordu zaten. “O zaman neden bıraktın bu işi?” dedi.

“Dedim ya, lanet olası şımarık bir bebeğim çünkü.”

Dom yaptığı işin çok ağır olduğunu tahmin edebiliyordu. Acaba Jaime’nin karşılaştığı zorlukları ve detaylarını da anlatacağı gün gelecek miydi? Dom birçok acil servis doktorunun ve hemşirelerin işi bıraktığını duymuştu. Yaptıkları iş insanlığa ne kadar faydalı olursa olsun, insanlar bazen dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğunu görmeye daha fazla tahammül edemiyorlardı.

“Kendini bu kadar hırpalama.” Jaime’nin gözlerinde yine o dükkânında oturup çikolatalarından yerkenki ışığı gördü. Ellerini tuttu. “Beni de bu amaca hizmet etmem için mi kullanıyorsun? Eski enerjini yerine getirebilmek için mi?”

Göz göze geldiler. “Evet,” dedi Jaime utanarak.

Bir kahramanın enerji kaynağı olmuştu demek. Jaime’ye sarıldı. “Ve bunun sorun olacağını mı düşündün?” dedi gülerek.

Dom hep çikolatalarıyla tanrıları beslemenin hayallerini kurmuştu. Şimdi besleyeceği tanrıçasını bulmuştu işte.

18

“**H**arika görünüyorsun!” dedi Cade, Jaime’ye. Her zamanki kafede oturuyorlardı. “Dominique Richard’ı terk etmenin getirdiği bir güç mü yoksa bu?”

Jaime kolunu ovuşturdu. Günden güne güçlendiğini hissediyordu. “Onunla hâlâ görüşüyor olmanın verdiği güç de olabilir,” dedi. “Hatta hissettiğim bu gücün kaynağının o olduğuna eminim.” dedi. Onun dükkânında oturmak, çikolatalarından yemek, onunla birlikte zaman geçirmek gerçekten de Jaime’yi güvende, çok güçlü ve güzel hissettiriyordu.

Cade endişelenmişti. “Ben emin değilim,” dedi. “Belki de bir CV hazırlamalısın. O gücün kendinden kaynaklandığını göreceksin.”

“Hazırlamaya çalışıyorum. Sadece... Her yerime kramp girmiş gibi hissediyorum. Sanki ayaklarımın üzerinde duramayacakmışım gibi.”

“Eminim şu anda böyle hissetmen normaldir. Buna iyileşme dönemi deniyor. Biraz tembellik yapsan olmaz mı?”

“Şu anda yaptığım tam da o.”

“Ah, tembellik dediğin bu mu? Dominique Richard da koltuk değneğin mi?”

“Belki.” Ama Dominique bir koltuk değneği gibi rahatsız hissettirmiyordu Jaime’ye. Adeta eksik bir parçasını tamamlamış gibiydi.

Cade endişesini daha fazla gizlemedi. “Dominique Richard... Jaime, bu durumun ne kadar garip olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ona bağlanacaksın diye çok endişeleniyorum.”

“Neden? Kırılacağımı mı düşünüyorsun? Ne de olsa ben de artık o kendi ayakları üzerinde duramayan kadınlar gibiyim, değil mi?”

Cade’in yüzü bembeyaz kesildi. Bir süre sessizce Jaime baktıktan sonra “Kırılmak derken gerçek anlamda kırılmaktan mı bahsediyorsun yoksa mecaz anlamda mı?”

“Ah. Gerçek anlamını bir kenara bırakalım artık,” dedi Jaime bir kolunu havada sallayarak. “Gayet iyiyim.”

“Evet, gayet iyi olduğunu biliyorum. O yüzden artık bundan bahsetmeyi bırak.”

“Ama sen bu konuyu açmakta bir sakınca görmüyor gibisin. Hayatımın geri kalanında hep bu şekilde mi anılacağım? Vücudunda kırık bir parça olan, beladan uzak duramayan Jaime olarak mı?”

“Üç ay önceydi bu Jaime. Hayatının geri kalanının böyle olmasına gerek yok.”

“Evet, doğru.” Etraftaki başka şeylere odaklanmaya çalıştı ama başaramadı. “Oraya geri dönene kadar iyi olduğumu biliyorsun. Döndüğümdeyse...” Eliyle bir kırılma işareti yaptı. Ruhunun da o şekilde kırılacağını anlatmaya çalışıyordu.

Cade parmaklarını birbirine kenetledi. Problem çözme moduna geçtiğini gösteriyordu bu duruşu. Jaime yönetim kurulundaki insanların bu vücut dilini anlayıp anlamadıklarını düşündü. Ne kadar çok parmak birbirine kenetlenmişse bu durum problemin o kadar ciddi olduğunu gösterirdi. Şu andaysa tüm parmakları birbirine kenetlenmişti. “Hastanede geçirdiğin zamandan bu yana hiç sıkıntıya düştün mü? Bana sorarsan oraya yakın zamanda dönmemelisin zaten.”

“Büyükbabam, babam ve sen, normal şartlar altında da oraya *kesinlikle* dönmememi söylemiyor olsaydınız daha güçlü bir argüman olurdu bu.”

Cade bir şey söylemedi. Ama Jaime söyleyeceği şeyin ne olduğunu zaten biliyordu. *Büyükbabam, babam ve ben haklıydık.*

“Haklı değildiniz. Birçok güzel şey yaptım!” diye çıkıştı.

Cade başını ellerinin arasına aldı. “Öyle bir şey söylemedim Jaime.”

“Daha fazlasını da yapabilirdim. Hatırlıyor musun, sana bu olaydan hemen önce Abican’da Çikolata Ekonomisi hakkında bir Yuvarlak Masa toplantısından bahsetmiştim.”

Cade bir şey söylemedi. Düşünceliydi. Her türlü yönetim kurulu toplantısıyla başa çıkabilen kadın, kendi kız kardeşiyle başa çıkamıyordu. “Eğer sana tavsiyede bulunmamı istersen,” dedi Cade, “Eğer fark yaratabilecek insanların gerçekten geleceğini düşünüyorsan o toplantıyı Paris’te yapabilirsin. Çünkü Fildişi Sahili’nde politik dinginglik sağlanana kadar hiçbir çikolata üreticisi oraya temsilci göndermeyecek. Ama sen çiftçi kooperatifleri temsilcileri ve hükümet yetkililerini buraya çağırabilirsin.”

Jaime kaşlarını çatı. “Ama ben o CEO’ların oraya gidip çiftlikleri görmesini ve sürdürülebilir çikolatanın ne kadar maliyetli bir şey olduğunu anlamalarını istiyorum.”

Cade sinirlenmeye başlıyordu. “Eminim milyarderlerin şahsen o çiftlikleri ziyaret etmeleri daha iyi bir fikirdir. Ama

şu durumda bunu gerçekleştirmek imkânsızken kendini yiyip bitireceğine neden mümkün olan başka bir plan yapmıyorsun? Bu arada, bildiğin gibi ben de Yuvarlak Masa üyesiyim. Sadece onayladığını söylemen yeterli, umduğundan daha fazla insanı Paris'te bir araya getirebilirim.”

Jaime'nin hayalindeki gibi bir Yuvarlak Masa en az altı ay içinde kurulabilirdi. Ama buradaki bir toplantıda Cade, büyükbabası ve babasının desteğiyle uzun vadeli, 3-5 yıllık planları hayata geçirebilirdi. Ama Paris'te toplantı yapmak yan çizmek olmaz mıydı?

“Ya da Washington'da. New York'ta, Londra'da... Özellikle de bu ayrılığınızı tetikleyecekse! Tanrı şahidimdir, bir Parisliyle görüşmeden memnun olacağımı söylediğimde aklımda vahşi ve kadın avcısı bir adam yoktu.”

Dom küçük bekleme odasında tek başına oturuyordu. Önündeki dergilere baktı. Jaime'nin kendini dergilerle kıyaslaması aklına geldi. Cebinden bir kitap çıkarıp duvara yaslandı. Beklemek konusunda pek iyi değildi. Sonra da üzerindeki ceketin derisini soymaya başladı.

Ceketi parça parça etmekten kendini alamıyordu. Jaime'nin elinde alışveriş poşetiyle çıkageldiği günü hatırladı. Heyecandan kızarak, içinden bu ceket çıkarmıştı.

Dom giydiğindeyse hayran hayran ona bakmıştı. Dom çok fazla tepki vermemişti. *Böyle devam et ve bana güven.*

Bencil bir pislik olabilirdi ama tüm bunları Jaime'yi elinde tutmak için yapıyordu. Neredeyse her gün o ceket giyiyordu. İstekilerin duymadığını sandıkları zamanlarda, “Ne kadar da şirin!” gibi yorumlar yapmalarını duymazlıktan geliyordu. Aslında temmuz geldiğinde o ceketin içinde deli gibi terleyeceğine emindi ama yine de çıkarcasını sanmıyordu.

Jaime ona kendi ceketini geri verebilirdi ama onu saklamayı tercih etmişti.

Kitabını okumaya devam etti. Birkaç satır okumuştı ki Pierre Paulin ofisinin kapısını açtı.

“Sakalını beğendim,” dedi Dom, onun karşısına oturup.

“Harika, değil mi? Kır bir sakalın olunca insanlar her şeyi bildiğini düşünüp sana güveniyorlar. Eğer doğal olarak beyazlamaya başlamasaydı bu yüzden sakalımı boyamayı bile düşünebilirdim,” dedi adam gülerek. “Uzun zaman oldu, beş yıl mı?”

Önündeki kayıtlara bakılırsa beş yıl olmuş olmalıydı. Evet, Dom o odaya ilk defa yirmi üç yaşındayken, kendi işine başlamayı düşündüğünde gelmişti. Öfke kontrolü sorunu ve şiddet eğilimi olduğu için işini riske atmamak

adına sağlıklı bir insan gibi davranmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunu da sadece spor salonuna giderek yapamayacağını biliyordu o zamanlarda bile. Pierre ona yardımcı olmuştu.

“Prévert’i hâlâ seviyor musun?” dedi Pierre, Dom’un elindeki kitaba bakarak.

Dom kitabı cebine koydu. “Hâlâ şiiirden nefret ediyor musun?” dedi.

“Üzgünüm. Ben uygarlaşmamış bir barbarım.”

Dominique en son on iki yaşında okula gitmişti. Bu odadaki kitaplara baktığında da barbar olanın Pierre olduğunu görebiliyordu.

“Benim ciddi bir ilişki yürütememe konusundaki başarısızlığım ile ilgilenmek istediğin zamanları hatırlıyor musun?”

Pierre notlarına baktı. “Evet, sen de bana ciddi ilişkinin olmayışının işine geldiğini söylemiştin.”

Dom koltuğuna iyice yerleşti. Bu defa uzun bir seans olacağı benziyordu. “Ama şimdi bu konuda konuşmaya hazırım,” dedi.

19

Dom, mermerin üzerinde duran çikolata kalıplarına baktı. Parmaklarını ısıttı. Birkaç kalıbı eline aldı. Bu ikolataları ganaşın ortasına nasıl yerleştirmeliydi? Dilde erimeye direnen, son ısırığı ilkinin kolaylığına meydan okuyan bir çikolatayı nasıl yapacaktı?

Bu ikolatanın adını *J'aime* koyacaktı. Nedenini tüm dünyanın bilmesine gerek yoktu.

Dünyada eşi benzeri olmayan bu çikolatayı yaparsa Jaime de ona güvenip anlatmadığı şeyleri anlatır mıydı? Geceleri ışığı açmasına izin verir miydi? Eski hayatına neden geri dönemeyeceğinden daha ayrıntılı bahseder miydi?

Guillemette'in sesiyle ırkildi. “*Monsieur*, James Corey aşıaşıda, sizi görmek istiyor.”

Dom dehşetle Jaime ve James isimlerinin ne kadar benzediğini fark etti. Ama James'in devamındaki “Corey” tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

“Corey ailesi hâlâ benim adımlı çikolatalarının üzerine koymak mı istiyor? Cade Corey, Sylvain'ı tuzaklarına düşürmedi mi zaten?”

“Geliş sebebini söylemedi, *Monsieur*.”

Dom gözlerini devirdi. “Peki, onu yukarı gönder.”

“Genç bir adam sayılmaz, efendim,” dedi Guillemette. Ne demek istiyordu? Ah, tabii ya, merdivenler. Dom içini çekti. “Tamam, ben geliyorum.”

Yetmişli yaşlarında görünen adam, yaşına göre oldukça dinç hareketlerle dükkânı inceliyordu. Dom'dan daha kısa boylu olmasına rağmen tek eliyle onu alt edebilirmiş gibi bir duruşu ve güveni vardı. Cade Corey'e ne kadar benzediğini görmek Dom'u şaşırttı. Yaşlı adama sakın bir tavırla yaklaşarak, “*Je peux vous aider, Monsieur?*” dedi.

Adamın Dom'u afallatan masmavi gözleri vardı. Onu şaşırtan yaşına kıyasla çok az kırışıklığının olması mı,

* Size yardım edebilir miyim bayım?

yoksa gözlerindeki o ışık ve enerji mi bilemiyordu. “*Je ne sais pas.**” Yaşlı Corey’in ağır bir aksanı vardı. “Sizi incelemek istiyorum.”

Dom kaşlarını kaldırdı. Bu adamın ya da başka birinin etrafı incelemesine neden izin verecekti ki?

“Kullandığınız malzemeleri görmek için. Mutfağınıza girmeme izin vermezsiniz herhalde, değil mi?”

“Tabii ki de. İsterseniz her şeyden bir örnek alıp incelemek için evinize bile götürebilirsiniz,” dedi Dom içtenlikle. “Paris’teki her çikolatacı buna izin verir.”

“O zaman saklamaya geçecek çok da bir şeyiniz yok sanırım.”

Dom kaşlarını çattı. “Hayır,” dedi bir eliyle kalbini işaret ederek, “Hepsi burada.”

James Corey güldü. “Evet, sırrınızı saklamak için gayet güzel bir yere benziyor. Ama kalpler de çalınıyor, biliyorsunuz değil mi?”

“Benim kalbim artık bana ait değil zaten.”

Yaşlı adam bir süre Dom’u süzdü. “Sanırım kalbinizi kime verdiyseniz güvende olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi.

---

* Bilmiyorum

Dom afallamıştı.

“Kalbinizin sahibinin başka ülkelere yelken açacağından endişe duymuyorsunuz sanırım.”

Lanet olası yaşlı adam! Dom sakinliğini korumaya çalıştı. “Kalbimi ve içindeki sırları çalacağını sanmıyorum,” dedi.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. Yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle merdivenlere yöneldi. Dom da onun ardı sıra basamakları çıktı.

Yukarı çıktıklarında yaşlı adam mutfağın dışarıdaki bahar havasına açılan pencerelerden ve ışıldayan tezgâhından çok etkilenmiş benziyordu. “*Beau**,” dedi yaşlı adam yine o garip aksanıyla. “*Très, très beau***.” Çok fazla para kazanabildiğinizi sanmıyorum ama bunun neden umurunuzda olmadığını görebiliyorum.”

“İdare ediyorum.” Bu işe nispeten yeni başlamış olmasına rağmen zengin olacak kadar olmasa bile gayet iyi para kazanıyordu. Bunun yanı sıra her gün Tokyo’dan ya da New York’tan oralarda da şube açmasını istediklerini belirten e-postalar alıyordu.

“Bana etraftı gezdirecek misiniz?” dedi yaşlı milyarder.

---

* Güzel

** Çok, çok güzel

Aynı torunu Cade gibi kibirli, diye düşündü Dom. Ama bu yaştaki bir adama iyi davranması gerekiyordu. “*Si vous voulez.** Nasıl çikolata yapıldığını biliyor musunuz?”

“Siz Parisli çikolatacılar bazen gerçekten de çok küstah oluyorsunuz.”

“Gerçek çikolata yapımından söz ediyordum,” dedi Dom, yalandan özür diler bir edayla.

Mavi gözlerden adeta ateş çıkıyordu.

“Tadı güzel olan çikolata desem?”

Yaşlı adam homurdanmaya başladı. Torununun zevksizliği hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

“Cade’e Sylvain’ı seçtiği için kızmamalısınız,” dedi Dom tüm küstahlığıyla. “Bana da geldi ama ben tenezzül etmedim.”

“Bir Corey’e mi tenezzül etmediniz?” dedi yaşlı adam gülerek. Anlamamıştı Dom.

“Tadın,” diyerek bir çikolata tepsisi uzattı. “Ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

Yaşlı adam sinirli sinirli uzatılan tepside bir çikolata aldı, ısırıldı. Yüzündeki kızgın ifade bir anda yumuşadı.

---

* İsterseniz

“Tütün,” diye mırıldandı. “Çikolatanın içinde tütün... Biliyor musun evlat, aslında seni sevebilirim.”

Dom hışımlla tepsiyi geri çekti. *Seni sevebilirim mi?* “Saçma sapan şekerleri özlediyseniz sokağın sonunda bonbon satan bir bakkal var,” dedi.

“Sevmeyebilirim de.” Bu yaşlı adam insanları kızdırmaktan zevk alıyor gibiydi. Çikolatasının elinde kalan yarısını da ağzına atıp parmaklarını yaladı.

Belki de Dom bu adama tahammül edebilirdi.

“Bu nedir?” diye sordu adam yarım kalmış çikolatadan heykeli göstererek. “Vaz mı geçtiniz?”

“Ben başladığım şeyleri bırakmam,” dedi Dom. “Sergiye daha bir hafta var ve benim çikolatadan heykel yapmak dışında başka işlerim de var.” İşin doğrusu, heykeli bir an önce bitirmek istese de ne zaman başına geçse, ne yapacağını bilemiyor ve kendine yapacak başka işler ürettiyordu.

Heykeli inceleyerek, bitince neye benzediğini tahmin etmeye çalışan yaşlı adam bir anda Dom’a döndü. “Biz, Corey’ler, çok zenginiz, biliyorsun değil mi?”

“Evet ve ne çok güzel olurdu biliyor musunuz? Paranızın bir kısmını ürettiğiniz çikolataların üzerine Sylva-in Marquis adını basmak için kullanmalısınız.” Dom bir

anda neşelenmişti. Ama ilginç bir şekilde yaşlı adam da gülüyordu. “Yani sen bu parayı istemediğini mi söylüyorsun bana?” dedi.

Neden son zamanlarda herkes Dom’u parayla satın alabileceklerini düşünür olmuştu? Önce Cade Corey, sonra Jaime, şimdi de bu yaşlı adam. “Neden bana, benden ne istediğinizi söylemiyorsunuz? Böylece ben de paranızı almak isteyip istemediğimi söyleyebilirim.”

Yaşlı adamın bakışları Dom’a çok tanıdık geliyordu. “Farklı tatları kullanmayı sevdiğinizi duydum,” dedi yaşlı adam. Bunu alelade bir şeyden bahsedermişçesine söylüyordu. Ağzındaki baklayı çıkarmaya karar vermişti demek. Ama Dom yerfıstıklı, sıradan bir çikolatanın üzerine ismini koydurmayacaktı. “Hiç ıspanak kullanmayı düşünüldünüz mü?”

“İspanak mı?” dedi Dom. Yerfıstığı bile daha iyi bir fikir gibi geldi kulağa şimdi. “Bana ıspanaklı çikolatayı denemem için mi para vereceksiniz? Sıkıcı! Neden gidip bir kimyagerle çalışmıyorsunuz!”

“Sıkıcı mı?” James Corey alınmış görünüyordu. “Yani bunu yapamaz mısın?”

“Hayır, ıspanağı neden kullanmak isteyeyim ki? En yavan tatlardan biri. Ben çikolatayı başka tatları saklamak

için kullanmıyorum. Aksine, çikolataya farklı aromalar vermek için kullanıyorum.”

“Bu fikri hayata geçirmeleri için kimyagerlere para ödedim. Yapamadılar.” Kollarını önünde bağladı. James Corey’in gerildiğini görmek Dom’un hoşuna gidiyordu. “İnsanların mümkün olmayan şeyler için sıkıcı diye bahaneler ürettiklerini de az duymadım.”

“Emin ol şu anda yapmaya çalıştığım imkânsız şeyler listesinde ıspanaklı çikolata altlarda bir yerlerde olurdu. Öncelikle, bu fikrin imkânsız olduğunu düşünmüyorum. Ama senin benden istediğin bir şeyi niye yapayım?”

“Uğraştığın diğer imkânsız şeyler ne?” dedi yaşlı adam gözlerini açarak.

“Seni ilgilendirmez.”

“Peki, bu diğer işlerin yirmi milyon dolardan daha mı değerli?” Mavi gözleri ışıldıyordu.

“Evet, daha değerli. Ama ıspanaklı çikolata fikrini denemem için yirmi milyon dolar harcamayı düşünüyorsan bu işi de araya sıkıştırabilirim.” Dom için bu iş, çantada keklikti. Yoğun olmasına rağmen birkaç saat içinde halledebilirdi. Hatta belki yaparken Jaime de onu izlemek isterdi. “Ama üzerinde benim adımı koymayacaksın.”

James Corey kaşlarını kaldırdı. “Yirmi milyon dolar ödeyeceğimi söylüyorum ve sen hâlâ ismini kullanmamı istemiyor musun? Bencilsin değil mi?..”

“Bu işe girişmek isteyen sendin.” Dom pazarlık mı yapması gerekiyor bilemiyordu.

Yaşlı adamın gözleri parladı. “Peki senden yirmi milyon dolar karşılığında başka bir şey istesem? Torunumu Sylvain Marquis’ten ayrılması için baştan çıkarabilir misin?”

Dom kahkaha attı. Demek ki bu adam da Sylvain’dan hoşlanmıyordu. Ama Sylvain’ın böyle rezil bir aileden biriyle olmasına engel olmayacaktı. “Üzgünüm, bu konuda ben yardımcı olamam. Ama güzel bir fikir, bol şans.”

“Neden yardımcı olamazsın?” dedi James Corey. “İmkânsız mı?”

Bu yaşlı adam, Dom’u çileden çıkarmaya başlıyordu. “Beni başka insanlarla karıştırıyor olabilirsiniz ama ben Dominique Richard’ım, para için böyle şeyler yapmam. Ayrıca bir kız arkadaşım var.” İçinde bulunduğu durum için *kız arkadaş* iddialı bir kelime olabilirdi... “Önerdiğiniz yirmi milyon dolar da bunların hiçbirine değmez.”

James Corey, bir elini mermer tezgâhın üzerine koyup uzun uzun Dom’a baktı. Dom, dişlerini sıkarak konuşma-

ya devam etti: “Paradan daha değerli şeylere sahip olmanız baya kötü olmalı.”

“Ah, paradan değerli birkaç şeyim var,” dedi yaşlı adam. “Ama başkalarının, mal varlığımdan bir hiç gibi bahsetmesi hoşuma gitmez.”

Büyükbaba Jack, “Hiç yerleşmeyi düşündün mü?” diye sordu Jaime’ye. Jaime şaşkınlıktan neredeyse oturduğu sandalyeden düşecekti. Büyükbabasıyla, çok lüks bir otelin lobisinde tatlı yiyorlardı. Ne kadar lüks ve kaliteli görünürse görünsün orada olmak yerine Dominique’in dükânında çikolata yiyor olmayı tercih etse de büyükbabası varken oraya gitmeyi göze alamazdı. Onun yerine Paris’in diğer ucundaki bu lüks yeri tercih etmişti.

“Yerleşmek mi?”

“Evet! Bilirsin, evlenmek, çocuk sahibi olmak, dünyayı gezmeye bir son vermek...”

Jaime şüpheyle büyükbabasına baktı. Hem babası hem büyükbabası bugüne kadar onlara yaklaşan her erkeği sorgulamışlardı.

“Kız kardeşin gibi,” diye devam etti büyükbaba Jack. Yine Cade’in yaptığı şeyleri Jaime’ye de empoze etme sürecini yaşıyorlardı demek.

“Benim şirketin başına geçmemi istediğini sanıyordum,” dedi Jaime, buz gibi bir sesle.

“Evet, bunu kesinlikle istiyorum. Ama ne kadar inatçı olduğunu da düşünürsek başka seçeneklerinin de olması iyi olur.”

“Başka bir seçeneğim daha var,” dedi Jaime. “Abi-can’da Yuvarlak Masa toplantısını organize etmek. Fizik tedavim bittiğinde...”

“Bence Yuvarlak Masa toplantısını Paris’te organize etmelisin.”

Ah, Cade bu konuda büyükbabasıyla da mı konuşmuştu...

“Fildişi Sahilleri’ne vize alman sıkıntı olabilir. Onların gayrisafî milli hasılatlarıyla ilgili bir durum...”

“Sanmıyorum,” dedi Jaime ama içinden büyükbabasının ne yapıp edip onun sınırdan geçmesini imkânsız hale getirmesini diliyordu. “Orada ne kadar çok politik finansmanın beni desteklediğini bilmiyorsun. Çiftliklerde sömürgeyi durdurmaya yönelik yaptığım çalışmalar, sürdürülebilirliği artırarak birçok insanın gözünde beni çok değerli kılıyor.”

Büyükbaba Jack hoşnutsuzlukla homurdandı. Bir yandan da hangi diplomat tanıdığından yardım isteyebileceğini düşünüyor olmalıydı.

“Cade sana bir şeyler anlattı, değil mi? O yüzden mi bu kadar yolu geldin?”

“Benim de kendi casuslarım olabileceğini düşünmüyor musun?”

“Gerçekten var mı büyükbaba, yoksa Cade’i korumaya mı çalışıyorsun?”

“Kendini burada, diyelim ki on yıl tehlikeden uzak tutacağına söz ver, ben de seni takip etmeyeceğime söz vereyim.”

Yaşadığı olaydan bu yana Cade, babası ve büyükbabası sanki kendi ayakları üzerinde duramayacak, beş yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorlardı Jaime’ye. Haksız da sayılmazardı gerçi, ilk birkaç gün dışarı çıkmak bile istememişti Jaime. Paris aslında ona da çok iyi gelmişti. Kendini daha iyi hissediyordu.

“Belalı bir tiple görüşmeden pek hoşlanacağım söylemez ama en azından kendisi belalı olduğu için seni başka şeylerden koruyacaktır. Tabii ki yerleşmeye karar verirsen de dünyanın dört bir yanını dolaşmayı bırakmalısın.”

Jaime üzüntü ve sinirle koluna baktı. Tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordu. Kemiğini kaybetmiş olmanın üzüntüsüydü bu. Büyükbabasının yanında yarasını saklama gereği duymadığından kolluklarını yukarı çek-

mişti. “Büyükbaba, benim özel hayatım sadece beni ilgilendirmez mi sence de?” dedi.

Büyükbabası sinirlenmişti. “Özel hayatın ne kadar uygunsuz farkında mısın? Normal bir insan gibi bir ilişki yürütemiyor musun?”

“Normal bir insan tasvirin, ellili yaşlarındaki biri sanırım.”

Büyükbabası masmavi gözleriyle Jaime’ye baktı. Cade ve Jaime’nin gözleri büyükbabalarına çekmişti. Onlarda da aynı mavi, derin bakışlar vardı.

“Sana tek bir sorum var küçükhanım, Paris’te bir erkek arkadaşın var mı yok mu?”

Jaime koluna baktı, tüyleri yine diken diken olmuştu. *Erkek arkadaş* doğru bir kelime miydi? Dominique’le çok kısa süredir beraber diler ve bu güne kadar yanında sabaha kadar bile uyumamıştı. “Yok,” dedi kolunu ovuşturarak. Bu inkâr, kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

Yerleşmek... Paris’e... Erkek arkadaş... Bu kelimeler Jaime’nin kulağına çok hoş geliyordu öte yandan. Sebebi yaşadığı olay sonrası yaşadığı kırılganlık ve eski hayatına geri dönmek istememesi miydi yoksa Dominique’ten çok etkilenmesi miydi bilmiyordu.

“İlginç,” dedi büyükbabası arkasına yaslanarak. “Bu sabah biriyle, birinin çok değer verdiği bir şeye başkasının çöp muamelesi yapmasının hiç hoş olmadığını konuşuyordum. Bu ne olursa olsun, acı bir durum.”

20

Dom, şafağın sökmesini bekliyordu. Jaime ertesi günün onun izin günü olduğunu unutmuş olmalıydı. Ya da belki bilmiyordu bile, Dom söylememiştii ne de olsa. Tüm güzelliğıyle kıvrılmış, yatıyordu yanında. Dom sabaha karşı, hava ağarmadan çıkmak zorunda değildi bu defa. Heyecanla güneşin doğmasını, gün ışığında Jaime'yi görmeyi bekliyordu. Bu defa onun kendisiyle birlikteyken ne kadar kızardığını görebilecekti.

Hava aydınlanmaya başladıkça Dom da heyecanlanıyordu. Jaime'ye dönüp saçlarını okşamaya başladı. Bu kısa saç kesiminden hoşlanmıyordu aslında. Bir de şekil vermek için çok sprey kullanıyor olmalıydı, genellikle çok sertti

saçları. Ama bu sabah biraz daha yumuşak gibi geliyordu Dom'a saçları. Başını sevgiyle okşamaya devam etti.

Jaime'nin saç derisinde eline bir şeyin dokunduğunu hissetti. Nasıl olmuştu da bunu daha önce fark etmemişti? Jaime ise biri acil durum düğmesine basmış gibi gözlerini açtı bir anda. "Buraya ne oldu?" diye sordu Dom. Çocukluktan kalan bir iz miydi? Belki de bir beyin ameliyatı geçirmişti.

"Önemli bir şey değil," dedi Jaime sesinin normal çıkmasına çalışarak. "Kısa bir süre önce başıma bir darbe almıştım. Birkaç dikiş atıp etrafındaki saçları da kesmek zorunda kaldılar. Saçlarım bu yüzden kısa."

Dom nefesini tuttu. Yalan söylüyordu. Sesi, küçükken duyduğu annesinin sesi gibi geliyordu kulağına.

"Nasıl bir darbe aldın?"

Dom kalkmış, Jaime'ye arkasını dönüp yatağın kenarına oturmuştu. Sadece çok güçlü kadınlar bir erkekten aldıkları darbeleri gizlemeye çalışırlardı; annesi gibi. Ve o kadınlar, bir erkeği kolaylıkla terk edebilirlerdi. Karnına ağırlar girmeye başladı. O anda aklına bir ihtimal daha geldi, taciz edilmiş olabilirdi. Bu düşünce Dom'u daha kötü yaptı.

Jaime cevap vermedi ve yataktan kalktı. Dom, göz ucuyla onu izliyordu. Üzerine hemen bir sabahlık geçirdi.

Dom yanına gidip sabahlığı çıkardı. Jaime direnmeye çalışsa da ona karşı pek güçlü sayılmazdı. Kolları açıkta kaldığında hâlâ taze görünen yara izini fark etti. “Bu da mı darbe aldığımda oldu? Başka ne oldu? Belki birkaç kırık kaburgan da vardır,” derken kendi sesindeki agresif tondan nefret etmişti.

Jaime sabahlığı çekip aldı, giydi. Gözlerini kısarak Dom’a baktı. “Seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum.”

Dom afalladı. Bir adım geri çekildi.

“Kahretsin!” diyerek mutfığa yöneldi Jaime. Dom bir şeylerin kırıldığını duydu ama peşinden gidemedi. Ancak salona kadar çıkabildi.

Birkaç dakika sonra Jaime de salona geldi. “Dayak yedim, tamam mı? Mutlu musun şimdi?”

“Lanet olsun.” Dom küçükken anne babası kavga ettiğinde ne yapacağını bilemeden iki büklüm olup halıya çökerdi. Kendisini yine o halde halıda buldu.

“Bu yüzden mi Paris’tesin?” diye sordu. Sesi hâlâ agresifti. “O adamdan uzaklaşmak için mi?”

“Tutuklandılar. Bana yaptıkları şey çok aptalcaydı, ama zaten insanlar aptal değil mi? Paris’teyim, çünkü uçakla buraya sevk edildim, kız kardeşim burada. Bir de... Senin dükkânını seviyorum.”

“Aman Tanrım!” Dom kulaklarına inanamıyordu. Bu hayatta sevdiği herkes zarar görmek zorunda mıydı? “Anlat bana,” dedi. “Ne oldu?”

Jaime çaresizlik içindeki Dom’a baktı. Gayet güzel giden bir beraberlikleri varken neden bu soruları sormaya başlamıştı... Onun için tam olarak ne ifade ettiğini bilmiyordu ama acınacak bir kadın olmak istemediği kesindi. Sıradan bir şey anlatır gibi düz bir sesle anlatmaya başladı. “Fildişi Sahilleri’nde kaçakçının biri, işlerine burnunu sokuyorum diye birkaç haydut kiralamış,” dedi. Sanki hiç önemli değilmiş gibi de ilgisizce omuzlarını silkti. “Dört kişilerdi. Kadınlara ders vermeye çalıştıklarını iddia eden tiplerdi.” Onu dövmekten çok zevk almış gibi görünüyordlardı. İki aydan fazla bir süre boyunca hastanede kalmış ve büyük acılar çekmişti.

“Sana tecavüz de ettiler mi?” diye sordu Dominique bir anda. Jaime afalladı ve kafasını salladı. Darfur gibi yerlerdeki hayır kurumlarına sık sık çekler gönderip, kendisinden çok daha kötü durumdaki kadınlara yardım ederek vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı. Diğer kadınlar, ondan çok daha kötülerini yaşamış ve başka seçenekleri olmadığı için tüm o acılarla yaşamaya devam etmek zorunda kalmışlardı.

“Ne oldu?” Dominique’in sesi neden bu kadar sertti? Jaime bu durumdan rahatsız olduğunu hissediyordu.

“Beni başkaları bulmuş. Birçok ayrıntıyı hatırlamıyorum. Kız kardeşim beni uçakla buraya sevk ettirmiş.”

Jaime, hayal meyal Cade’in ona bakan yaşlı gözlerini hatırlıyordu. İlk defa gözlerinin dolduğunu görmüştü. Belki de kız kardeşine karşı daha yumuşak tavırlar sergilemeliydi.

“Bu yüzden mi ilk geldiğinde o kadar zayıftın?” diye sordu Dominique. “Ne zaman oldu bunlar?”

“Üç ay kadar önce. Bir ay önce hastaneden çıktım. Şimdi sadece haftada bir fizik tedavi görüyorum. Gayet iyiyim.”

Dominique başını ellerinin arasına aldı. “İki ay hastanede mi kaldın?”

“Evet, ama bilirsin, Amerika’daki hastaneler her zaman insanları normalin iki katı tutarlar. Aslında gayet...”

“Dur,” dedi Dominique. “Bana kendime gelmem için birkaç dakika ver.”

Ne kadar kötü başlamıştı bu sabah... Jaime banyoya girip kapıyı çarptı. Aynaya baktı. Kısacık olan saçları iyice dağılmıştı. Spreyin etkisi geçtiği için yaranın etrafındaki saçların tıraş edilmesinden dolayı oluşan boşluk fark ediliyordu. Zamanla saçları uzadıkça her şey daha kolay olacaktı.

Duşa girip suyu açtı. Kolunu sanki yara izini temizlemek istiyormuşçasına defalarca sabunladı. Sonra suyun altına girdi.

Kapının açıldığını duydu. Dominique gelip arkasından ona sarıldı. Küçük bir oyuncak ayıyı tutar gibi. Kendisine acımasını istemediği için başta, içten içe bu sarılmaya dirense de bir süre sonra sakinleştiğini hissetti.

Dominique hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Sadece duştan akan sıcak suyun altında ona sarıldı. Jaime bu kolların ona yaşattığı konforun tadını çıkardı. Sakinleşti.

Duştan gelen sıcak su bittiğinde ve Jaime'nin soğuyan suyun altında titremeye başladığını hissettiğinde suyu kapattı. Onu güzelce sarıp kuruladı. Mutfğa getirdi.

Jaime'ye kahvaltı hazırlamıştı. Sıcak çikolata ve çikolatalı milföy. Bu kahvaltı, doktorlarının tavsiyesine uymasa da Jaime oturup iştahla yemeye başladı. Dominique her lokmasını sevgiyle izliyordu. İşte bu, onu iyileştirebilirdi.

21

“Son zamanlarda travmatik bir şekilde dayak yiyen biriyle mi birliktesin?” diye sordu Pierre.

“Eninde sonunda böyle biriyle olacağını düşünüyordum ama....”

“Lanet olası bir döngüyü tekrar etmiyorum,” dedi Dominique.

“Annen gibi bir kadınla ilgilenmen gayet normal.”

“Öyle bir şey yok. İnsanlara yardım etmeye çalışırken parayla tutulan adamlar tarafından dövülmüş. Bu bozuk bir ilişkide sıkışıp kalan bir kadının hikâyesi değil,” dedi dişlerini sıkarak. *Nasıl yardım etmeye çalışıyordu? Peki,*

Jaime'nin soyadı neydi? Lanet olsun, bunları neden bilmiyordun?

Pierre doğal bir ifade takınmaya çalıştı. “Sen bu konuda ne hissediyorsun?”

“Güçlü bir kadın.” Dom bir an psikoloğuyla göz göze geldi. “Beni terk edip gidebilecek kadar güçlü.” Dom, Jaime'nin her an bavulunu toplayıp gidebileceğini hissediyordu. İzin gününde yaşananlar, aralarında bir uzaklık yaratmıştı sanki, sonrasında ona destek olmaya çalışmasına rağmen.

Rahatsız bir şekilde telefonuna baktı. Jaime onun işten dörtte çıktığını biliyordu, değil mi? Bugün ondan haber alamamıştı, dükkâna da gelmemişti. O çıktıktan sonra gelseydi de Guillemette kesin ona mesaj atardı.

Pierre düşünceli bir şekilde notlarına baktı. “En son on sekiz yaşında mı birine vurmuştun?”

“Evet.” Dört kişiydiler. Hepsi yara bere içinde olmasına rağmen inanılmaz bir tatmin yaşıyorlardı, ta ki adamlardan biri bıçağını çıkarıp Dom'u yaralayana kadar. Bir günü acil serviste geçirdikten sonra öyle bir adam olmaya karar vermişti. Aksi halde şu an aynı babası gibi bir adam olabilirdi.

Pierre, Dom'un doğum tarihine baktı. “On yıl olmuş. Bu oldukça uzun bir zaman Dominique.”

“Bana karşı savunmasız olan biriyle bir ilişkim olmadı hiç ve şu anda birilerini ne kadar çok pataklamak istediğimi tahmin edemezsin.”

“Ama böyle bir şey yapmayacaksın değil mi? Önemli olan bu.”

“Jaime’ye saldıran adamlar şu anda başka bir kıtada, hapisteler. Beni durduran şey kendime hâkim olmam değil.”

“Ah, peki. Ama daha önce sana karşı savunmasız olan biriyle ilişkin olmadığı konusunda ben o kadar da emin değilim. Beni ilk görmeye geldiğinde, sanırım çalışanlarındı... Problemlili geçmişleri olan ve sana karşı savunmasız olan bir grup vardı.”

“Çalışanlarını dövmezsin. Psikolojik yollarla bir pislik gibi davranabilirsin ya da bağırabilirsin ama...”

“Ama dövmezsin,” dedi Pierre. “Onlara psikolojik baskı uyguladın mı ya da bağırdın mı?”

“Hayır, onlar benim üzerime geliyorlar,” dedi Dom, iç ekerek. Muhtemelen Sylvain ve Philippe çalışanlarını hiyaya sokmak için arada bağırıyorlardı.

“Peki onlar seni taciz ediyorlar mı?”

Dom şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Yaklaşık on altı yıldır kimse onu taciz edemiyordu.

“Hayır, aslına bakarsan herkes için güzel bir çalışma ortamı.” Kesimevine kıyasla bir cennet olan, aydınlık ve ferah dükkânını düşündü. Orayı seviyordu.

“Bu çok güzel bir başarı, Dominique. Yaptığın her şey çok güzel.”

Dom gülümsemesine engel olamıyordu. “Sonuçta onlar çalışan, aramızda farklı bir ilişki var. Bana yanlış şekilde davranmalarına asla izin vermem.” Peki Jaime’ye karşı neden tam bir pislik gibi davranıyordu? Gitmesine izin vermeliydi. Ama Jaime ona güneşim demişti. Gitmesine izin verirse Jaime karanlıkta kalır ve üşürdü. Hem o zaman onu kim koruyacaktı?

“Hım...”

Dom, Pierre’nin *hım*’larının ne kadar rahatsız edici olduğunu unutmuştu.

“Bana daha önce senden daha ufak tefek olan birine hiç vurmadığını söylemişsin.”

“Hayır vurmadım.”

“Çocukken, oyun parkında bile mi?”

“Çocukken birçok kavgaya karıştım ama hepsi hemen hemen benim cüsselerimde çocuklardı.” Dom çocukken ortalama sayılırdı ama ergenliğinde birden irileşmişti. Za-

ten hep kendisi gibi olan ya da daha iri çocuklarla kavga etmişti, çünkü ona ya da etrafındakilere zorbalık yapanlar hep iri çocuklar olurdu.

“Dominique, biliyorsun ki daha önce de söylediğim bir şey vardı, sonrasında gitmiş ve bir daha da gelmemiştin, ama bunu tekrar söylemeliyim. Bence sen ilişkilerinde çok mütevazısın. Baban gibi bir adam olacağını hiç sanmıyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Emin olamam.”

Dom’un kalbi sıkıştı. Kesin bir cevap istiyordu.

“Ama ben senden, senin kendinden olduğundan daha umutluyum. Umut konusunda çok başarılı olamasan da kararlı bir insan olduğunu biliyorum. Nasıl davranmaya karar verirsen öyle davran. Nasıl olacağına karar veremezsen de eninde sonunda bulacağına eminim. Şimdi olduğu gibi.” Pierre başını salladı.

Dom kararsız bir şekilde koca ellerine baktı. Belki de asıl soru Jaime’nin gitmesine izin verip vermemesiydi çünkü bu sürekli ne zaman ve nasıl gideceğini düşünmekten daha az korkutucu olabilirdi. “Peki...nasıl...Nasıl böyle bir ciddi ilişkiyi yürütebilirim?”

“Benimle beraber görüşmeyi düşündünüz mü?”

Dom başını salladı. “Onun buna ihtiyacı yok.”

Pierre hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Birkaç ay önce travmatik bir şekilde dövülen birinin mi? Emin misin?”

“Çok güçlü bir kadın,” dedi Dominique inatla. Jaime’nin dükkânına gelip kendinden emin bir şekilde nasıl oturduğunu hatırladı. Onu iyileştiren şey kendisiydi. Hem duygusal hem de bedensel olarak onu doyurabiliyordu. Ama bir doktor olmadığını da biliyordu.

“Size birbirinizi anlamanız konusunda yardımcı olabilirim. İkinizin geçmişini de düşününce, senin de anlatmak istediğin bazı şeyler olabilir.”

Dom ürkmüş gözlerle Pierre’e baktı. “Hayır. Yani, o istediği her şeyi anlatabilir tabii ama benim geçmişimle ilgili herhangi bir şey bilmesine gerek yok.”

Pierre bir görüşmede kaşlarını ikinci kez kaldırdığında bir şeyleri anlamlandırmaya başlamış demektir bu. “Bundan, bu kadının senin hakkındaki şeyleri bilmediğini mi anlamalıyım?”

Dominique evet anlamında başını salladı.

“Senin hakkında tek bildiği şey dünyadaki en iyi çikolacılardan biri olduğun mu? Şu anda olduğun yere ge-

lebilmek için neler yaptığını bilmiyor mu? Peki, ciddi bir ilişki istiyorsan atacağın ilk adım dürüstlük olabilir.”

Dom irkildi. Psikoloğu delirmiş miydi? “Pierre, o bana güveniyor. Dürüst olmamı ver her şeyi mahvetmemi mi istiyorsun? İyi bir insansın ve öğüdün için de teşekkür ederim. Ama ben bu ufak yalana devam edeceğim.”

Dom çikolata dükkânına geri dönmüştü. Jaime'nin gelmediğini gördü. Saldırıyı öğrenmesine bozulmuş olmalıydı. Pierre'nin önerisinin sebebi muhtemelen Jaime'nin de Dom'un yara aldığını öğrenmesinin iyi olacağını düşünmesiydi. Dom'un da çaresiz, baygın bir şekilde yerde yattığını, onun da incindiğini bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama buna izin veremezdi. Erkeklerin kavga sonrasında incinmediğini, bir şey olmamış gibi yollarına devam ettiklerini düşündürürdü toplum herkese. Dom da bunu içten içe biliyor ve bu algıyla savaştığını istemiyor, aksine öyleymiş gibi yapmak istiyordu.

Dom'a güneşi olduğunu söylemişti. Güneşi olmadığını anlamasını istemiyordu.

Jaime'nin gelmemesi canını sıkıyordu. Gitmiş olabilir miydi? Karnına kramplar girdi. Ama daha önce de gelmediği zamanlar olmuştu.

Spor salonuna gitti. Orada da yoktu. Çalışmasını kısa kesip Jaime'nin dairesine gitti. Orada da yoktu. Kalbi sıkıştıyordu. Neredeydi? Ama saçmalamaması gerekiyordu. Jaime'yi bu kadar sıkboğaz etmemeliydi.

Orada durup Jaime'nin geri gelmesini beklemenin eziklik olacağını düşünürken sokağın köşesinden geldiğini gördü. Elinde ne alışveriş poşeti vardı ne de tüm gün ne yaptığı konusunda ipucu verecek bir şey. Dom'u görünce hızlanmamıştı da. Yaklaştı. Dom gözlerine baktı. Buğulu ve uzaktılar. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Yanına geldiğinde "Seni özledim," dedi gülümseyerek.

Jaime'nin yüzüne de utangaç bir gülümseme yayılmıştı. Bu iyiye işaretti. "Dükânında tüm gün beni görmekten bıkmış olmalısın."

"Hayır, kesinlikle hayır." Aksine, tüm gün orada oturup günlerce aç kalmış sevimli bir kız çocuğu gibi iştahla çikolatalarını yemesini izlemeye bayılıyordu.

Dom nazikçe Jaime'nin yüzünü okşadı. "Seni doyurmayı seviyorum."

Jaime'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Biraz yürüyelim mi? Çok seveceğin bir restoran var yakınlarda." Neyse ki Paris'te Jaime'nin sevebileceği binlerce restoran vardı.

Jaime'nin yüzü donuklaştı yeniden. Dudağını ısırıldı.“-Gelemem.”

Dom kalbinin hızlı hızlı atmaya başladığını hissetti. *Hayır. Abartılacak bir şey yok. Bazen senden bağımsız kendi planlarını da yapabilir. Sakın ısrar etme. Neden gelemeyeceğini de sorma. Normal davran. Normal.*

“O zaman yarın uğra. Senin için özel bir şeyler yaparım.” Normal davranabilmiş miydi?

Jaime'nin tekrar gülümsemeye başladığını gördü. “Tamam.”

Jaime'ye yanaştı, öptü. O da karşılık verdi. Rahatlamıştı. “Bu gece seni özleyeceğim.”

“Ben de.”

Ayaklarına kapanıp ısrarcı olmak yerine bu durumu normal karşılayabilmişti.

22

“Jaime, o adamın tam bir pislik olduğunu söylüyorum sana.” Sylvain, mutfaktaki granit tezgâhta yahni yapmak için hızlı hızlı bir şeyler doğruyordu.

Cade elindeki şarap kadehini yavaşça Jaime’ninkine vurarak sanki bu durumla hiçbir ilgisi yokmuş gibi salona yöneldi. Yalancı. Jaime’yi akşam yemeğine davet eden oydu. Bu nutukları dinlemesi için çağırmış olmalıydı onu.

“Bu akşam başka teklifler de aldım, biliyor musun?” diye gözdağı vermeye çalıştı Jaime. Güçlüymüş gibi davranmaktan nefret ediyordu. O gün fizik tedavisi zor geçmişti. Şu anda da Paris sokaklarında Dominique’le el ele yürüyor olabilirlerdi.

Özel hayatını ailesiyle masaya yatırmaktan nefret ediyordu.

Bir gün Dominique'e soyadını söylemek zorunda kalacağını biliyordu. O zaman bu can sıkıcı akşam yemeklerine beraber katılabilirlerdi. Ama henüz değil. Akşam yemeğinde Dominique Richard'ı ağırlayacağı zaman Sylvain'ın yüzünün alacağı hal görmeye değer olacaktı.

“Sadece senin hakkında endişeleniyorum. Şu anda çok savunmasısın.” Sylvain, Jaime'yi ilk defa hastanede görmüştü. Sonrasında tanıdığı Jaime de olayın şokunu atlatmayı başaramamış, savunmasız bir kadındı tabii. Ama aslında bunu umursadığını hiç sanmıyordu.

“Bu doğru değil Sylvain.” Duşta, Dom'un saatlerce ona sarılmasını hatırladı.

“Flört aşamasında sana çok iyi bir adammış gibi geliyor olabilir,” dedi Sylvain. Jaime sinirli gözlerle ona bakıyordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedi salondan onlara doğru gelen Cade. “Daha ziyade direkt bir adam. Flört ederken de duygusal, uzun ve ince yaklaşımlar sergilediğini sanmıyorum.” Bunları söylerken gülümseyerek Sylvain'a bakıyordu. Jaime, kız kardeşinin cinsel hayatı hakkında rahatsız olacağı kadar şey öğrenmişti.

“Aynı Dominique Richard’dan mı bahsediyoruz acaba Cade, emin misin?” dedi.

Cade bu çıkışı beklemiyor olmalıydı, afallamıştı.

“Kaba olmamaya çalışıyorum ama kusura bakmayın, benim özel hayatım sizi ilgilendirmez.”

Sylvain şaşkın gözlerle ona baktı. “Biz senin aileniz. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsiniz?”

Cade, Jaime’ye döndü. “Sylvain’ın da küçük bir kız kardeşi var,” dedi.

Bu imaları, kendisine her fırsatta göz kulak olunması gereken küçük kız kardeş muamelesi yapması Jaime’yi çileden çıkarıyordu. “O da yetişkin olmasın?” dedi.

“Daha 21 yaşında,” dedi Sylvain.

“Sylvain, sen de kendi işine 21 yaşında başlamamış mıydın?”

“Ben tam da yapmak istediğim işi yapıyorum, herhangi bir pişmanlığım ya da geçmişe yönelik bir kaygım yok.”

“Sana söylemeyi unutmuştum,” dedi Cade nişanlısına dönüp, “Jaime onu kullanıyormuş.” dedi ironik bir ses tonuyla.

“*Oh, pour l’amour de Dieu!*” Sylvain doğradığı malzemeleri hızlı bir şekilde tencereye attı. “Şiddete eğilimli mi?” dedi Jaime’ye dönüp.

“Şiddet mi?”

“Evet, her zaman bastırmaya çalıştığı bir içgüdüsi olduğunu hissedebilirsin, şiddet.”

“Sadece iriyarı ve kaba görünüyor diye böyle söyleyemezsin.” Dominique’in ona karşı ne kadar nazık olduğunu düşündü Jaime.

“Hayır, Jaime, anlamıyorsun.” dedi Sylvain sabırsız bir şekilde. “Ben de banliyöde büyüdüm, onunki kadar kötü bir yer olmasa da nasıl olduğunu biliyorum. İnsanın içinde hep bir şiddet eğilimi bırakır.”

“Belki de sana karşı öyledir! Sonuçta arkadaşı değilsin.”

“Kaç kere tutuklandığını söylemiştin?” diye sordu Sylvain, Cade’e dönüp.

“Sylvain!” diye çıkıştı Cade.

Jaime’nin kanı dondu. “Onunla görüştüğümü öğrenir öğrenmez hakkında araştırma mı yaptın Cade? Sana inanamıyorum! Sylvain hakkında sana böyle mi davrandım ben?”

---

* Ah. Tanrı aşkına

“Sylvain’ı duymamıştın bile ya da umursamıyordun!” diye çıkıştı Cade. “O zamanlar Papua Yeni Gine’deydin. Senin soruna gelirse Sylvain, bir kere tutuklanmış, 18 yaşındayken. Bıçaklı bir kavgaya karışmış, ama bıçağı kullanan o değilmiş. Onun öncesinde de, daha küçük yaşlarda *la D.D.A.S.S.*’den aldığı aramalar var.”

Jaime, Cade’in bu şekilde insanların özel hayatlarını didik etmesini onaylamasa da merakına yenik düştü. “*La D.D.A.S.S.* ne?”

Cade, Sylvain’a baktı. “Aile içi olaylar.” dedi Sylvain.

Jaime ne yapacağını bilemeyerek salona yöneldi. Balkon kapısının önünde durup dışarıdan gelen bahar havasını içine çekti.

“Bu kadar kırılgan olma,” dedi Sylvain arkasından, “Biraz mantıklı davran!”

“Jaime’de? Mantık mı?” dedi Cade. Jaime iyice sinirlenmeye başlıyordu. Ailesi dünyanın dört bir ucunda kakao çiftliklerinde yaptıklarını mantıklı davranmadan yaptığını mı sanıyorlardı? Ya da aşırı bir eylemci olduğunu? Evet, belki gerçekten de öyle düşünüyorlardı.

Jaime güçlü görünmeye çalışarak, “Aramalar ne hakkındaymış?” diye sordu.

Cade başını salladı. “Bu tarz bilgiler çok gizlidir, bilirsin. Takımım bu aramaları nasıl öğrenmeyi başardı onu bile bilmiyorum. Annesi o çok küçükken evi terk etmiş. Belki de öğretmenleri, iyi bakıldığından emin olmak için aramışlardır.”

Öğretmenleri emin olmak için evi arıyorlarsa okulda çok normal olmayan davranışlar sergiliyor olmalıydı. Küçük yaşta annesini kaybetmişti. Nasıl bir babası varsa 12 yaşında onu kesimevinde çalışmaya zorlamıştı. Jaime yüreğinin şefkatle dolduğunu hissetti. Tüm bunlara rağmen güçlü kalabilmiş, hâlâ yaptığı muhteşem çikolataları güler yüzle ve şefkatle insanlarla paylaşabiliyordu demek. Onun gibi birinden kendisi gibi tekrar ayağa kalkmaktan korkan biriyle birlikte olmasını nasıl isteyebilirdi?

“Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Başka şeyler konuşabiliriz, yoksa gideceğim,” dedi Jaime.

Cade içini çekti. Sylvain sinirden dudaklarını ısırды. Başka şeylerden konuşmaya başladılar.

Yemekten sonra Cade koltukta Sylvain’ın kucağına yattı. Jaime ise diğer köşede, tek başına bir koltukta oturdu. Yalnız ve acınası hissediyordu. Tek isteği, hayatını onlar gibi, Paris’te mütevazı bir evde sevdiği adamın kucağına

yatarak geçirmekti. Çok ironikti. Bu güne kadar Cade'in aksine ailedeki asi, başına buyruk davranan kız olmuştu. Ama şimdi birine bağımlı olmak istiyordu. Güçlü birine.

"Hafta sonu babam geliyor," dedi Cade birden. Babası Jaime hastanedeyken ilk bir ay Paris'te kalmış, durumu düzelmeye başlayınca Amerika'ya dönüp arada gelir olmuştu. "Ne dersin, akşam yemeğinde Dominique de bize katılsın mı?"

"Yani onu onayınızı almak için kurtlar sofrasına atma-mı mı istiyorsun?"

Cade kaşlarını kaldırıp Sylvain'a baktı. "Görüyor musun?"

"Benim onay vermediğim kesin," dedi Sylvain, "Bunun için onu tekrar görmeme gerek yok."

"O zaman görmek zorunda değilsin," diyerek kestirip attı Jaime. "Emin ol görüştüğüm ama ailemle tanıştırmadığım ilk erkek olmayacak."

"Sanırım sonuncu da olmayacak," dedi Cade.

"Ah, iyileşme sürecinde onu kullanıyorsun musun sadece?" dedi Sylvain gülerek.

Jaime dudaklarını ısırды. "Neden benim özel hayatımı bir kenara bırakıp siz ikiniz hakkında konuşmuyoruz?"

diye çıktı Jaime. “Sylvain’ı sıkıştırmak için benim hiç vaktim olmamıştı.”

“Tabii, beni kız kardeşin dükkânıma gizlice girip hırsızlık yaptı diye sıkıştıracaksan devam et,” dedi Sylvain sırtarak.

Lanet olsun. Yaşadığı korkunç olaydan sonra gözlerini açtığı anda karşısında, kendisine hayatında yediği en güzel çikolatalardan ikram ederek sınımsız ve sevgi dolu sesiyle kim olduğunu, kardeşiyle nasıl tanıştığını anlatan adamı nasıl sıkıştırabilirdi...

“Sizin işiniz nasıl gidiyor? Cade iyi bir çırak mı?” Kız kardeşinin patronluk içgüdüsünden vazgeçebildiğini sanmıyordu.

“Fena bir çırak sayılmaz ama sürekli işlerin kontrolünü elinde tutmak istiyor. Benim işlerimin...” dedi Sylvain gülümseyerek.

Jaime, Cade’in gerginlikten dudaklarını ısırıldığını gördü. Kız kardeşini rahatlatmak için bir konuyu açtığı için kendini kötü hissetti. Aslında Cade’in mutlu olmasını istiyordu.

“Ayrıca,” dedi Sylvain göz ucuyla nişanlısına bakarak, “Sanırım sıkılıyor.” Bu durumdan rahatsız olduğu belliydi.

“Sıkılmadım. Seviyorum. Rüyalarım gerçek olmuş gibi hissediyorum,” dedi Cade gülümseyerek. *Güzel*, diye düşündü Jaime. “Ama...” diye devam etti Cade. *Hayır*. Cümlesini orada bitirmeliydi. Jaime elinde olsa Cade’i durdurmak istedi. Yıllarca patronluk yaptıktan sonra neden biraz da özgürlüğünün tadını çıkarmıyordu? “Ama sadece hobi olarak seviyorum. İşlerin kontrolünü elimde tutmayı seviyorum evet, gördüğüm potansiyel işleri de büyütmek istiyorum. O peynirci gibi. Ama sanırım o adam benimle görüşmeyi pek istemiyor.”

“Çünkü sürekli internet sitesi açması, ihracat yapması için adamın başını ağrıtıyorsun ama o, dünyaya açılmak istemiyor,” dedi Sylvain.

“Bence çiraklığın yanı sıra yarızamanlı olarak Corey’in eşbaşkanı da olabilirim.” *Sylvain’in yanı sıra demediği için memnun olmuştu Jaime, yoksa işler iyice kızışacaktı. Kardeşinin bu inceliğini seviyordu.*

“Açıkkçası Yuvarlak Masa toplantısı konusunda da sana yardımcı olmayı çok isterim,” diye ekledi Cade Jaime’ye dönüp.

“Bu işi destek almadan yapmayı tercih ederim.”

Cade’in yüzü düştü. “Dünyayla ilgili genel sorunlar konusunda ben de endişeliyim Jaime, özellikle de kendi zev-

kim için yaşarken.” Son sözleri Sylvain’ın gözlerinde bir pırıltı yarattı. “Bu konuda farkındalığımızı arttırdığından beri bu işle ilgilenmek istiyorum. Hatta bence artık bu konuyu Corey Çikolataları’ndan daha da öteye taşıyıp daha kalıcı ve kesin çözümler bulmalıyız.”

Sylvain bozuntuya vermemeye çalışarak, “Abican’da mı?” diye sordu.

“Ben oyumu Paris’ten yana kullanıyorum ama sanırım, Jaime kısa zaman önce neredeyse öldürüleceği ülkeye gitmemesinin zayıflık olarak algılanacağını düşünüyor.”

Sylvain tüm ciddiyetiyle Jaime’ye döndü: “Zayıf hissetmen, yaptıklarının da *zayıf* görüneceği anlamına gelmez Jaime.”

Cade gülümseyerek nişanlısına biraz daha sokuldu. İki si de çok huzurlu ve rahat görünüyorlardı o kanepede. Jaime’nin oturduğu koltuksa çok rahatsızdı. Mars’ta bir taşın üzerinde oturuyor olsa ancak böyle hissederd i herhalde. Cade yeni hayatına tam alışmamıştı ve kontrolü ele geçirmek konusundaki atılımları, Sylvain’ı rahatsız ediyor olmalıydı ama bu durum, ilişkilerini zedelemiyor gibi görünüyordu. Birbirlerine âşıklardı ve diğer her şey ilişkilerindeki küçük birer ayrıntı gibiydi.

Jaime evlerinden ayrılırken hâlâ yalnızlık duygusuyla mücadele etmeye çalışıyordu. Cade onu eve bırakması için bir taksi çağırmişti ama Jaime, Sen Nehri kenarında inip yürümek istedi. Paris'in ve Eyfel Kulesi'nin eşsiz manzarasını izleyerek yavaş yavaş yürümek... O sırada bir grup adam ona laf atmaya başladı. Gelip onlarla oturup içmesini istiyorlardı. Jaime elinde olmadan aşırı tepki verdiğini ve adımlarını hızlandığını fark etti.

Dominique'in numarasını bilse onu arardı. Adresini bilse bir geceyi dahi ayrı geçirmek istemediği için yanına giderdi. Tabii yanında başka bir kadın olmadığını ve onu görünce sevineceğini umuyordu. Dominique'in, dükkânına gelen sarışın kadın hakkında söylediklerini hatırladı: *Beni aramayacak. Zaten numaramı da bilmiyor.*

Bu düşüncelerin verdiği huzursuzlukla boş, karanlık dairesine gitti. Kendini rahatlatmak için bir şeyler yapmalıydı. Duş aldı. Babasından gelen bir sesli mesaja uzun bir cevap verdi. Bir kitap açarak okumaya çalıştı. Hiçbiri işe yaramadı. En son kendisini yatağında, battaniyesinin altında buldu. Yalnızdı, üşüyordu ve karanlığa gömülmüş gibi hissediyordu.

23

Çarşamba günleri Dom, sokağın alt tarafındaki şarap satıcısıyla öğle yemeği yedi. Şarap meraklısı olmamasına rağmen aralarında ilginç bir arkadaşlık gelişmişti. Çikolata sektöründe olmayan tek arkadaşı olduğu için bu adamla zaman geçirmeyi seviyordu.

Ama bugün bu adama iyi bir arkadaş olamadığının farkındaydı. Onu dinlerken söylediklerine odaklanamıyor, sohbetin büyük bir bölümünü kaçıırıyordu. Bir gün öncesinde sokakta karşılaşmaları dışında Jaime'yi görmemişti ve aklı ondaydı.

Öğle yemeğinden sonra dükkânına gitti. Jaime'yi orada otururken görmek onu çok rahatlatmıştı.

Jaime birkaç saniye ona bakıp sonra elindeki sıcak çikolataya bakmaya başladı. Kendine hâkim olmaya çalışıyor olmalıydı.

Dom bir sandalye çekip masasına oturdu. Yavaşça koluna dokundu. Yarasını hissedebiliyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı. Keşke şimdi burada değil de onun dairesinde olsalardı. Eğilip Jaime'yi öptü. Kendi dükkânında da olsa, toplum içinde hoş karşılanmayacak kadar uzun ve tutkulu bir öpücük olmuştu bu.

Ayrıldıklarında Jaime elini gömleğinin altına doğru kaydırды, sonra durdu. Bir şey yapmamak için büyük bir çaba gösteriyor gibiydi. Dom ona doğru eğildi ve “Sorun değil,” diye fısıldadı, “Yapmamaya çalıştığın şey için kendini zorlama, yap.”

Jaime kızarak gözlerini ondan kaçırdı. Elindeki sıcak çikolataya odaklanmaya çalıştı. “Ne istediğimin farkında mısın?”

“O zaman söyle bana.”

“Elimde olsa içine girip bir daha hiç dışarı çıkmamayı isterdim.”

Dom tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Birkaç saniye sonra şokun etkisi geçince kalktı, Jaime'nin elinden tuttu. “Guillemette,” dedi sesinin normal çıkmasına çalışarak, “Yukarıdakilere biraz dışarı çıkacağımı söyler misin?”

Dom, Jaime'yi daha yakın olduğu için kendi dairesine götürdü. Yüzündeki şaşkınlığı ve gerginliği hissedebiliyordu. Dükkânının üstündeki dairesinden bugüne kadar ona hiç bahsetmemişti. Jaime'nin yine kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Ama onu tekrar kendine çekebilirdi.

“Ne yapmak istediğini söylemiştin?” diyerek dairesinin kapısını kapattı.

“Dedim ya, sorun değil.”

Dom, Jaime'yi kendine doğru çekti.

“Seni seviyorum,” dedi Jaime.

Dom neye uğradığını şaşırды. “Aman Tanrım, böyle söyleme. Sonuçta beni bırakıp gitmeyecek misin?” Jaime'yi öpmeye başlayan Dom, ona gitmemesi için yalvarır gibiydi.

Jaime adeta donup kalmıştı.

“Hayır, hayır Jaime, böyle yapma. Senin için her şeyi yaparım.” Sevgiyle kolundan tuttu. “Ne oldu? Söyle bana. Düzeltebilirim.”

“Biliyorum. Benimle ilgili her şeyi düzeltiyorsun zaten. Üzgünüm, öyle demek istememişim. Sadece...” Titriyordu. “Sanki bir vampir gibi seni tükettiğimi hissediyorum.”

“Hayır. Benim, güneşin olduğumu söylemiştin. Güneşi tüketemezsin. Tükenmeyeceğim, söz veriyorum sana.”
Sonsuza dek seni ısıtmaya ve sevmeye devam edeceğim, gitsen bile.

Jaime dudaklarını Dom’un yanağına değdirerek “I love you,” dedi. Dom o kadar İngilizce biliyordu. Bu defa onu durdurmadı. Başını ellerinin arasına alıp öptü. Sonra da Jaime daha ne yaptığını anlayamadan eğilip kolundaki yaranın her santimetresini öpmeye başladı.

“Yapma,” dedi Jaime. Dom’u göğsünden itmeye çalıştı ama çok güçlüydü. Dom güçlü olduğunu hissetmeyi seviyordu. Gülümsedi. “Beni itmeye çalışman hoşuma gidiyor.” Dom kolunda çok hafif bir acı hissetti. “Neden?” dedi ona şakayla karışık vuran Jaime.

“Bazen... Bir şeylerle başa çıkmam gerektiğinde çok ağırlık çalışıyorum.” Bir önceki gece *başka planları* olduğu için Jaime’den ayrıldığında yaptığı gibi...

“Nasıl şeyler?”

Bunu ona söylemenin iyi bir fikir olmadığını düşündü. Ona sevgiyle dokunurken belinde bir önceki gün fark etmediği bir yara izi gördü. Bunun tek açıklaması karnına çok fazla darbe aldığı için ameliyat olması olabilirdi. Sevgiyle, sımsıkı sarıldı ona.

Jaime’yi kucağında alıp yatakta yuvarlandı. “Jaime,” diye fısıldadı kulağına, “Seni seviyorum.” Masmavi gözlerine baktı.

“Mümkün değil,” dedi Jaime.

“En iyi çikolatacı seçildiğimde de birçok insan öyle düşünüyordu.”

“Beni sevmenin de zor olduğunu mu ima ediyorsun?”

“Hem de çok zor. Hatta şimdiye kadar yaşadığım en büyük zorluk olabilir. Ama yine de yapacağım.” Jaime’yi öptü.

“Nasıl?” dedi Jaime, “Hiç mantıklı gelmiyor söylediklerin.”

Evet, Dom’un, dükkânına gelip günlerce aç kalmış gibi bir iştahla çikolatalarını yiyen yabancıya âşık olması mantıklı bir durum değildi tabii. Hele ki bugüne dek tüm kadınlardan uzak durduktan sonra.

“Mantıklı bir hale getireceğim. Sadece bana biraz zaman ver.” *Beni terk etme.*

Jaime, Dom’a sımsıkı sarıldı. Dom kollarında huzuru bulduğunu hissediyordu. Acaba başka kollarda da bulmuş muydu? “Başka birine de onu sevdiğini söylemiş miydin?” Lanet olsun, ne yapıyordu? En güzel anlarını bu şekilde mahvetmesi mi gerekiyordu her defasında.

Jaime başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Alt dudağını ısırıldı. “Üniversitedeyken bir erkek arkadaşım vardı.”

Dom bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Kıskançlık tüm benliğini ele geçiriyor gibi hissediyordu. Demek ki başka adamlarla da huzuru bulmuştu. “Vardı, yani ona onu sevdiğini söyledin ama ilişkiniz devam etmedi mi?”

Jaime’nin gözlerinde, alışık olmadığı bir bakış vardı. “Başka bir kız arkadaşı varmış, gerçekten sevdiği. Ama bu konuda sana kendimi savunmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Bunda yanlış bir şey yoktu.”

Dom’un kollarından kurtulmak istediğini belli eden bir hareket yaptı. Dom kollarını gevşetti ama onu bırakmadı. “Jaime,” dedi, “Birinin seni sevmeyeceğini düşünemiyorum.”

“Peki sana olan sevgimi neden sorguluyorsun?” Dom her şeyi mahvettiğini düşünmeye başladı. Nasıl toparlayabilirdi? Belki de hatayı, Jaime’yi bugüne kadar kaç kadını getirdiğini hatırlayamadığı apartmanına getirerek yapmıştı.

Jaime’nin gözleri parlamaya başladı. Dom’a yaklaştı tekrar. “Çok güzelsin,” dedi kollarındaki kaslara yavaşça dokunarak. “Bazen alakasız aptalca sorular sorsan da,” diye ekledi gülümseyerek. “Sanki ne kadar olağanüstü olduğunu bilmiyorsun,” dedi.

Dom, Jaime'yi kendine çekti. "Bilmiyorum. Söylemek ister misin?"

Jaime ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Saçların çok güzel, simsiyah, ipek gibi." Ellerini yavaşça omuzlarında gezdirerek sırtına kaydırđı. "Sırtın dümdüz ve bu pürüzsüz cildinin altındaki kasların çok güzel. Bu da, bu da," diyerek ellerini Dom'un vücudunda gezdirdi. "Çok güçlüsün ve bu kadar güçlü olman çok hoşuma gidiyor."

"Söylediklerine inanayım mı?" dedi Dom ve Jaime'yi yavaş yavaş öpmeye başladı.

"Bazen bu kadar güçlü olmanı kıskanıyorum. Bu kadar güçlüyken aynı zamanda çok da şefkatlisin."

Dom, Jaime'ye karşı şefkatliydi, evet ama aynı zamanda ona çok saygı duyuyordu ve güçlü bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Dom üzerlerindeki battaniyeyi yere attı. "Dominique, ne yapıyorsun?" dedi Jaime utangaç bir tavırla.

"Seni bu güzel gün ışığı altında görmek istiyorum."

Birlikte yere uzandılar. Pencereden vuran akşam günesinde Jaime'yi izlemek kadar güzel bir şey olamazdı herhalde bu dünyada. Dom onu defalarca öptü ve ona sımsıkı sarıldı. Uzun uzun Jaime'yi izledi, o anı sonsuzlaştırmak istercesine.

24

Jaime, Dom'un kollarındayken gülümsediğini hissedebiliyordu. Bu durum çok hoşuna gitmişti. Ama daha onun ellerini ne kadar çok sevdiğini anlatamamıştı bile.

Gözlerini açtığında Dominique'nin telefonunda, mesaj yazdığını gördü. Gözleriyle odayı taradı. Şiir kitaplarıyla dolu çok büyük bir kitaplık vardı. Kitaplara göz atmak için kalktı.

"Pardon," dedi Dominique. "Seni uyandırmak istemişim. Öğleden sonra gitmeyeceğimi haber vermek için dükkândakilere mesaj atıyordum."

Telefonunu bırakıp Jaime'yi tutup yanına çekti ve ona sarıldı.

Gerçekten Jaime’yi seviyor olabilir miydi? Jaime’nin tek yaptığı onu tüketmekti oysa.

“Öğleden sonra gitmemen sorun olmayacak mı?” diye sordu. İşini mahvetmek istemiyordu.

“Çok sık yapmadığım için sorun olmaz.”

Demek ki daha önceden görüştüğü diğer kadınlar, hep onun işinin bitmesini beklemek zorunda kalmışlardı. Jaime içini çekti.

“Mücevher sever misin?” diye sordu birden Dom.

Jaime yerinden sıçradı. “Hayır.”

“Hoşlanmıyor musun?”

“Genelde insanların bana hediye vermesinden hoşlanmam.”

Dom bir süre sessiz kaldı. “Hediyelikler,” dedi. “Valizine doldurup götürebileceğin şeyler...” Jaime kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Hayır, gitmek istemiyordu. *Dominique, gitmeme izin verme.*

“Mecazen konuşursak,” diye devam etti Dominique, “Güneş panellerin ne zaman ısınacak? Sonra ne yapacaksın? Geri gelip tekrar güneş depolamak istediğinde geri gelecek misin, yoksa her defasında başka bir güneş mi buluyorsun?”

“Aslında işleri Paris’ten yürütebilir miyim onu düşünüyordum,” dedi Jaime kelimelerini özenle seçmeye çalışarak.

“Ne?!” Dom yataktan fırlayıp pencerenin önüne koştu. Temiz havayı içine çekti.

Neler oluyordu? Onu sevdiğini söylediğinde gitmemesini isteyen o değil miydi? Jaime, Dom’un hareketlerine anlam vermeye çalışıyordu. “Evli misin?” diye sordu.

Dom tüm şaşkınlığıyla ona dönüp, “Ne?” dedi. “Sen hiç ahlaki değerleri olan bir adamla görüşmedin mi? Ayrıca burada sözkonusu olan şey senin beni kullanmandı, hatırlatırım.”

Jaime yanlış bir soru sorduğunu anladı. Zaten Dom evli olsaydı Cade bunu kendisine çoktan söylemiş olurdu.

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Bu kadar iri ve güçlü olan bir adamı bu kadar korkutan şey ne olabilirdi?

“Seni terk etmeyeceğim,” dedi Dominique birdenbire.

“Bu... Yani daha önce bir adamın bir kadını terk etmeyeceğini bu şekilde, uyarı gibi bir tonla söylediğini hiç duymamıştım.”

Dom toparlanmaya çalıştı. “Şunun farkında olmanı istiyorum Jaime, ben seni terk etmeyeceğim. Terk etmem

gerekse bile yapamam bunu. O yüzden böyle bir durumda terk eden sen olmalısın.”

Babasını düşünüyordu. Şiddete başvurmaya başlayana kadar, ona ve annesine dünyadaki en değerli insanlar onlarmış gibi davranmıştı. Dom, Jaime’yi asla incitmeyeceğini biliyordu. İncitemezdi... Ama yine de onu uyarmak istiyordu.

Jaime duyduklarını anlamlandırmaya çalışır gibi bir süre ona baktı. “Seni terk etmek istemiyorum,” dedi yine kelimeleri özenle seçerek.

Dom camdan dışarı baktı. Terk etmeyecek olmak ve terk etmek istememek arasında çok fark vardı.

“Ama sürekli senden faydalananarak parazit gibi yaşamak istemiyorum,” diye ekledi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Dom da seçtiği kelimelere dikkat ederek. “Çok zengin bir aileden geliyorsun ama 16 yaşından bu yana, yazlarını geliştirmekte olan ülkelerde geçiriyorsun. Üniversiteyi bitirir bitirmez kariyerini bu ülkelerdeki işçi haklarını geliştirmeye adadın. Üç ay önce de bazı adamlar...” Ufak bir tereddüitten sonra devam etti. “Bazı adamlar yaptığın şeylerin herkesi mutlu etmediğini göstermek için sana saldırdılar. İki ay boyunca iyileşmek için hastanede kaldın, şimdi de fizik terapiye gidiyor-

sun. Seni dışarıdan gören insanlar neler yaşadığını anlamıyor bile. Duygusal olarak bir an önce iyileşebilmek için de kendini zorluyorsun. Şimdi de bana benden faydalanarak parazit gibi yaşamaktan korktuğunu mu söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Jaime sessizce.

Dom güldü. “Bu konuda ben senin kadar endişeli değilim Jaime. Aslına bakarsan tüm gün dükkânımda oturup çikolatalarımdan yiyerek parazit gibi yaşayacağını düşünüyör olabilirsin ama benim umurumda değil. Aksine bu durum beni mutlu ediyor. Beni mutlu ediyorsun. Güneşin olmak istiyorum. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin.” Jaime’ye yaklaştı. Ellerini tuttu. “Jaime, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu kadar mutlu olabileceğimi hayal bile etmemiştim. Eminim beni güneşin gibi hissettirmekten başka yapabileceğin birçok önemli şey vardır hayatında. Ama bunlardan bahsederek parazit gibi yaşamak istemediğini söyleme artık bana. Lütfen, daha fazla böyle söyleme.”

25

“**E**n azından onun seni terk etmeme ihtimali olduğuna inanmalısın,” dedi Pierre.

Harika! Beş yıllık terapisti bir anda adeta Peter Pan’a dönüşmüştü. Dom’a uçabileceğini ve peri tozlarına inanmasını söylüyordu.

“Onu ne zamandır tanıyorsun?”

“Üç haftadır.” Jaime’nin çikolata yiyişini izlemeyi de tanımaktan sayıyordu Dom. “Ama bir haftadır birlikteyiz.” Terapistine yalan söylemesi, spor salonuna gidip boş halter kaldırması gibi olacaktı; anlamsız.

“Ve onun için hayatını değiştirmeyi mi düşünüyorsun?” Evet, onu ilk gördüğü andan itibaren düşünüyordu bunu.

“Çok tatlı...” Tatlı değil, bencilceydi. İstedliğini elde etmek için yapıyordu bunu. Pierre içini çekti. “Keşke onunla ben de görüşebilseydim. Seni yanlış yönlendirmek istemem eğer sadece seni...”

“Kullanıyorsa mı? Evet, kullanıyor. Bu konuda en başta anlaştık. Bu durum beni rahatsız etmiyor, hatta hoşuma da gidiyor.” Belki de bir kadının bu kadar çaresiz olup onu kullanmak istemesi acı bir durumdu ama Dom bu yüzden bu kadar güçlü değil miydi? “Benim mükemmel olduğumu düşünüyor,” diye ekledi. Jaime’nin güneşi olduğu ayırtısından bahsedip alay konusu olmasına gerek yoktu. Durumu bu şekilde özetleyebilirdi.

Pierre’nin şefkatle ona baktığını gördü. Terapistinin ona acıması isteyeceği en son şeydi. “Sen de gerçekleri öğrenirse seni terk edeceğinden mi korkuyorsun?” dedi.

Dom başını salladı. “Bu yüzden seninle görüşüyorum Pierre. Mükemmel olarak kalmamı, o şekilde davranmamı sağlamanı istiyorum. Beni hep iyi bir insan olmam yolunda teşvik ettin.”

“Annen sizi terk ettiği için mi onun da seni terk edeceğini düşünüyorsun?”

“Dediğim gibi, analizlerine ihtiyacım yok. Teknikler istiyorum sadece.”

“Senin mükemmel olduğunu düşünmesini ve seni terk etmemesini sağlayacak teknikler mi?”

Dom evet anlamında başını salladı.

“Yani benimle görüşmek istemenin sebebi mükemmel bir insan taklidi yapmak için teknikler öğrenmek, öyle mi?”

“Taklit değil,” dedi Dom. Muhtemelen babası iyi bir erkek taklidi yaptığı için öyle olmadığını anlayınca annesi onu terk etmişti.

“Uzun süreli bir ilişki için ideal bir partner olmak için mükemmel olmayı öğrenmek mi?”

Dom gülümsedi. “Evet, kesinlikle.”

“Bu mümkün değil,” dedi Pierre başını sallayarak. “Sadece kendin gibi olursan şansın çok daha yüksek olur.”

Terapistinin önerisi Dom’un fikrini değiştirememişti. Bu şekilde her şeyin çok daha iyi olacağına inancı sonsuzdu. Jaime’nin zayıflıklarını görmesini istemiyordu.

Mayıs’ın birinde çok mutlu olabilmmişti bu şekilde. Dom sabah duştayken Jaime elinde bir buket müge çiçeğiyle içeri girip ona şans dilemiş, sürpriz yapmıştı. Dom çok şaşırılmış, inanılmaz derecede mutlu olmuştu. Daha önce hiç

kimse ona çiçek vermemişti. Kokularını içine çekti. O anı ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu.

şimdi de sokakta yürürlerken onlarca iekinin önünden geçiyorlardı. Havada mis gibi taze iek kokuları vardı. Dom hangi çiçekten alacağına, Jaime’yi en çok hangisinin mutlu edeceğine karar veremiyordu. Sonunda kendini durdurmaya karar verdiğinde Jaime elinde  koca iek buketini taşımaya çalışıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi mutluydu. Dom, yanında o varken ne kadar huzurlu olduğunu hissetti. Hayır, Jaime’ye karşı kendisi gibi olamazdı.

Jaime elindeki buketlerden bir tanesini, yolun kenarında tek başına ve özgün bir şekilde oturan yaşlı bir kadına verdi. Diğerini biraz ilerideki küçük bir çocuğa verip bir buketi de kendisine ayırdı.

İkisi de neşe içinde yürüyorlardı hayat dolu Paris’in sokaklarında. Sen Nehri’nin kenarına oturdular. Jaime koluna biraz masaj yaptı. Dom göz ucuyla onu inceliyor ama yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sormaya çekiniyordu. Jaime başını Dom’un omzuna yaslayıp ellerini tuttu. Onun narin ve güzel elinin yanına kendi koca ve yara izleriyle dolu elinin yakışmadığını düşündü Dom.

“Ellerini çok seviyorum biliyor musun?”

“Ne?!” Dom istemsiz bir şekilde Jaime’nin elini fazla sıkırmıştı. Jaime şaşkınlık içinde elini çekti. “Nasıl yani, benim ellerimi mi?” dedi Dom dehşet içinde.

“Evet. Çok güzeller...”

“O cadıların çikolatasından çok fazla mı içtin?”

“Anlamadım?”

Dom, Magalie ve teyzesinin çikolata dükkânlarında gerçekten büyü kullandıklarını düşünmüyordu tabii ama Jaime’nin ellerini beğenmesinin de başka bir açıklaması olamazdı.

“Magalie’nin sıcak çikolatalarını sevdiğini söylemiştin. Biz tanışmadan önce onlardan çok fazla içip büyülenmiş olabilir misin?”

Jaime gülümsedi. “Hayır, ilk içtiğim senin sıcak çikolatandı,” dedi. “Yani beni büyülediği için bir çikolatacıyı suçlayacaksak o sen olmalısın.”

Dom birçok şeyi doğru düzgün yapamıyor olabilirdi ama çikolatalarının gerçekten iyi olduğunu biliyordu. Gururla gülümsedi. Sonsuza kadar çikolatalarıyla besleyebilirdi Jaime’yi. İçi huzurla doldu. Burnuna müge çiçeklerinin kokusu geldi. Bundan sonra her mutlu oluşunda o kokuyu duyacaktı.

“Buradaki kesimevleri nasıl?” diye sordu Jaime birden.

Dom irkildi. “Kim söyledi sana bunu?”

Jaime şaşırdı. Cevap vermedi.

“Sylvain, değil mi?” Lanet olsun. Sylvain ve Dom’u aşığılayan dedikoduları...

“Bu bir sır mı?” diye sordu Jaime şaşkınlıkla.

“Hayır. Neden sır olsun ki?” Her güzel şeyi mahvetmesi mi gerekiyordu Sylvain’in! Bir süreliğine dahi mükemmel olamamıştı Dom onun yüzünden...

“Bilmem.” Jaime’nin ayağı kalktığını, karşısına geçip onun tepkilerini anlamaya çalıştığını fark etti. Neden kendisini her an saldırmaya hazır vahşi bir hayvanı izler gibi izliyordu? “Ama bu konuda konuşmayı sevmiyorsan özür dilerim.”

“Özür dileme.” Dom bu kadar çabuk öfkelenmesine inanmıyordu. Sesini kontrol edemiyor gibiydi. Jaime de özür dileyerek onu yatıştıracağını mı düşünüyordu? “Benden asla özür dileme.”

Jaime kaşlarını çatı. “Nasıl istersem öyle davranırım,” dedi.

Jaime’nin karşısında böyle güçlü durması hoşuna gidiyordu. Gülümsemeye başladı.

“Baban seni neden oraya gönderdi? Para sıkıntınız mı vardı? Okulla ilgili sorunların mı vardı?”

Dom okulu ve kitapları ne kadar çok sevdiğini düşündü. Hep öğretmenlerinin gözdesi olmuştu, ta ki annesi evi terk edene kadar. Sonrasında okulda da ufak tefek sorunlar baş göstermeye başlayınca öğretmenleri onunla ilgilenmeyi bırakıp yeni gözde öğrenciler edinmişlerdi. Muhteşem bir hayat dersi olmuştu bu Dom için...

“Yanlış bilgi almışsın,” dedi Dom. “Beni oraya babam göndermedi, kendim gittim. O da onay vermek zorunda kaldı. O işte çok da iyiydim. Etleri ve kemikleri çok güzel bir şekilde ve kolayca kancaya takıp asıyordum.”

Jaime’nin şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. “Ama tabii bu, o hayvanların canını acıtmıyordu, zaten ölmüşlerdi. Mükemmel olan buydu,” diye ekledi.

“Mükemmel mi?”

Dom işleri iyice batırdığını hissediyordu.

Jaime bir süre onu izledi. Sonra tekrar yanına oturdu. Başını omzuna yasladı. Dom’un yumruk yapıp sıkıdığı ellerini açtı, tuttu. “İşte ben mükemmel diye buna derim,” dedi. Dom’un kalbinin hızlı hızlı attığını duyabiliyordu. “Bu güne kadar tanıştığım en muhteşem insansın. Belki de aslında seni uyarması gereken bendim: Seni terk etmeyeceğim! Tekrar güçlü olmaya çalışıyorum ama sen beni terk etmeyeceksen, ben seninle olmaya zaten razıyım.”

26

Dom kapıya doğru yürürken yaşlı adamı elinde bir poşetle beklerken gördü. “Yine mi sen...” O anda ihtiyacı olan tek şey, dükkânında çikolatalarıyla huzurlu anlar geçirip kafasını toparlamaktı. Jaime’nin gerçekten de kendisini terk etmeyeceği düşüncesi hem çok hoşuna gidiyor hem de onu deli gibi korkutuyordu.

“Seni özledim,” dedi James Corey, gönderme dolu bir sele. “Öğleden sonralarını hep âlem yaparak mı geçirirsin?”

“Sen öğleden sonralarını âlem yaparak geçirmeyeli baya olmuş sanırım.”

Yaşlı milyarder sinirli bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

Dom dönüp ona baktı. “Saat sabahın beş buçuğu. Sence bu saatte seninle muhabbet etmek için mi uyanıp buraya geldim?” Çikolata Fuarı o hafta sonuydu ve heykelini yetiştirmesi gerekiyordu.

“Şimdi bu kadar erken kalkıyor olabilirsin ama benimle çalışırsan böyle olmayacak. Ayrıca ben de istemediğim biriyle çalışmak zorunda kalmayacağım.”

“Ama ben kalacağım.”

Dom kapıyı açtı. James Corey’i de içeri davet etti çünkü yaşlı adamı o saatte sokakta bırakamazdı.

“Gerçekten güzel bir yerin var.”

Dom duyulacak bir şekilde içini çekti. Bu adam tam bir baş belasıydı. “Bu taraftan,” dedi merdivenleri göstererek. “Bir daha bu kadar erken gelme lütfen.” Jaime’ye sarılıp uyuyor olmadığı için pişmandı.

“İspanak teklifimi görüşelim.”

“Yirmi milyon dolar dememiş miydin?”

“Biraz yüksek bir rakam söylemişim, evet. Cidden, ıspanaklı çikolata fikrimi hayata geçirmen bana ne kadara mal olur?”

“Ne istediğimi söylemiştim,” dedi Dom. “O ucuz çikolataların üzerinde *Sylvain* adını görmek istiyorum.”

“Çikolatalarımız üzerlerinde benim adımlı taşıyacakları kadar kalitelidirler,” dedi James Corey hırçın bir tonda.

“Tabii, herkesin kendi standartları var.”

“Corey’ler için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Dom güldü. “Evet, çikolatalarım öyle.”

“Ah, öyle mi? Kendin hakkında böyle ukala düşüncelerin yok mu?”

“Yirmi beş milyona ne dersin? Bu kendim için yeterince iyi bir teklif mi?”

“Kendini mi satıyorsun?”

Dom sinirleniyordu. “Bir taksi çağırmanı ister misin?” Oysa Jaime’nin kokusu hâlâ üzerindeyken dükkâna gelirken heykelini muhteşem bir şeye dönüştürebileceğine inanıyordu.

“Sana biraz ıspanak getirdim.” Yaşlı adam elindeki poşeti tezgâha bıraktı.

“Ödeme planını da açıklayan ve benim adımlı kullanmayacağını belirten bir kontrat da getirdin mi?” dedi Dom ıspanaklara göz atıp ocağa yönelirken.

“Ödeme planını sonra konuşsak nasıl olur?”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Ocakta bir kaba biraz krema koyup içine de bir parça ıspanak attı. Sonra yan taraftaki depoya gidip en uygun çikolatayı seçmeye çalıştı. Elinde %72 oranlı bir bitter çikolatayla geri geldi. “Bu olur sanırım.”

Çikolatayı küçük parçalara ayırdı. Yaşlı adam da yanında, ilgiyle ne yaptığına bakıyordu. Krema ıspanağın rengini ve aromasını alınca ıspanak yapraklarını kaptan çıkardı. Yeşil karışımı parçaladığı çikolataların üzerine döktü.

James Corey ani bir çıkış yaptı. “İspanağı neden atıyorsun? Besleyici!”

“*Besleyici* mi?”

“Evet, anneler bu şekilde gururla çocuklarına yedirebilirler.”

“Annelerin besleyici olduğu için çocuklarının karnını ıspanaklı çikolatayla doyuracaklarını mı düşünüyorsun? Amerikalıların bile o kadar deli olacağını sanmıyorum.”

Yaşlı adam kızgın bir tavırla kollarını bağladı. “Normandiya çıkarması sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Orada mıydın?” diye sordu Dom. Sesindeki alaycı ton bir anda saygıya dönüşmüştü.

“İki yaşla kaçırdım. Babam da çocuk felci geçirdiği için katılamadı. Ama askerlere verilen besleyici çikolata barlarını biz ürettik.”

Dom sinirlenmişti. “Beni İkinci Dünya Savaşı’ndaki çikolata barlarını yeniden canlandırmak için mi kullanıyorsun?”

“Daha iyisi,” dedi yaşlı adam, “Gurme bir lezzet yaratmak için.”

“Hadi oradan! Bu sabah seninle karşılaşacağımı bilsem kız arkadaşımın yanından hiç kalkmazdım.”

James Corey dudaklarını ısırdı. “Yatak maceralarını bana anlatman, senin gibi bir adam için bile çok kaba biliyor musun?” dedi sinirle.

“Kız arkadaşım çok da tatlı, bundan da bahsetmiş miydin?”

James Corey’in sinirle dişlerini sıkarken arada *şu torunlar* ve *Parisliler* dediğini duydu. Dom, çalışanlarının bir önceki gün Cade ve Sylvain’in düğünlerinin gecikmesi hakkında konuştuklarını duymuştu.

“Diğer torunun nasıl bu arada,” dedi. “Şu hastane...” Dom durdu. Çok tanıdık gelen o mavi gözlere baktı.

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Dom’un yüzü gitgide beyazlarken James Corey halinden memnun görünüyordu.

Dom bir buz parçasının ucunda yürüyormuşçasına yavaşça ve dikkatle ofisine geçip bilgisayarını açtı. Arama motoruna *Jaime Corey* ismini yazmasıyla çıkan ilk fotoğrafı açtı. Fildişi Sahili'nden bir adamla Jaime yan yana duruyorlardı. Saçları uzundu. Atkuyruğu yapmıştı. Yüzü güneşten hafifçe pembeleşmişti. Dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse ona zarar veremezmiş gibi kendinden emin görünüyordu.

Lanet olsun. Bir sonraki fotoğrafta sedyede helikoptere taşınıyordu. Bir sonrakinde de iyice zayıflamış yüzüyle hastane yatağında kameralara zoraki bir gülümsemeyle bakıyordu. Dom'un dükkânına gelmeye başlamasından hemen önce çekilmiş olmalıydı bu fotoğraf.

Fotoğraflar tarih sıralamasına göre görünmüyor olmalıydı. Bir sonrakinde devasa bir çuvalı taşımaya çalışan küçük bir çocuk vardı. Yanında da aynı büyüklükte bir çuvalı kaldırmaya çalışan, bir dizini yere koymuş, atkuyruğu saçlarıyla Jaime. *Lanet olsun.* Dom bu fotoğrafı önceden de görmüştü, tüm basında yankılanmıştı zamanında bu kare.

Yandaki fotoğrafta da aynı çocuk, birkaç yıl sonra elinde diplomasıyla Jaime'nin yanındaydı. İkisi de çok gururlu görünüyorlardı.

Jaime Corey.

Zengin olduğunu söylemişti. İşçi hakları için ve çocuk işçi sömürüsüne karşı çalıştığını söylemişti. Şimdi de bir anda, söylediği her şeyin doğru olduğunu görüyordu Dom,. Jaime'den kendisini terk etmemesini istediğinde ne kadar büyük bir şey istemiş olduğunu görüyordu şimdi. Fotoğraftaki çocuğa baktı tekrar. O çocuğun Jaime'ye kendisinden daha çok ihtiyacı vardı. Tam bir pislik gibi davranmıştı. Ama gerçekten onu terk etmeyeceğini de sanmıyordu artık. Corey soyadını ondan gizlemişti.

“Hiçbir zaman parazit gibi yaşamak istemedi, Jaime,” kapının arkasından James Corey'in sesini duyuyordu. “Okulda bazı solcu hocaları onu etkilediler, sonra da böyle oldu.”

“Çık dışarı!” dedi Dom.

“Sana akşam yemeği davetinden bahsetmedi mi henüz?”

“Çık!”

“Yemek bu akşam. Babası, Corey Şirketleri'nin sahibi Mack Corey de Amerika'dan geliyor.”

“Onun da canı cehenneme!”

“Mesajını ileteceğim. Bu arada bu bir aile yemeği, seni de onur konuğumuz olarak görmekten mutluluk duyuyoruz.”

27

Bir sorun olmalı, diye düşündü Jaime. O sabah spor salonundan çıkıp dükkâna geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı Dominique onunla. Öptüğünde de çok tepki vermemişti. Ona ulaşamıyordu sanki.

Muhteşem çikolata heykelinin önünde durdu. Çok görkemliydi heykel. Dominique gibi. Jaime tezgâhın arkasındaki sevgilisine elini uzattı. Buz gibi bakışlarla karşılaştı. Elini yavaşça yere indirdi. “Yine o gitme konusu mu?” diye sordu.

“Sanırım.”

Derin bir nefes aldı. Bu kadar soğuk davranan bir adama evlilik teklif etmek çok zordu. Bu fikir spor salonun-

da gelmişti aklına. Belki çılgın bir fikirdi, birbirlerini çok uzun zamandır tanımıyorlardı. Aslında Jaime onu uzun zamandır tanıyordu, çikolatalarından. Ama sonradan çok daha iyi tanımış, bu tutkulu ve güçlü adamla beraber olmak istediğini, onun elini tutan güçlü elleri hiç bırakmak istemediğini anlamıştı.

Dominique'in onda ne bulduğunuysa hâlâ anlamıyordu. Küçük yaşta annesini kaybetmiş, iki yıl sonra kesimevine gönderilmişti. Jaime'nin de onu terk edeceğinden korktuğunu anlayabiliyordu. Belki de bu yüzden bu teklifi yapmak, onun da küçüklükten gelen yaralarını iyileştirmeye başlayacaktı.

Belki tekrar sahaya inmesine gerek kalmaz, Cade'in de önerdiği gibi işleri Paris'ten yürütebilirdi. Gücünü geri kazanıp tamamıyla eski hayatına dönmenin Dominique'i kaybetmek anlamına geleceğini biliyordu. Bunu istemiyordu.

Spor salonundayken, gözünün önüne sürekli Cade ve Sylvain'ın kanepedeki halleri gelmişti. Cade mutluluğu bulduğunu düşündüğünde eski hayatından bir nebze vazgeçebilmişti. Şu anda her şey rayına oturmamış gibi görünse de birlikteydiler ve birlikte oldukları sürece her şeyi yoluna koyacaklarına inanıyor gibi görünüyorlardı.

Bir süre boyunca Dominique'in heykelle uğraşmasını izledi. Belki Dominique'in kendisine gülümsemesini sağlarsa araları biraz daha yumuşardı. Ne kadar gergin olursa olsun, şimdiye kadar ona hep gülümsemişti.

Tezgâha yaklaştı. Dominique'in heykele eklemek için oyduğu birkaç çikolata parçasına uzandı. Alıp ağzına attı.

Dominique işini bırakıp ona baktı. Tezgâhın diğer ucundan yanına gelip durdu. Gözlerine baktı. "Buna hakkın yoktu."

Jaime şaşırmış bir halde neye hakkı olmadığını düşündü.

"Burada oturup iştahla çikolatalarımdan yemeye. Seni seviyorum. Sense hep, iyileşip gitmeyi düşünüyorsun değil mi?"

Jaime kollarını Dominique'in boynuna doladı. "Senin gitmemi isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Benden çok daha güçlüsün. Buna ihtimal bile vermemiştim."

Dominique hâlâ çok gergindi. "Bunu söylemeni hiç anlamıyorum. Beni gereğinden fazla büyütüp idealleştiriyorsun Jaime."

"Hayır," dedi Jaime. Muhtemelen yan odalardaki çalışanlar konuşmalarını duyuyorlardı. "Ofisime gidelim," dedi Dominique.

Dominique'in ofisi çok dardı. Jaime, Cade'in onunla görüşmesine dair anlattıklarını hatırladı. "Burada kaç tane kadınla vakit geçirdin?" dedi.

Bir an için Dominique'in yüzünde utanç gördü. Sonra yine aynı gergin ifade geri geldi.

Jaime ona yaklaştı. Ondan öğrenmediğini ya da onu yargılamadığını hissettirmek için elini masanın üzerindeki o büyük ellerinin üzerine koydu. Yara izleri olan ellerine baktı. Küçük yaşta çalışmaya zorlanan, dövülen, sömürülen birçok çocukla çalışmıştı. Ama bunları hep bir görevin parçası olarak görmüştü. Şimdiyse güçlü Dominique Richard'ın da benzer süreçlerden geçmiş olabileceğini anlıyordu.

Yüzüne baktı. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Belki de onu sevmesinin ama bu sevgiden korkmasının nedeni Jaime'ye güvenememesiydi.

"Belki de bir günü burada geçirebiliriz," dedi Jaime ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Hayır. Seninle asla burada kalmam, çalışanlarım var."

"Herkes gittikten sonra, gece gelsek?"

"Hayır."

"Neden? Ben de senin hayranlarından biri değil miyim?"

Dom kaşlarını kaldırdı. “Ne diyorsun sen?”

“Neden hiç sabahları benimle uyanmıyorsun? Birlikte-liğimizin başından beri sadece bir kere sabaha kadar yan- nımda kaldın.”

“Erkenden işe gidiyorum çünkü. Bunu bilmiyor musun?”

Jaime hayır anlamında başını salladı. Dominique şaşır- mış görünüyordu. Masanın kenarını sıkkan ellerini gevşetti. “Yani sabah erkenden kalkıp gittiğimde sen...”

“Kendi alanına ihtiyacın olduğunu ve nefes almana izin vermem gerektiğini düşünüyordum.”

“Hayır.” Kısa bir sessizlik oldu. “Hayır, sen yanımday- ken daha rahat nefes alıyorum.”

Jaime rahatlamış bir şekilde içini çekerek Dominique’e sarıldı. Dominique de kollarını Jaime’nin omuzlarına do- ladı. “Peki ya sen? Senin arada nefes almaya ihtiyacın var mı?” dedi.

Jaime, Dominique’in kokusunu içine çekti. Çikolata ko- kuyordu. Bir de anlayamadığı bir sebze kokusu vardı üze- rinde. “Ben de burada daha rahat nefes alıyorum,” dedi. Aklını başından alan kokuyu tekrar içine çekti. “Sana il- ginç bir sorum var.”

“Benim de.”

Jaime duraksadı. Dominique de aynı şeyi soracak olabilir miydi? Onun da evliliği düşünmüş olabileceği fikri kalbinin heyecanla sıkışmasına neden oldu. “Önce sen sor,” diye fısıldadı Jaime.

“Soyadın ne?”

28

Jaime, Dominique'in kendisine neden o kadar uzak ve soğuk davrandığını anlamıştı. Çok sinirlendi. Soyadını öğrendiğinde hemen olumsuz çıkarımlar mı yapması gerekiyordu? "Belli ki bazen sevdiklerini, onlarla konuşmak yerine hareketlerinle kendinden uzaklaştırmayı tercih ediyorsun. Senin sorunun ne?"

Dom'un aklına en az bir düzine söyleyecek şey geldi. Sonra bunun retorik bir soru olduğunu fark etti.

"Büyükbabamın her zaman yaptığı gibi her işe burnunu sokan yaşlı bir adam olarak buraya geldiğini anlıyorum," dedi. "Soyadıminsâ neden bu kadar öfkelenmene neden olduğunu anlamıyorum."

Lüksemburg Bahçeleri'ne doğru giden yolda yan yana yürüyorlardı.

“Çünkü soyadın, söylemeyi unutacağın bir soyadı değil. Bunu bana bilerek söylemedin.”

“Dominique. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?”

“Bir ay.”

Jaime şaşkınlıkla ona baktı.

“İki hafta,” diye düzeltti Dom. Öncesinde gelip dükkânında tek başına oturduğu ve Dom'un onu izlediği zamanları dahil etmemeliydi. “Ve üç gün.”

Beraberliklerini uzun vadeli bir ilişki gibi gösterme çabası acımasıydı gerçekten de...

“Evet ve sen de Corey'ler ve Sylvain hakkındaki hislerini çok net bir şekilde belli etmiştin. O yüzden onlardan biri olduğumu söylemek için can atmamam normal değil mi?”

Dominique donup kaldı. “Ah, Sylvain... Sylvain benim kayınbiraderim olacak!”

Jaime sendeledi, Dom tutmasa yere düşecekti. Şaşırmış gözlerle ona bakıyordu. Dom kızardı. “Lafın gelişi,” dedi.

Jaime de kıpkırmızı kesildi. Gözlerini kaçırdı. Dom apartman kapısını açarken, “Bu arada düğüne sen de da-

vetlisin,” dedi. Kapıda iyi giyimli bir görevli onları kibarca selamladı. İçeri girdiklerinde kırmızı halı döşeli olan basamakları ve altın rengi asansör kapısını gördüler. Dom için bu yemeğe gitmenin savaşa gitmek gibi olacağını gösteren sinyallerdi bunlar.

“Sylvain Marquis’in düğününe gidiyorum demek,” dedi Dom, sesinin düşmanca çıkmaması için büyük bir çaba harcıyordu. “Ne zaman?”

“Haziranda.”

Haziran... Daha bir ay vardı. Demek ki bir ay daha beraber olacaklarını düşünüyordu Jaime. Dom yutkundu, şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Sylvain’ın düğününe gitmek zorunda bile olsa Jaime’yle en az bir ay daha beraber olma düşüncesi çok hoşuna gidiyordu.

Altın rengi kapısı olan cam asansöre bindiler. Jaime’yle ilk defa asansöre biniyorlardı, bu durum heyecan vericiydi ama tabii bu kadar zengin bir kadınla beraber olmanın dezavantajı olarak cam asansörde herkes onları görebiliyordu.

Dom aniden kaşlarını çattı. “Sylvain neden senin için çikolata yapıyordu?”

“Biri için çikolata yapmak her zaman cinsel mesajlar vermez!” dedi Jaime öfkeyle. “Oradaydı. Cade ile gelmişti.” Dom, Jaime’yi kendine çekti, sımsıkı sarıldı. Jaime’nin

kendisinin hayal bile edemeyeceği o kötü hallerini Sylvain görmüştü demek. Jaime de yüzünü göğsüne bastırarak ona sarıldı. Bu durumda Sylvain'ın onun için çikolata yapmasında sakınca görmüyordu. “Canım benim,” diyerek Jaime'nin saçlarını okşadı. Saçları bugün daha da yumuşaktı. Dom yarasını gördüğü için spreyle kapatmaya kalkmamıştı demek bugün. O kadar önemsendiğini biliyordu Dom...

Asansörün kapısı açıldı, çıktılar. Geldikleri katta tek bir daire vardı.

Kapıyı Cade açtı. “Dominique,” dedi gülümseyerek, Jaime'ye sarıldı. “Bu anı dört gözle bekliyordum.”

“Ben de,” dedi neşeli sesiyle James Corey, Dom'un elini sıktı. Sylvain boğazına bir şey düğümlenmiş gibi zorla, “Dominique,” diyerek hızlıca elini sıktı. Dom bu yemeği sevmeye başlıyordu.

En sona o güne dek tanışmadığı tek aile üyesi, Jaime'nin babası kalmıştı. Ellili yaşlarındaki, gri saçlı adam onu baştan aşağı süzdü. “Dominique Richard,” dedi soğuk bir sesle. Demek dünyadaki en büyük çikolata şirketinin sahibi oydu, tabii ürettikleri şeye çikolata denebilirse. “Mack Corey?” diye aynı ciddiyetle selamladı onu Dom. Dom bu adamdan pek hoşlanmadığını hissediyordu. Kızını tek başına neden o kadar uzaklara göndermişti ki? Gergin bir

şekilde elini uzattı. Mack Corey bu gergin el sıkışmaları milyonlarca kez yapmış bir iş adamı rahatlığıyla ona karşılık verdi. “Hakkında çok şey duydum,” dedi.

Öyle mi? Duyduklarını kızıyla da paylaşmış mıydı? Tabii ki de, lanet olsun!

Jaime orada olmasa ona nasıl karşılık vereceğini biliyordu, ama kendisini tutmalıydı. “Ben de sizin hakkınızda çok fazla şey duydum,” dedi sadece.

Dom etrafa göz attı. Şık döşenmiş oturma odasına, Lüksemburg Bahçeleri’ne bakan mutfğa... Cam duvarlar sanki şehrin üzerinde yemek pişiriyorlarmış hissi uyandırıyordu. Yemek masası mutfaktan uzaktaydı. Bu durum, yemek yiyen insanların genelde pişirenler olmadığını gösteriyordu. Salon da yine aynı zevk ve zenginlik göstergesi olan ayrıntılar barındırıyordu.

Dom daha önce de böyle lüks dairelerde bulunmuştu. Yılda birkaç kez kullandıkları abartılı ve şaşaalı dairelerinde parti veren zenginler, misafirlerini etkilemek için Dominique Richard’ı da çağırırlardı bazen. Ama bu kadar zenginliğin ve gösterişin Jaime için normal ve kabul edilebilir olmasını anlayamıyordu.

Dom arkasını döndüğünde bar kısmında oturan Mack Corey’in hâlâ onu süzmekte olduğunu gördü. “Benim

hakkımda duydukların, kadın avcısı olduğum ya da bıçaklı yaralamalara karıştığım değildir sanırım,” dedi Dom’a. Kahretsin! Jaime bıçaklı yaralama olayını biliyor muydu?

“Hayır ama şirketinizin, kendi kızınız bu durumu durdurana kadar çocuk işçileri kullandığını duydum.”

Mack Corey kaskatı kesildi. Cade ve James Corey donup kalmışlardı. Sylvain yarı şaşkınlık yarı hayranlıkla Dom’a bakıyordu. Jaime de mutfakta sebzeleri doğrarken donakalmış, bir babasına bir Dom’a bakıyordu.

“Kullandığımız kakao binlerce fabrikadan gelir ve her birindeki çalışma koşullarını bilemeyiz,” dedi Mack Corey.

“Tabii,” dedi Dom, “Yine de vicdanınızı daha fazla rahatsız etmek istemezseniz benim kadın avcısı olduğumdan ya da bıçaklı yaralamalara karıştığımın konuşabiliriz.”

Mack Corey sustu. Cade alalecele babasına içkisini verdi. “Sen de içecek bir şeyler ister misin Dominique?” dedi

“Su alabilirim. İçkiye ihtiyacı olan ben değilim,” dedi Mack Corey’e bakarak, “Siz devam edin. Ne de olsa kızınızı benden kurtarmak için uzun bir yoldan gelmişsiniz ama başarısızlıkla baş edebilecek gibi görünmüyorsunuz pek.”

Hiç kimse ne yapacağını bilemiyordu. Bir sessizlik oldu.

“Güzel,” dedi bir anda James Corey gülümseyerek. “Jaime, Dominique şimdiye kadar beraber olduğun erkeklerin en iyisi mi yoksa hepsi böyle miydi?” Bu yaşlı serseri, oğlundan daha hazırcevap, diye düşündü Dom.

“En iyisi,” dedi Jaime tartışmaya mahal vermeyecek bir tonda.

“Eminim Jaime de senin için en iyisi ve en değerlisidir,” dedi Mack Corey imalı bir tonda, “Özellikle de en uzun süren birlikteliğin olduğunu düşünürsek”.

“Evet, ben de kesinlikle öyle düşünüyorum ama değer yargılarımızın aynı olduğu konusunda şüphelerim var,” diye cevap verdi Dom.

James Corey oğluna İngilizce bir şeyler söyledi. Mack Corey şaşkınlık ve öfkeyle sustu ve geri çekildi.

Jaime’nin neden herkesin parası için onunla birlikte olduğunu düşündüğünü anlamak zor değildi. Dom, ailedeki en anlayışlı olabilecek kişiye, Cade’e döndü. “Birinin Jaime’yle sadece zenginliğiniz sebebiyle ilgilenebileceğini mi düşünüyorsunuz gerçekten?”

Cade üzgün görünüyordu. “Dominique, sen kadın avcısı olarak bilinen birisin ve en zayıf olduğu zamanda kardeşimle ilgilenmeye başladın. Ne yapmamızı istiyorsun, sana öylece güvenmemizi mi?”

“Hayır ama ona güvenmeyi deneyebilirsiniz,” dedi Dom mutfaktaki Jaime’ye dönerek. Mutfak tezgâhına saçılmış baharatları gördü. Sylvain da orada, Jaime’ye yardım ediyordu. Tezgâhtaki poşete uzanmaya çakışırken kolu Jaime’ye değdi, gülümsedi.

Dom mutfığa yönelip aralarına girme ihtiyacı duydu. “Pardon,” dedi Jaime’ye zarar veremeyecek kadar uzaktan geçmesine rağmen. Sylvain’a baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Jaime ne yapmamı söylerse. Bugün yemek pişirme işi onun ellerinde. Baharatlarla yaptığı harika yemekleri tatma fırsatın oldu mu hiç?”

Jaime gülümsedi. “Bugün senin için daha hafif yapmaya çalışacağım,” dedi Sylvain’a bakarak. “Teşekkür ederim,” dedi Sylvain da gülerek. Kahretsin, Sylvain’ın neden böyle masum bir yüzü ve yumuşak hatları vardı ki? “Ama insanlara yanlış ümitler vermek kötüdür. Bu ilginç baharatın ne olduğunu söylersen seni affedebilirim.” Sylvain’ın, Jaime’ye bu kadar yakın olması Dom’u sinirlendiriyordu.

“Sylvain’ın baharatlardan anlayacağını sanmıyorum. Sıklamak istemiyorsan sana yardım etme zevkini bana ver,” dedi Jaime’ye bakarak.

“Abartıyorsun,” dedi Sylvain sinirli bir şekilde gülerek, “Bana o bıçağı sallama istersen. Hapisten çıkalı on güzel yıl geçirmedi mi?”

Lanet olsun! Dom, Jaime'ye yardım etmek için aldığı bıçağa baktı.

“Hadi bakalım,” dedi Jaime araya girerek, “Dominique, doğrama işini sen bu tarafta yapıyorsun, Sylvain sen de o tarafta. Ağzını açıp tek kelime eden olursa soğanları o doğrar.”

“Ortada olmayı tercih ederim,” dedi Dom. Oraya geçip soğanları doğramaya başladı. Jaime'nin yemek yapmak-taki beceriksiz hareketlerine karşın bu egzotik baharat ve sebzelere olan aşinalığı onu şaşırtmıştı. Eğilip sadece Jaime'nin duyabileceği bir tonda, “Bıçaklı olan ben de-ğildim,” dedi. Sylvain'ın kendini savunduğunu duymasını istemiyordu.

Jaime soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Demek ki bu hikâyeyi duymak hoşuna gitmemişti. Acaba onun hak-kında başka neler duymuştu?

Dom bir yandan doğrama ve rendeleme işlerini yapar-ken bir yandan da Jaime'yi izliyordu. Büyülü tarifi olan bir aşçı gibi tavaya baharatları koydu. Gizemli koku bir anda her tarafı sardı. “Bu tarifi kimden öğrendin?”

“Bir aileden. Büyükanne, anne ve küçük bir kız.” Jaime bu insanlardan bahsederken gözlerinin içi gülüyordu. Onu böyle görmeyi çok sevse de, bu anılarını canlandırmak

onu kendisinden koparıp tekrar o insanların yanına çekecek diye de endişeleniyordu Dom.

Jaime'nin doğramasını istediği papayadan bir tutam ağzına attı. Tatlı ve yumuşak bir tadı vardı. Bir parça da Jaime'nin dudaklarına uzattı. Jaime'nin gülümseyen dudaklarının parmaklarına değmesi onu mutlu etmişti. Acaba hayatının sonuna kadar bu mutlu tablonun devam etmesinin imkânı var mıydı?

Babası, Jaime'ye seslenerek İngilizce bir şeyler söyledi. Jaime, Sylvain ve Dom'u mutfakta yalnız bırakarak babasının yanına gitti. Dom dün İngilizce çalışma programları almıştı ama henüz başlamaya fırsatı olmamıştı. Belki Jaime, öğrenmesinde ona yardımcı olurdu. İstem-siz bir şekilde gülümsedi. Jaime'nin ona İngilizce öğretmesi fikri hoşuna gitmişti. Ama şimdi bu hülyalardan kurtulmalıydı. Jaime yokken Sylvain'a söylemesi gereken şeyler vardı.

“Teşekkürler,” dedi fısıltıyla.

Sylvain şaşırmıştı. “Ne için?”

Dom, Jaime'ye baktı. Hâlâ babasının yanında, İngilizce konuşuyordu. “Ona çikolata yaptığın için... O şeyken...” dedi yutkunarak.

Sylvain'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. “*Pu-tain, mais tu es amour!*” dedi. *Sen ona âşıksın.* Sylvain, Dom’a ilk defa *sen* diye hitap etmişti.

Dom gözlerini doğradığı papayalara çevirdi. “Çok mu kötüydü?” dedi yutkunarak.

Sylvain düşmanlıklarını bir yana bırakarak kolunu Dom’un omzuna attı. “Richard,” dedi “Sakin fotoğraflarına bakma.”

Jaime'nin işkence olacağını düşündüğü baharatlı yemeği, gözlerini yaşartsa da herkesin hoşuna gitmişe benziyordu. Özellikle Dom bu mazoşist yemekten çok zevk almıştı. Aile yemeğinde olmasalar yanan dudaklarıyla Jaime'yi öpebilirdi.

“Babam senin gerçekten de parayı umursamayan biri olduğunu düşünüyor,” dedi Mack Corey. Dom’a bir yaratmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

“Böyle bir inanmama ve teyit etme alışkanlıkları var,” dedi masanın diğer tarafından Sylvain özür dilercesine. “Tüm hayatlarını para kazanmak için harcadıkları için insanların paraya değer vermemesine inanamıyorlar.”

“Aslında beni etkileyen şey Jaime'nin tüm yüzüne yayılmış olan çilleriydi,” dedi Dom en tatlı gülümsemesiyle.

Mack Corey utancından kıpkırmızı kesilerek yumruğunu sıkı. James Corey kendini tutamayıp hafif bir ıslık çaldı. “Dominique, çok içtensin,” dedi Cade. Sylvain hayretler içinde ona bakıyordu.

Dom, Jaime’ye bakmaya cesaret edemiyordu. Masa’nın üzerindeki ellerini birleştirdi. “Ayrıca cesareti, güçlü duruşu, güçsüz olanlara karşı gösterdiği duyarlılık, farklı olan şeylere ilgisi...” Neden Jaime dahil herkes onun paralarıyla ilgilendiği yanılığısına düşüyorlardı anlamıyordu. “Paradan çok daha önemli olan birkaç özelliğini daha sayabilirim ama sanırım onlar sizi ilgilendirmez.”

Jaime sımsıkı kenetlediği ellerinden birine şefkatle dokundu. Dom sıkıdığı ellerini biraz gevşetti.

Karşılarında oturan Cade, sevgiyle Dom’a bakıyordu. Jaime’yle birbirlerine ne kadar benzediklerini bugüne kadar nasıl fark etmemişti ki... Belki de Cade’e hiç dikkatli bakmadığı içindi. Cade başıyla Dom’a hafif bir selam verip Jaime’ye dönerek kadehini kaldırdı.

Tüm ailenin ona düşmanca bakışları ve tavırlarının ardından bu jest biraz rahatlatıcı olmuştu.

Sağ tarafta oturan James Corey bir kahkaha patlattı. “Biliyor musun Richard, aslında seni sevebilirim. En azından Jaime’nin geçen sonbaharda beraber olduğu Sınır

Tanımayan Doktorlar* üyesi saçma doktordan çok daha iyisin.”

Dom, Jaime'ye baktı. Büyükbabasının doktor hakkındaki bilgi sahibi olmasına şaşırılmış görünüyordu. “*Médecins sans frontières*** üyesi birinden daha iyi olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Barış ve kendini adama duygusu, kız arkadaşlarına da bulaşıyordu. Ayrıca kendini çok ucuza bıraktı. Neden hâlâ bu örgütten e-posta alıyorum sanıyorsunuz?”

Sylvain müstakbel büyükbabasına inanamayan gözlerle baktı. “Gerçekten inanılmaz,” dedi Dom’a bakarak. Bu odada kendine en yakın hissettiği kişinin Dominique olması da Sylvain için ayrı bir acı olsa gerekti. “Bir şeyleri istedikleri şekilde halletmenin tek yolunun para olduğunu düşünüyorlar.”

“Gana’ya uçup Alec’i satın mı aldın?” dedi Jaime inanamayarak. “Biliyor musun büyükbaba, çıktığım adamların üçüncü buluşmadan sonra bir anda beni arayıp sormayı kesmeleri özgüvenim açısından hiç iyi olmadı. Sadece üç buluşma. Gerçekten bu kadar erken davranman gerekli

* Sınır Tanımayan Doktorlar, savaş ve doğal afetler dolayısıyla zarar görmüş bölgelerde çalışan ve geliştirmekte olan ülkelerdeki endemik hastalıklara karşı projeler üreten bir sivil toplum kuruluşudur.

** Sınır Tanımayan Doktorlar

miydi? Ayrıca, bir de bana paramı boşa harcadığımı söylersin.”

“Evet, seni aramayı bırakmalarının gerçek sebebini bilsen özgüvenin açısından daha iyi olurdu eminim. Zaten bu konularda yeterince takıntın var. Ayrıca, adam tam bir aptaldı. Sadece 250 bin dolara mal oldu, hem de vergiler dahil değil,” dedi James Corey sırtarak.

Jaime, Dom’a baktı. “Sormalı mıyım emin değilim ama beni terk etmen için sana ne kadar önerdi?”

“20 milyon. Ama ben ıspanaktan bahsettiğimizi sanmıştım.”

Jaime şaşkınlıkla Dom’a baktı.

Sylvain, “Lütfen James, vazgeç şu kahrolası ıspanak fikrinden,” diye mırıldandı.

Dom, Jaime’ye dönerek, “Pazarlığı ben 20 milyondan açmadım, büyükbaban öyle söyledi,” deme ihtiyacı hissetti.

“20 milyon mu?!” dedi Mack Corey babasına bakarak. “Sen aklını mı yitirdin? Oldu olacak hisse teklif etseydin.”

“İlk bakışta bile Richard’ın 250 bin gibi kıytırık bir rakama pabuç bırakmayacağını görebiliyordum,” dedi James Corey oğluna. “Şok değeri diye bir şey var, sana bunları öğretmişim.”

Jaime hâlâ şaşkınlıkla Dom’a bakıyordu. “Ama sen kabul etmedin mi?”

Dom, bunlar ne diyor dercesine eliyle bir işaret yapıp Sylvain’a baktı. Sylvain da delirmişler anlamında bir işaretle karşılık verdi.

“Seni terk etmek için mi?” dedi Dom, Jaime’ye dönerek. Sevgiyle ona baktı.

“Bu aile bazı değerlerini gerçekten kaybetmiş,” dedi Sylvain, “Ayrıca kendi değerlerinin de farkında değiller. Sabır en güçlü özelliklerinden biri değil biliyorum ama sabırlı olmalısın Richard.”

29

Jaime ve Cade, Eyfel Kulesi manzaralı camlardan birinin önünde idiler. Dominique, Sylvain ve James Corey hâlâ masada ıspanak fikrini tartışıyorlardı. Sylvain yüzünü ekşitiyor, büyükbaba tüm şehvetiyle fikrini kabul ettirmeye çalışıyor, Dominique de başını iki yana sallıyordu. Mack Corey işle ilgili bir telefon görüşmesi yapmak için masadan kalkmıştı.

“Sanırım Dominique babamı etkiledi,” dedi Cade,” Bilirsin, kendisine kafa tutan erkeleri sever.”

“Tam bir pislik gibi davranıyor!”

“Kim? Babam mı yoksa Dominique mi?”

“Sence?!”

“Bence kim pislik gibi davranıyor söylemeyeyim çünkü aşkın gözü kördür derler,” dedi Cade gülümseyerek.

“Tabii ki de babam!”

Cade içini çekti. “Bence ikisinin de birbirinden aşağı kalır yanı yok.”

“Eminim babam ve büyükbabam Sylvain’ın üzerine bu kadar gitmemişlerdir.”

Cade bunu kabul ediyordu. Jaime’nin elini tuttu. “Haklısın canım ama senin kendine dikkat edeceğine güvenemiyorlar.”

Jaime sustu. Daha doğru tabir, sorumsuz davranması olmalıydı ama Cade bunu yumuşatarak söylemeyi tercih etmişti.

“Haksız da sayılmazlar, değil mi?” dedi Cade, Jaime’nin gözlerinin içine bakarak.

“Ama artık dikkat ediyorum,” dedi Jaime. “Artık tek yaptığım şey *kendime* dikkat etmek.”

“Zamanla her şey yoluna girecek Jaime. Başına gelen şeyler başta sen olmak üzere hepimize büyük bir travma yaşattı. Benimle ilgili yaşadıkları en büyük travma, işleri batırmam, gazetelerin manşetlerinde hırsız olarak bahsedilmemdi ki bu konuda da suçun büyük bir kısmını Sylvain’a atabiliyorum.”

Jaime kaşlarını çattı. “Ama sen işleri batırdığında babam yerine başka birini işe alabiliyor. Ben batırdığımdaysa...”

Cade dudaklarını buruşturdu. “Ben de kalkmış yerim doldurulamaz diye düşünüyorum. Jaime, benim yaptığım işi de birçok kalifiye insanın yapamayacağı açık.”

Cade’in olayları bu şekilde görmesi şaşırtıcı değildi tabii. Her şeyin işleyişinin kendisine bağlı olduğunu, dünyayı idare ettiğini düşünen biriydi. Ama Jaime dünyayı yönetmek istemiyordu. Onun kahramanı Maskeli Süvari’ydi. Günbatımında atına binip Vahşi Batı’da yollara düşen süvari. Ama Maskeli Süvari savaşmaktansa politikaya atılıp Vahşi Batı’daki kanunları düzenlemeye çalışsa daha faydalı mı olurdu acaba?

“Biliyor musun, aslında bu işi gerçekten seninle yürütmeyi istiyorum,” dedi Cade. “Şirketler arası bir kuruluş vasıtasıyla senin yaptığın şeyleri sadece Corey’le sınırlamayıp dünyadaki kakaonun yüzde yüzünün adil ticaretle ve sürdürülebilir kaynaklardan alınmasını istiyorum. Benim iş dünyasındaki bilgim ve senin sahada edindiğin deneyimlerinle gerçekten bir şeyler başarabiliriz. Bu sorunu ortadan kaldıracabileceğimizi biliyorum. Üç yıllık, belki beş yıllık bir planla her şeyi yoluna koyabiliriz. Bunu başarabiliriz Jaime, bunun için bizden uzakta, dünyanın diğer ucunda olmana gerek yok. Seninle tekrar abla kardeş ol-

mak istiyorum, seninle çalışmak istiyorum. Gerçekten iyi bir takım olabiliriz.”

“Bana patronluk taslarsın,” dedi Jaime huzursuz bir sesle.

“Belki de. Ama bu güne kadar bu konuda bana taviz verdiğini de hiç görmedim. Tabii sen altı yaşındayken Monopoly oyununda koyu mavileri açık mavilere karşı sende almamı saymıyorsak.”

“Etik duygunun olmaması,” diye homurdandı Jaime.

“O zaman sekiz yaşındaydım. O günden bu güne etik duygum gelişti,” dedi Cade.

“Ah, o gazete manşetleri gelişen etik duygunla mı ilgilirdi?”

Cade hırsız olarak anılmaktan incinmiyordu. Jaime’ye yaklaştı. “Jaime, insanlar bir yerden sonra saha çalışmasından yönetime geçerler çünkü saha çalışması yıpratıcıdır. Deneyimlerinin ve becerilerinin farklı yollarla daha etkili olabileceğini anlarlar. Bu bir zayıflık değil.”

“Ama bana zayıf hissettiriyor.”

Cade kardeşinin elini tuttu. “Kendine bu kadar yüklenmemelisin.”

“Evet,” dedi Jaime manalı bir şekilde babasına, büyük-babasına ve kardeşine bakarak, “Acaba bu huyumu kim-den almışım.”

Cade aynı anlayışlı tavrıyla konuşmaya devam etti. “Haklısın ama hiçbirimiz senin kadar kendimize yüklen-miyoruz. Belki de yardıma muhtaç olan o kadar çok insanı görmenden kaynaklanıyordur bu. Kendini sürekli suçlu hissediyorsun.”

“Sence hissetmemeli miyim? Benim şanslı olarak doğ-mam, birçok insanla aramızdaki bu eşitsizliğe sebep olan şey değil mi?”

Cade de biraz suçlu hissettiğini saklayamıyordu. Jaime bir önceki konuya döndü. “Senin söylediğin gibi kurum-sallaşsak bile arada sahaya gitmem gerekecek, biliyorsun değil mi? yoksa herkes dürüstlüğünü koruyamayabilir.”

“Ben de gelebilir miyim?” Jaime omzuna dolanan ko-lun sıcaklığıyla neye uğradığını şaşırıldı. Şaşkın bir şekilde başını kaldırdı.

“Sahaya indiğinde,” diye devam etti Dominique. “Yıl-lardır çikolatanın asıl kaynağına gitmek istiyordum. Hatta ne zaman bu fikrimden bahsetsem Célie onu da götürme-mi ister, dünyanın farklı noktalarındaki kakao fabrikaları-na gitmenin hayali olduğunu söylerdi.”

Jaime duyduklarını algılayamamış gibi bir süre Dominique'e baktı. Gözlerinin içi ıslıl ıslıldı, yüzünde utangaç, sevimli ama bir o kadar da gergin bir gülümseme vardı. Sanki Jaime ne derse desin zaten onunla gitmeyi kafasına koymuş bir adamın gülümsemesi. "Eğlenceli olmaz mı?" diyerek ellerini tuttu.

Eğlenceli... Evet, orada beraber olmaları, yerli halkla kaynaşmaları, kakao yapımını izlemeleri ve birlikte yeni tatlar keşfetmeleri gerçekten de eğlenceli olurdu. Jaime bu işte, yaşadığı kazadan önce de bir süredir eğlenceyi tatmıyordu oysa.

"Biliyor musunuz ilk ürünü hiç tatmadım ben."

"Mangodan biraz daha tatlı," dedi iki kız kardeş aynı anda.

Dominique dudaklarını ısırıldı. "Gördünüz mü? Öğrenecek çok şeyim var."

Belki de böylelikle Jaime gücünü toplayıp onu terk etmeyi düşünmezdi. Belki, Jaime de isterse, Dom yanında olup ona güç verebilirdi. Acaba bu, kendini daha da güçsüz hissetmesine mi sebep olurdu? Bir süre sonra tamamen iyileşirdi zaten. Ama Dom'un kendisine güç verdiğini gördükçe belki de çıkmak zorunda olduğu bu kısa saha araştırmalarından sonra yine onun kollarına geri gelirdi. Bunu başarabilirler miydi?

Jaime gülümseyerek Dom'a baktı. Elini sımsıkı tuttu. Küçük elleri Dom'un ellerinin arasındayken güçsüzlüğü daha çok ortaya çıksa da kendini şimdiden daha güçlü hissediyordu.

Sylvain öksürerek yanlarına yaklaştı. "Sanırım arada sırada benim gelmemi de istemezsiniz?"

Dominique ona dik dik baktı. "Hayır, gelemezsin. Sen Cade ile Tahiti'ye ya da size milyon dolarlara mal olacak başka bir yere gidebilirsin." Jaime'ye baktı. "Biz ikimiz gideriz."

Cade, Sylvain'a bakarak, "Nereye istersen biz de beraber gidebiliriz, onu umursama," dedi.

"Evet ama Dominique'le seyahat etmek de kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi Sylvain alaycı bir tonda.

"Cade o tarz ülkelere birkaç korumayla gider," diyerek konuşmaya dahil oldu Mack Corey, "Aslında Jaime'nin de öyle yapmaya başlaması gerekiyor. Yoksa sen tek başına saldırganlarla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Dom'a dönerek.

Dominique sinirli bir şekilde Mack Corey'e baktı. Her an yüzünün ortasına bir yumruk atabilecekmiş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi, "Jaime'nin de korumalara ihtiyacı var. Ben o kadar da aptal değilim."

Mack Corey önce bembeyaz oldu, sonra kıpkırmızı ke-sildi. En yakınındaki koltuğa oturma ihtiyacı duydu. Kalp krizi ya da felç geçiriyor gibi bir hali vardı.

Dominique'in bu çıkışı artık Jaime'yi bile rahatsız et-mişti. Babası sadece onun iyiliğini düşünüyordu. Geliş-mekte olan ülkelerde saha çalışmalarına başladığı ilk gün-den beri sürekli korumaları olması konusunda ısrar etmiş-ti. Dik başlılık edip böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermeyen Jaime'ydi.

Dominique'in bu tavrı hiç hoşuna gitmemişti. Göz-leriyle onu baştan aşağı süzmeye başladı. Herkes onun agresif ve pislik bir adam olduğunu söylüyordu. Sanki en sonunda Jaime de Dominique'in herkesin gördüğü yüzü-nü görüyor gibiydi. Gösterideki o iki adama tavrı, Syl-vain'la deponun önünde sürtüşmeleri aklına geldi. San-ki insanlarla vahşi bir köpekmişçesine kavga ediyordu. Sanki her an üzerlerine atlayıp onları parçalayacakmış gibi bir hali vardı.

Ama tüm çalışanları da ona kafa tutuyorlardı. Evinde güller vardı. O kocaman elleri, her defasında Jaime'ye şef-katle dokunuyordu.

"Korumalar konusunda Jaime'yi ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?" diye çıkıştı James Corey, Dominique'e.

Dom, Jaime'nin ellerini sıkıp ona baktı. Onun adına konuşmak istemediği açıktı. Jaime bir anda tekrar içinin yağlarının eridiğini hissetti. "Evet, bunu kabul ederim," dedi. Yaşadığı şeylerden sonra, Fildişi Sahilleri'ne bir daha giderse yanında bir ordu olmadan gitmeyi düşünmemişti bile. O anı hatırladı. *Adamın elindeki sopaları... Vahşi bakışlarını ve Jaime'ye vurdukça aldığı hazı...*

Bu düşüncelerden sıyrılmak için Dominique'in onun elini kavrayan ellerine baktı. Eğer beraber giderlerse muhtemel bir saldırıda Dominique daha büyük bir tehlikede olacak demekti bu, çünkü Jaime adı gibi emindi ki en ufak bir olayda Dominique onu korumak için canı pahasına kendisini öne atacaktı.

Düşüncesi bile Jaime'yi sarsmaya yetti. Kendi başına gelen olayda ailesi kim bilir ne kadar üzülmüştü. Dominique'in elini tutup parmaklarından öptü. Odada Sylvain dışındaki herkes kızarmıştı. Sylvain da sırtarak Cade'in elini tutup öptü.

"Önce ıspanakla neler yapacağını görmem lazım tabii ama sanırım seni sevebilirim," dedi büyükbaba, Dominique'e. "Mack'e aldırış etme. Hâlâ ailedeki beyaz koyun kendisi olduğu için hayıflanıyor sadece."

Dominique milyon dolarlık bir şirketin yönetici olan adamın beyaz koyun olmasına inanamayan gözlerle ona baktı.

“Umutunu torunlarına sakla artık,” dedi büyükbaba, Mack Corey’e dönerek, “Eminim onlar senin istediğin gibi çocuklar olarak büyüyeceklerdir.”

Dominique duyduklarına inanamazken Sylvain, Cade ve Jaime sıkıntıyla iç çektiler.

“Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?” diye fısıldadı Jaime, Dom’a.

“Evet.” Elini bırakıp saçlarını okşamaya başladı. “Gerçek ay ışığını görmek için. Senin sevdiğin şeyleri görmek için. Ne zaman istersen gitmeye hazırım.”

30

Dom bisikletini dükkânının yanında uygun bir yere bırakıp kilitledi. Dükkânın vitrini ışııl ışııl olsa da içerisi loştu. O karanlıkta Jaime'nin kendisinden biraz uzaklaşmasını izledi.

“Sana gelecek olursak...”

“Sadece bir kutu çikolata almak istiyorum,” dedi Jaime ve gülümseyerek ona baktı.

Dom ona biraz daha yaklaştı. Beline sarıldı. “Peki, söyle bakalım nasıl tatlardan hoşlanırsın?”

“Sana ait olan tüm tatlardan.”

Dom eğilip Jaime'yi öptü. Vücudunu tezgâha yasladı. Uzanıp bir çikolata aldı. Yavaşça dudaklarına bıraktı.

“Bu hangisi?”

“Bilmem, sen söyle. Ne hissettiğini, tadının nasıl olduğunu senden duymak istiyorum.”

“Acı ama yumuşak bir tadı var, ağızda uzun süre kalan.”

Dom vücudunu Jaime’ye yasladı. “Hoşuna gitti mi? Bu tat uzun süre ağzında kalsın ister misin?”

“Evet, hoşuma gitti.”

“Ne olduğunu görmemiştim, bakalım neymiş,” diyerek Jaime’yi öpmeye başladı. Dudaklarında kalan çikolata parçalarının tadını aldı.

Jaime kendinden geçtiğini hissediyordu. “İstediğim buydu.”

“Birlikte çikolata seçtiğimiz gün mü?”

“Evet, sen bana her bir çikolatayı tattırdığında ve eve gidip hazırladığın kutudaki her bir çikolatayı yerken.”

“Ah, o kutuya telefon numaramı da koymalıymışım. Ama seni korkutmak istemedim.”

“Beni korkutman mümkün değil.”

Sevgi dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Dom, Jaime’nin geldiğinde sürekli oturduğu masadaydı, Jaime de

onun kucagında. “Keşke hep böyle kalabilsem,” dedi Jaime. Dom saçlarını okşamaya başladı. “Seni seviyorum.” Duygusal bir şey söylüyormuş gibi değil de sanki emir veriyormuş gibi netti Dom’un sesi. Tartışma götürmez bir konuydu sanırım bu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı Jaime de, “Ama bunu duymanın hoşuna gitmediğini biliyorum,” dedi. “Hiç sanmıyorum,” diye cevap verdi Dom. Anlamamıştı.

“Çok yapışkan bir söz.”

Jaime’ye sarılıp çikolata kokusuna karışan güzel kokusunu içine çekti.

“Hayır, bence yeterince değil.”

Jaime, Dom’un başını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Yaşadığı bu şeyin bir mucize olmadığına inanmaya çalışıyordu.

“Beni hiç terk etmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Ama yine de bu sözünde duracak mısın bilmiyorum.”

“Gitmeme hiç izin vermeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Ama böyle bir şey istemeye hakkım var mı bilmiyorum,” dedi Jaime gülümseyerek. “Çok aptalız.”

“Biliyorum.”

Jaime, Dom’a sımsıkı sarıldı. Sanki onun yanında olmak, kollarında olmak iyileşmesini sağlıyordu.

“Daha güçlü olacağım,” diyerek söz verdi Jaime.

“Olacağına eminim. Ama o zaman beni terk etmeyeceğine söz ver. İnsanları kurtarmaya gitsen bile bana döneceğine söz ver,” diye fısıldadı Dom.

“Ama versem de inanmayacağını söylüyorsun.”

“Evet, muhtemelen hiçbir zaman inanmayacağım.”

Dominique’in en mutlu olduğu bu anlarda aynı zamanda en kötü kâbusunu yaşadığını fark etti Jaime. Ama kendisinin de korkuları vardı.

“Ben de daha güçlü olabilirim. Muhtemelen senin kadar olamam ama sana inanacak kadar güçlü olabilirim belki bir gün.”

Jaime gülerek ona sarıldı. “Lewis Carroll hikâyesi gibi,” dedi. “*İşte birbirimizi gördük, der tek boynuzlu at, eğer sen bana güvenirsen ben de sana güvenirim.*”

“Bu durumda ben Alice mi oluyorum yoksa tek boynuzlu at mı?” Jaime bu göndermeyi anlamasına bir anda şaşırsa da Dom’un evindeki koca kitaplığı hatırlayarak gülmüsedti. “Ah, sen kesinlikle o inanılmaz yaratıksın.” Dom onun için siyah bir tek boynuzlu attı. Beyaz olsa çok daha güçsüz olurdu. Ya da çok daha saf.

“Peki,” dedi gülümseyerek Dom, “O zaman sen benim Alice’imsin. İnsan ve gerçek olan Alice. Sana güvenmeye çalışacağım.”

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sanki yaşadıkları büyü-
lü anın gerçek olduğuna inanmaya çalışıyor gibiydiler.

“Sana garip bir soru soracağım,” diyerek sessizliği boz-
du Jaime. Yutkundu. Dom’un karanlıktaki güçlü bedenine
baktı. “Benimle evlenir misin?”

Dom nefesinin kesildiğini hissetti. “Karnıma ağrılar
giriyor sanırım.” *Bu da ne demekti şimdi?* Jaime’yi sıktı,
sıktı. “Emin misin? Yani, iyice düşündün mü? Bana bunu
söyleyip sonra da çekip gidemezsin biliyorsun değil mi?
Emin olman gerekiyor. Sonuçta birbirimizi sadece on gün-
dür tanıyoruz.”

“Bir ay,” dedi Jaime. “Ben seni bir aydır tanıyorum.”

“Eminim,” diye devam etti Jaime. “Dominique, işte bir-
birimizi gördük, eğer sen bana güvenirsen...”

“Jaime,” diye inledi Dominique. “Bana güvenmeli mi-
sin emin olamıyorum.”

Jaime bir adım geri çekildi. Gözünün önüne Domi-
nique’i arayan o sarışın kadının görüntüsü geldi.

“Rol yapıyordum Jaime,” dedi Dom başını ellerinin
arasına alarak, “Seni kaybetmemek için rol yapıyordum.”

Jaime gözlerini kocaman açtı. Sanki bilmediği bir dil
konuşuyormuş gibi baktı Dom’a.

Dom güç almak istercesine duvara yaslandı. “Ama sen zaten bunu biliyordun, değil mi? Kusursuz olmadığımı öğrenmiştin.”

Jaime rahatlamıştı. “Kusursuz mu? Tanrı aşkına Dominique, kusursuz olmadığını tabii ki de biliyorum. Bir kere bazen ağzın gerçekten de bozulabiliyor ve kabalaşabiliyorsun. Ama bazen, bazen sanki derin incecik kalıyor ve ruhunu görebiliyorum ve ruhunun mükemmel olduğunu biliyorum.”

Dom ellerini göğsüne kavuşturdu. “Ruhuma bakma.”

“Neye istersem ona bakarım. Ruhun çok güzel.”

Dom neredeyse ağlayarak Jaime’nin ayaklarına kapanağını hissediyordu. “Jaime, ben altı yıl kesimhanede çalıştım. Babam beni ve annemi sürekli döverdi.”

Jaime usulca içini çekti.

“Annem de bunlara dayanamayıp gitmeye karar verdiğinde beni yanında götürmeyi düşünmedi bile. O yüzden nasıl sabırlı olacağımı, nasıl güvenilir olacağımı ve seni nasıl seveceğimi bilmiyorum, sadece deniyorum. Gerçekten, senin için doğru bir karar mıyım emin değilim.”

“Nasıl baktığına bağlı, bence şimdiye kadar verdiğim en doğru karar olabilirsin.”

“Jaime, hayatıma nasıl, neden girdin?”

“Çünkü çok güzelsin. Çok güçlüsün. Bütün bunlar bana kendimi çok iyi hissettiriyor. Bir de,” göz kırptı, “Çok tatlısın.”

Dom duyduklarına inanamıyordu. Baştan aşağı ürperdiğini hissetti. Jaime onun güzel olduğunu, ruhunun güzel olduğunu düşünüyordu...

Jaime ona tekrar yaklaştı, sımsıkı sarıldı. Sanki ona güveniyormuş, sanki ona gerçekten ihtiyacı varmış gibiydi. Böyle anlarda kendini ne kadar iyi hissettiğini anlatacak bir kelime var mıydı acaba?

“Sanırım denemen gerekecek Dominique,” dedi usulca, “Denediğin birçok şeyi gördüm. O yüzden sadece deneyeceğini söylemen bile benim için yeterli.”

Jaime boynunda bir ağrıyla uyandı. Etrafına baktı. Dominique'in dükkânındaydı. Dominique önlükleri katlayarak başının altına yastık yapmış, üzerine de deri ceketini örtmüştü.

Sabahın çok erken saatleriydi. Dominique'in onu neden böyle garip bir şekilde, orada bıraktığını anlayamıyordu. Etrafına baktı, onu göremedi.

Merdivenlere yöneldi. Bir yandan ufuktan yükselen güneşi izleyerek basamakları çıktı. Mutfağa gitti.

Dominique eli yüzü çikolata içinde kalmış bir şekilde oradaydı. Elindeki bir aletle nazik bir şekilde çikolatadan yaptığı heykelin kanatlarına küçük tüy figürleri oyuyordu.

Jaime gözlerinin dolduğunu hissetti.

Dominique'in yaptığı heykel *La Victoire de Samothrace*'ti.

Şaşkınlıktan, mutluluktan ne yapacağını şaşırmıştı. Çılgılık atmamak için elleriyle ağzını kapadı.

Dominique gülümseyerek ona baktı. Elindeki aletle son rötuşları yapıyor olmalıydı. Birkaç dakika sonra işini bitirip elindekini bıraktı. Jaime'ye döndü. Gözlerinden akan yaşları görünce hemen yanına koştu. Ona sarıldı. Heykeli beğenip beğenmediğini sormadı. Neden ağladığını da sormadı. Sadece sessizce ona sarılıp gözyaşlarını sildi. Sonra da şaşkınlıkla önce kendi ellerine sonra da Jaime'nin yüzüne baktı. "Pardon, yüzüne çikolata bulaştırdım." Kendi üstüne başına baktı. "Sanırım temizlemene yardımcı olmayacağım da."

Jaime gözleri ıslıl ıslıl, gülümsedi. "Sanmıyorum. Senin de her yerin çikolata kaplı."

Tüm gece boyunca çalışmış olmalıydı. Yarısı bile tamamlanmamış heykel dün gecedен bu yana bitmişti. Dominique'in yüzü, elleri, üzeri eriyen çikolatayla kaplanmıştı.

"Ah, çok güzel görünüyorsun. Sakın duş alma. Hatta ellerini bile yıkama."

Dom güldü. “Çalışanlarım az sonra burada olurlar,” dedi.

“Tamam, motosikleti ben kullanırım. Moped’den daha zor değildir herhalde, değil mi?”

“Hımm... Belki bir...”

“Şşşşt, sen arkada oturacaksın Dominique. Ya da istersen yürüyebiliriz. Ama bu şekilde sokaklarda dolaşmak istediğinden emin misin? Şu anda her kadının rüyalarındaki adamsın.”

Dom’un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Beni böyle görmek istiyorsan mutfağımızda daha çok takılmalısın,” dedi.

“Evet, buralarda elimden geldiğince daha çok takılmaya çalışıyorum ama... Evlenme teklifim hâlâ karnına ağırlar girmesine yol açıyor mu?”

Dom eliyle karnını ovalayarak üzerindeki çikolataları iyice yaydı. “Sanırım dün şeker komasına girdim. Hayatımda bu kadar tatlı bir şey yememiştim,” dedi göz kırparak. Yaklaşıp Jaime’yi öptü. “Jaime, sen ciddi misin? Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?”

“Kız kardeşim ve benim bu milyonerlik konusunda öğrendiğimiz en önemli şeylerden biri de ciddi değilsek ve

bir insana uzun vadede güvenebileceğimizi düşünmüyorsa evlenmek istememizdir. Yani istiyorsak bu ciddiyiz demek oluyor.”

“Peki, benim daha iyi bir teklifim var.” Dom ellerinin çikolata kaplı olduğunu unutarak Jaime’nin ellerinden tuttu. Jaime sinirlenmeye başlıyordu. Bu da ne demekti şimdi? “Sadece fikrimi bir dinle.” Jaime *La Victoire de Samothrace*’ın önünde sessizce beklemeye başladı.

“Benimle yaşar mısın?” diye sordu Dom fısıldayarak. “Yapabildiğin kadar. Seyahat etmen gerekirse ben elimden geldiğince seninle gelmeye çalışırım. Gerçekten seninle gelmek istiyorum. Bavulunu boşalt ve burada, benimle yaşa. Uzun bir süre. Üç yıl... Belki dört yıl. Sadece ben... Ben bu işi kotarabilecek miyim ondan emin olmana yetecek kadar. Bana gerçekten güvenebilecek misin onu görene kadar. Dört yıl yeterli olur sanırım. Sonra da... Hâlâ benimle... Benimle evlenmek istersen... Sanırım bunu başarabiliriz, değil mi?”

Jaime gözlerinde biriken yaşlarla Dom’a baktı. “Evlenmeye değer biri olduğunu kanıtlamak için benimle dört yıl yaşamak mı istiyorsun?”

Dört yıl yeterli olurdu, değil mi? Dom tereddütle başını salladı. Çok saçma bir fikir miydi bu?

Jaime gözlerini kırptı. Gözünde biriken yaşlardan bir tanesi yanaklarından süzüldü. “Seninle olmanın, sanki dünyadaki en yumuşak en rahat koltuklardan birinde oturmak gibi olduğunu söylemiş miydim hiç?” dedi. “O kadar sıcak, o kadar... Değerli ki... Sanki sonsuza kadar o koltuğa gömülüp uzanabilirim, dışarı, soğuk havaya çıkmayabilirim gibi hissediyorum.”

Dom baştan ayağa titrediğini hissetti. Jaime’nin ellerini tutan koca ellerine baktı. Bir şey söylemeye cesaret edemiyordu çünkü ağlayacağından korkuyordu. Başını kaldırıp *La Victoire de Samothrace*’a baktı. Bu heykelin her bir parçasını Jaime’yi düşünerek şekillendirmişti. Gülümsedi, şaka yapmaya çalıştı.

“Başındaki yarayı bir uzmana kontrol ettirmiştin, değil mi?” dedi.

Jaime kendini tutamayıp bir kahkaha attı. “Ah Dom, seninle ne yapacağım ben?” dedi. “Merak etme, Cade bu işe de el atmıştı. Paranın satın alabileceği en iyi uzmana kontrol ettirdi.”

Dom, Jaime’ye sımsıkı sarıldı. Yüzünü okşadı. Ellerindeki çikolata parçaları yüzüne bulaştı, çillerinin arasında eriyip gittiler. Kendi yaralarını hep çikolatanın arkasına saklamaya çalışmıştı. Şimdiyse Jaime o çikolataları aralayarak ruhuna erişiyordu sanki.

“Evet, dört yıl sonra hâlâ benimle evlenmek istersen seninle evlenirim,” dedi Jaime. “Ama yarın evlenirsek daha iyi olabilir tabii, özgüvenimi düşürmemen lazım.”

“Ne? Hayır...”

Jaime omuzlarını silkti. Kendini yeterince iyi ifade edemediğini düşünüyordu.

Dom sevgiyle ona baktı. “Tabaktaki ekmek kırıntıları olsan seni son parçana kadar parmaklarımla alıp yerim, biliyorsun değil mi?”

Jaime’nin gözleri yeniden parlamaya başladı.

“Nişanlansak olur mu?” diye sordu Dom ellerini tutarak. “Mücevher sevmediğini biliyorum, haklısın da, o çikolata fabrikalarını dolaşırken pahalı mücevherler takmak istemezsin. Altın olmasına da gerek yok, ama sana daha küçük de olsa bir şey verebilir miyim? Bir söz vermek istiyorum, tam burada, şu anda.” Jaime’nin yüzük parmağını okşadı.

“Direkt evlenebilirdik,” dedi Jaime, “Bu konuşma nereye gidecek kestiremiyorum.”

“Evlenemeyiz çünkü bayılabilirim,” dedi Dom gülümseyerek. Aslında Jaime evlilik fikrini dile getirdikçe buna daha çok alışıyor ve daha çok güveniyor gibiydi. “Benim gücümü toplamam lazım,” dedi.

Jaime yüzük parmağına baktı. Çikolatayla kaplanmıştı. Eliyle üzerine yüzük şeklinde küçük bir şerit çekti. Dom gülümsedi. “Dört yıl,” dedi. Belki Jaime evlilik fikrini bu şekilde dile getirmeye devam ederse dört yıl beklemelelerine gerek kalmazdı. Belki üç yıl, hatta daha da kısa sürede, ona gerçekten güvenebilirdi. Eğer evlenme konusunda ciddi olduğunu anlarsa onu her gün mücevher, çiçek ya da çikolata alır, her ne isterse o şekilde şımartabilirdi.

Dom kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. “Biliyor musun, evlenirsek adını her söylediğinde aslında beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor olacaksın.”

“Jaime Richard,” dedi Jaime gülümseyerek. Ayaklarının ucunda yükselerek Dom’u öptü. “Ve seni sevdiğim de doğru.”

Dom nefesinin kesildiğini hissediyordu. Belki de iki yıl, diye düşündü. Jaime’nin sosyadını alması için o kadar uzun süre beklemesine gerçekten gerek var mıydı? Hatta... Belki de bir yıl.

Jaime, Dom’un elini tuttu, onun da yüzük parmağına eliyle küçük bir şerit çekti. “Sana çok maskülen bir yüzük yapıyorum,” dedi, “Titanyum ya da onun gibi bir şeyden. Çalışırken takmak zorunda değilsin ama kadın müşterilerle ilgilenirken takacaksın.”

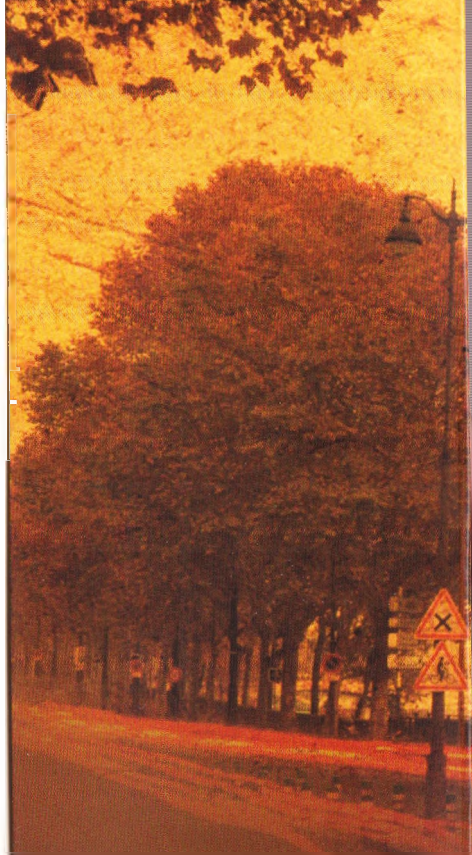
Dom yaşadığı mutluluğu tarif edecek kelime bulamıyordu. Jaime'yi kucakladı. *La Victoire de Samothrace*'ın altında, ona sevgiyle, sımsıkı sarıldı.

*Aşkın ne zaman karşınıza
çıkacağını bilemezsiniz.
Bazen bir deniz kıyısında,
bazen bir sokağı dönünce,
bazen de açılmayı
bekleyen bir kapının
tam arkasında...*

Seni Bana Getiren Her Şey

“Aşkı daima kalbinizde tutun. Çünkü onsuz bir hayat,
çiçekleri ölmüş bir bahçe gibidir.” —Oscar Wilde

Bir yanda çapkınlığıyla meşhur, yakışıklı bir adam;
diğer yanda sırlarıyla ortalığı birbirine
karıştırabilecek, gizemli ve güzel bir kadın. Kader
onları bir araya getirdiğinde, ikisi de başlarına
gelecek olanlardan habersizdi.

Dominique, onu başarılı bir işadama yapan
becerilerini aşk hayatında da sergileme konusunda
ne kadar başarılı olacağından emin değildi.
Jaime ise yaşadığı peri masalını bir anda kâbusa
çevirebilecek o büyük sırrını daha ne kadar
gizleyebileceğini bilmiyordu.

Her bir satırında sizi romantik Paris sokaklarında
hoş bir gezintiye çıkarıp, kalbinizi eritecek
bir aşk hikâyesi.

